PATRICIA VANDENBERG

Jessica își dorește un tătic

Traducerea și adaptarea în limba română de
ALEXANDRA DUMITREL

ALCRIS

Capitolul 1

– Asta e ca o brânză, spuse o voce nemulțumită în liniștea totală a sălii unde se servea masa de dimineață.

– Este pâine prăjită cu șuncă, Jessica, îi răspunse o voce melodioasă.

Capul copilei cu păr negru se ridică. Ochii ei mari, căprui închis, o priveau plini de reproș pe Bettina Christiansen.

– Nu m-am referit la pâinea prăjită, mami. Eu spun că totul e ca o brânză, miroase urât.

– Nu poți să te exprimi mai frumos, Jessica? o îndemnă Bettina pe fiica sa.

– De ce? Aici și așa nu mă înțelege nimeni, răspunse sincer micuța. Toți sunt francezi, nici unul nu vorbește germana. Nici măcar copiii. Și oricum, sunt proști. Tu te-ai enerva dacă m-aș purta ca ei. Așa, cum urlă tot timpul.

Mi-au terminat urechile. La Marea Nordului era mai frumos.

În cele din urmă, micuța mână se întinse după sandvișul cu șuncă.

Curajoasă, Jessica mușcă din el.

– Pentru Marea Nordului e prea devreme în mai, îi răspunse Bettina Christiansen aproape scuzându-se. A trebuit să-mi iau concediul acum, Jessi. Îmi pare rău, că ție nu-ți place.

Îi părea într-adevăr rău, căci Bettina dorea să-i ofere singurului său copil o vacanță veselă, fără griji. Nu se gândise că aici pe Rivieră, în acest timp, își petrec și francezii concediul.

Anul următor Jessica mergea la școală. Atunci îi va fi cu atât mai greu să-și petreacă vacanța împreună, căci doctorul Walther, șeful ei, avea de asemenea trei copii și va dori desigur să fie în vacanța mare împreună cu ei.

Bettina își privea îngândurată micuța și încântătoarea fiică. Jessica era un copil extrem de dulce. Farmecul acestei fețișoare suave consta înainte de toate în râsul său neobișnuit, care și acum se făcu auzit.

– Nu mă privi așa tristă, mami, o consolă ea. Uite, nu-ți mai spun nimic. Sunt veselă că pot să fiu împreună cu tine. Tu cel puțin nu mă cicălești continuu, ca tanti Hilde.

Amintirea mătușii Hilde, sora soțului mort de timpuriu al Bettinei Christiansen, nu aducea nici un gând de încredere în

viitor tinerei femei. Totuși, trebuia să se bucure că aceasta avea grijă de Jessica, pentru ca Bettina să-și poată continua serviciul.

Hilde Christiansen era traducătoare. Ea putea să lucreze acasă, în timp ce Bettina, ca jurnalistă, nu avea cum. Și Bernd Christiansen fusese jurnalist și mai degrabă colaborarea lor îi dusese la căsătorie, decât dragostea. Apoi, Bernd contactase o boală grea tropicală și murise foarte repede. Atunci, Bettina o adusese la ea acasă pe cumnata sa necăsătorită. Nu se putea tot timpul fără neînțelegeri, căci Jessica era un copil neobișnuit de plin de viață și foarte curios.

– Trebuie să ne bucurăm că tanti Hilde locuiește la noi. Altfel ar fi trebuit să mergi la grădiniță, spuse Bettina, împăciuitoare.

– Câteodată ar fi mai bine, răspunse Jessica. Ei, totuși, uneori este și ea drăguță. Acum, probabil nici ei n-o să-i placă acasă cu atâta liniște. Te-ai odihnit bine, mămico?

Jessica putea fi foarte bine o adevărată pisicuță. Atunci, Bettina o iubea parcă și mai mult. Când își așeza căpșorul între brațele ei arcuite, o cuprindea un fior de fericire fără egal.

De ce trebuie să se lase pradă întotdeauna gândurilor sale triste? Are doar un copil sănătos și inteligent. Încă câțiva ani, apoi poate va reuși ceea ce-și dorește, să-și construiască o căsuță. Jessica va avea o grădină și vor putea desigur să-și facă vacanța acolo.

– Haidem în apă, propuse ea. Este atât de caldă!

– Abia am mâncat, mami, îi aminti Jessica mamei sale.

– Dar putem să ne plimbăm pe plajă. Am înțepenit stând aici.

Își întinse corpul zvelt, bine format. Costumul alb de plajă scotea în evidență bronzul pielii sale catifelate.

Ea nu observa privirile admirative din ochii plini de pasiune ai bărbaților pe lângă care trecea. Se obișnuise să nu dea nici o importanță bărbaților care o priveau.

Căsătoria cu Bernd nu fusese nefericită, dar nici o căsătorie în adevăratul sens al cuvântului. El era un aventurier neliniștit, căci era tot timpul plecat în lumea largă. Câteodată, Bettina se gândea dacă în căsătoria ei avusese oare parte de dragoste, când el trăise atât de mult timp departe.

Luă hotărâtă mânuța caldă a Jessicăi. Era un tablou duios, o mamă și o fiică plimbându-se pe mal, prin apa puțin adâncă.

– Unchiul Felix vroia să ne facă o vizită, își aminti deodată Jessica. Ar fi drăguț. Atunci, am putea să ne plimbăm cu barca lui cu motor.

Să sperăm că nu vine, gândi Bettina, speriată. Gândul la Felix Bronner o neliniști. Ea știa mai bine decât Jessica ce aștepta el de la ea.

– Uite, oameni noi, observă Jessica încântată, pe când mergeau spre căsuțele lor de pe plajă. N-au mai venit copii obraznici, mami, se bucură ea, în timp ce Bettina aruncă o privire discretă, sceptică, "oamenilor noi".

Era o pereche discretă, pe care nu putea s-o vadă de aproape. Bărbatul era înalt și avea o figură ademenitoare, un cap de o formă clasică, părul de o culoare negru intens, care arunca irizații albastre și ochii ...! Ochii ...! Bettina nu putea să se gândească la altceva, când privirea lui se opri asupra ei scurt, dar pătrunzător.

– Doamna arată ca o actriță de film, șopti Jessica mamei sale. Precis am mai văzut-o într-un ziar.

Bettina își acordă mult mai târziu timp s-o observe pe încântătoarea femeie îndeaproape. Și ei îi făcu impresia că a mai văzut-o cândva. Străina era frumoasă ca o cadră. O frumusețe atât de uniformă, încât și o femeie rămânea fascinată. Bettinei nu-i trebui mult timp spre a-și aminti unde văzuse deja acest chip seducător. Jessica îi aduse o revistă din Germania, pe care nu reușea s-o citească, drept în fața ochilor.

– Asta e doamna, șopti micuța. Exact asta e! Degețelul ei arăta spre titlul imaginii.

Interesul Bettinei crescu. Ea frunzări revista și căută un detaliu a acestei imagini, dar nu reuși să găsească nici unul. Fantezia sa era ocupată cu scena în desfășurare.

O femeie frumoasă și un bărbat frumos. Nu, pe el nu-l putea numi frumos, dacă-l observa de aproape. Și asta făcu Bettina cu foarte mare precauție. Dacă considerăm tiparele clasice, nu-l putem încadra drept frumos. Pentru că are un chip prea expresiv.

Gura sa era aspră și bărbătească, nasul ușor încovoiat, bărbia energică. Bettina, care putea fi mândră de frumusețea sa estetică, stabili, că nu văzuse niciodată o pereche atât de atractivă. Însă simți, o dată cu aceste gânduri, o senzație stranie de nemulțumire.

Involuntar, își îngropă capul în mâinile încrucișate. Asta îi mai lipsea acum, să se îndrăgostească de un bărbat, care cu cea mai mare probabilitate era și însurat și pe deasupra cu o femeie cu care nimeni, niciodată, nu ar putea concura.

– Ei, mami, vorbesc germana, șușoti Jessica. Ce păcat că n-au copii! continuă ea dezamăgită. Ar fi fost foarte frumos să am cu cine să mă joc.

***

– Cerule, ce copil dulce, spuse Ariane Vandelar încet. Ar putea fi chiar un titlu de copertă.

– Trebuie mereu să te gândești la titlul tău tâmpit, bombăni bărbatul fără chef. Lasă-mă cel puțin o oră cu asta în pace, Ariane. Drumul ăsta m-a terminat.

– Dacă ai putea să nu-ți ieși din fire, nu ți s-ar întâmpla nimic, îl ironiză ea. În concediu se șofează comod. Dacă vrei să fii leneș, atunci lenevește! Ea își întinse corpul său frumos și oftă. Sunt așa de fericită că în sfârșit pot să lenevesc.

– Atunci, nu te mai gândi la titlul tău tâmpit, mormăi el.

– Ești un urs bătrân, râse ea, dar sunt mulțumită că ai putut veni cu mine. Eu te iubesc la fel, Toni, nu pot fi altfel, mie nu-mi place nici un alt bărbat.

– Nici mie, îi răspunse el cu o glumă blândă. Să sperăm că nu vrei să rămâi fecioară bătrână.

Ea închise ochii, obosită. Soarele strălucea puternic pe cer. Merseseră deja patru ore pe drum. Somnul le venea de la sine.

Pentru Jessica, noii sosiți erau foarte interesanți. Ca un indian pe picior de război, înconjura perechea adormită.

Apoi se lăsa pe vine lângă mămica ei și-i șoptea ce observase.

– Mami, bărbatul are o cicatrice pe abdomen, chiar în același loc ca tine, doar mai mare, șopti ea. A avut desigur un apendice dureros.

Apendicele mamei sale fusese până acum în viața Jessicăi cea mai mare supărare, căci mami trebuise să rămână trei săptămâni în spital și tanti Hilde se plângea zilnic cum poate să suporte atâta.

– I-o fi fost și lui tot atât de rău ca ție? se gândea copila plină de compasiune. Oh, ce frică mi-a fost pentru tine!

– Ei, lasă, totul a trecut cu bine, draga mea, o mângâie mama duios, a trecut de atunci deja un an.

– Și pentru el? întrebă Jessica. El este cu mult mai mare, mami. Mai mare ca unchiul Felix. Și are un păr atât de negru!

La fel ca al meu. De la cine îl am eu?

Asta era și pentru Bettina o adevărată enigmă. Știa doar că Bernd fusese brunet, dar nu atât de brunet ca Jessica. Iar părul ei era blond-auriu. În orice caz, asta observase și Felix Bronner. Cât despre ochii ei, spunea mereu că seamănă cu ochii lui Bernstein.

– Doamna are trei costume de baie, povestea mai departe Jessica. Mi s-a făcut sete, mami!

– Asta pentru că vorbești atâta, spuse Bettina. Hai, să mergem să bem ceva.

– Ți-ajung banii? întrebă Jessica. Tu spui mereu că toate aici sunt îngrozitor de scumpe.

– Așa este, dar avem și noi doar o dată pe an vacanță.

Bettina își luă fiica de mână și porni cu ea spre chioșcul de cafea de pe plajă. Cerul se boltea albastru intens deasupra Rivierei și valurile băteau cu zgomot blând malul.

E frumos aici, minunat, gândi Bettina.

– Acum este cu adevărat interesant, anunță Jessica. Știi, cum îi spunea doamna bărbatului? chicoti ea. Ursule, i-a spus. Ce nostim!

Bettina renunță s-o mai sfătuiască pe fiica sa că nu trebuie să tragă cu urechea la ceilalți oameni. Important era că, în sfârșit, Jessica nu mai găsea totul plictisitor.

Așa trecu ziua.

Bettina și Jessica își luară locurile în sala de mese a hotelului.

Jessica era destul de mulțumită că pe masă se afla drept desert înghețată, când făcu o descoperire.

– Oamenii de la plajă locuiesc tot aici, mami, șopti ea cu interes. Au intrat și ei aici. Doamna are o rochie grozavă. Chiar scurtă. Toți oamenii se uită la ea.

– Vezi-ți de farfuria ta, o mustră Bettina aspru. Și nu mai pălăvrăgi atâta. Ea s-a așezat exact în spatele tău.

Ușor iritată, Bettina luă la cunoștință că străinul îi arunca priviri lungi și pline de atenție, ceea ce ar fi descris pentru un alt bărbat ca "fără rușine". Și ca totul s-o enerveze, se așezase astfel încât o putea privi fără nici un efort.

Sigur, totul nu se petrecea din cauza ei, ci deoarece însoțitoarea sa luase loc pe partea îngustă a mesei, dar o enerva totuși pe Bettina prin situația dificilă care se crease.

– Îmi dai voie mâine să stau în locul tău, mami? i se adresă Jessica, cu o privire nevinovată.

– Nici nu se pune problema, scumpa mea. Ești atât de curioasă. Acum, mănâncă!

Îi fu suficient, pentru a se concentra acum asupra mâncării. Numai o dată ridică ochii. Încolo și încoace zburau vorbele pe lângă ele și mama observă fără să vrea că Jessica ciulise urechile.

Ajunseseră la desert, când un comisionar se adresă mesei învecinate.

– Doamnă, sunteți chemată la telefon, spuse el înclinându-se.

– Dacă e prostul de Heini, o să-i sucesc gâtul, mormăi străinul cu păr negru atât de tare, încât Bettina trebui să-l audă.

– Cui vrea să-i sucească gâtul? șopti imediat Jessica la urechea mamei sale.

– De unde să știu eu, răspunse Bettina, evident enervată. Hai să ne facem plimbarea și apoi mergem la culcare.

Tonul său nu lăsa loc de îndoială, întrucât era destul de nervoasă. Jessica nu-și permise s-o contrazică, dar asta nu putea s-o împiedice să-i arunce o privire strengărească domnului de la masa învecinată.

Apoi alergă cu pași mărunți pe lângă mama sa spre ieșire. În holul hotelului se întâlniră cu străina cea frumoasă. Un surâs înflori pe buzele Arianei când văzu copila. Înclină ușor capul și-i aruncă Bettinei o privire cu ochii ei minunați, de culoarea violetelor. Jessica făcu involuntar o plecăciune și aproape lăsă impresia că vrea să-i spună ceva străinei. Bettina o luă însă energic de mână și o trase după ea.

– Mami, dar ne-a salutat, spuse Jessica, plină de reproș.

– Ea a făcut plecăciuni? cum poți să spui toate de-a-ndăratelea. Poate se gândea la ceva.

– Dar, mie mi-a zâmbit, insistă Jessica. Dacă tot locuim în același hotel, putem să ne salutăm. Tu însăți spui mereu că nu trebuie să fiu mută, că nu e politicos.

Însă e păcat, dacă este un astfel de om, gândi Bettina amar. Avu un sentiment de silă și dacă nu s-ar fi rușinat de Jessica

de această slăbiciune, și-ar fi strâns lucrurile și ar fi plecat într-alt loc.

***

– Hei, a fost Heini? fu chestionată Ariane Vandelar de către însoțitorul său.

– El era, oftă ea. Nu te enerva, Toni, te rog. Asta din cauza ultimului meu album de fotografii. A primit oferte nebunești.

– Și-l iei în seamă? mormăi el în continuare indignat.

– Mă amuză, răspunse ea râzând.

– Și afară de asta, vreau să-ți spun că nefericita idee să părem o pereche căsătorită a pornit de la tine, mormăi el în continuare.

– Ca de fiecare dată? întrebă ea mirată. Tu ai primit ideea cu entuziasm. Nici un bărbat străin, nici o femeie străină. Căsătoria apără de fapte necugetate.

– Prostii! O cută apăru pe fruntea sa.

Ea îl privi ironic. Asta din cauza frumoasei noastre vecine? întrebă ea caustic. Îți pui pielea la bătaie pentru dânsa? Dragă Toni, te cunosc destul de bine. E vorba însă de o mamă cu fiica ei.

Doamna Bettina Christiansen și fiica sa Jessica.

– De unde ai aflat așa de repede?

– Un bacșiș, un surâs, ce nu aflu eu, dacă ceva mă interesează? Dar un copil aparține de obicei nu numai unei mame, ci în majoritatea cazurilor și unui tată. Pe mine mă interesează mai mult copilul. Așa ceva nu vezi în orice zi. Este extraordinar de fotogenică.

– Iar începi, gemu el.

– Domnule doctor Vandelar, spuse ea pe gânduri. Dumneavoastră aveți meseria dumneavoastră și eu pe a mea. Pe dumneavoastră vă interesează mama, pe mine copilul. "Poftă bună" mai întâi, dragă Toni, îl dirijă ea râzând.

– S-ar putea într-adevăr să rămânem o pereche de îndrăgostiți, dacă asta îți convine, o critică el.

– Nu e amuzant? întrebă ea distrată.

– N-o înghiți, își dădu el cu părerea. Această femeie nu-ți convine.

– Am o foame de lup, domnule doctor și am și un stomac sănătos.

***

Era ciudat, dar Bettina nu putu deloc să adoarmă. În timp ce Jessica, în ciuda tuturor noutăților trăite, dormi adânc.

Bettina ședea la fereastră și respira profund aerul curat al minunatei nopți. Clar și îndepărtat se arcuia deasupra sa

cerul înstelat. Luna se ridicase plină și rotundă deasupra palmierilor. Marea vuia. Ce senzație stranie, atâta sentimentalism, se gândea ea, când privirea sa surprinse o formă în umbră, care se întinsese pe un trunchi de chiparos. Acum, forma intrase în cercul de lumină al lunii și Bettina recunoscu limpede: era străinul cu păr negru. Ca fascinată, urmări mersul lui mlădios. Cât de leneș se mișca, de parcă ar fi fost singur pe lume.

Apoi, dintr-o dată, se opri în fața unei mici fântâni arteziene, ridică încet capul și privi în sus spre fereastra ei. Bătaia inimii ei aproape se opri. Repede, se trase înapoi, închise storurile și se așeză pe pat.

O, doamne, ajunsese nebună? I-am căzut în plasă ca un pește, care s-a îndrăgostit pentru prima oară. Adună-te Bettina, se mobiliză ea.

La ce îmi folosesc însă toate bunele intenții, când simt cum mă urmărește până și în visele mele. Îl vedea mereu în fața ochilor, iar o durere înțepătoare îi străpungea inima, de fiecare dată când se gândea la femeia cea frumoasă.

Era miezul nopții, când Toni Vandelar își căuta camera prin hotel.

Ore în șir se plimbase pe malul mării. Se uitase tot timpul la o fereastră, în spatele căreia se ascundea fascinanta femeie cu părul ei blond-auriu.

Pe noptiera sa se afla o mică sticlă de gin. "Acceptă o gură îndrăgostită" scria pe hârtiuța sfâșiată așezată alături.

– Bestie, șuieră el, acceptă însă să ia o înghițitură zdravănă. Iată, această vacanță, începe bine!

***

– Nu sunt aici încă, anunță Jessica decepționată, pe când intra în dimineața următoare în camera aranjată pentru micul dejun. Dorm mai mult ca noi.

– Aș fi foarte fericită, dacă ai vrea măcar o dată să dormi și tu mai mult, răspunse Bettina, mergând.

– De mâine, mami, o asigură Jessica veselă, am să dorm mult.

– Interesul tău pentru alți oameni este de-a dreptul înspăimântător, bombăni Bettina. Urăsc să-mi fac prieteni în vacanță.

– Unchiul Felix este tot o cunoștință de vacanță, îi aminti Jessica nevinovat.

– Pe el îl cunosc de mult, o contrazise mama.

Jessica observă fina diferență.

– Aș vrea să știu cum urăsc oamenii, continuă ea.

– După cum te cunosc, ai vrea să primești răspunsul imediat, presupuse Bettina.

Jessica își dădu toată strădania să lungească masa de dimineață cât mai mult posibil, dar cei așteptați nu-și făcură apariția.

Apoi se bucură cu atât mai mult, când îi descoperi la ștrand.

– Au venit chiar înaintea noastră, șopti ea fără suflare. Deja s-au îmbăiat.

Fericită, luă cunoștință că frumoasa doamnă îi surâse și apoi îi urase Bettinei cu o privire nedefinită "bună dimineața!". Domnul se rezumase la o scurtă plecăciune. Însă Jessica aștepta mirată ca mama sa să-i arunce o privire de mulțumire.

– Haidem în apă, își chemă Bettina fiica.

– Acum, după masă? se împotrivi micuța.

– N-am chef să mă cert cu tine, Jessica, îi șopti Bettina.

Și își dădea silința în tot acest timp, să fie cât se poate de inaccesibilă, grăbindu-se cu pași iuți spre apă. Jessica o urmă.

– De ce ești așa de urâcioasă cu mine, mămico? Chiar n-am făcut nimic să te supăr.

– Dacă vrei cu tot dinadinsul să intrăm în legătură cu străinii, ne mutăm în alt loc pe plajă, îi explică Bettina apăsat.

– Nu vreau să intrăm în legătură cu ei, o contrazise Jessica, indignată. Ei ne-au salutat primii.

Ei sunt căsătoriți. Ce vreau eu de fapt, se întreba Bettina. Ce va crede fiica mea despre mine, dacă mă comport așa stupid? Și de ce mă rog nu putem schimba câteva cuvinte între noi? Dacă acest bărbat n-ar avea o privire atât de neliniștitoare! Și soția lui nu face chiar nimic, când el privește astfel o altă femeie?

– Ești imaginea unui bărbat comic, Toni, spuse Ariane în acel moment. Nu vrei să te odihnești, după toate femeiuștile îndrăznețe? Îmi amintesc foarte bine că înaintea vacanței n-ai scos nici o vorbă.

– Este fermecătoare, îi răspunse el. Lasă-mă în pace, Ariane.

Ea își trase grațios picioarele unul peste celălalt.

– Mă rog, râse ea. Du-te la visele tale! Chiar așa, nu te cunosc.

Capitolul 2

Jessica înota ca un pește, dar când Bettina aruncă o privire înapoi spre mal, începu să-i fie frică.

– Trebuie să ne întoarcem, Jessi, spuse ea speriată. Am înotat mult prea departe.

Deodată, lângă ea apăru un cap brunet.

– Nu este un pic cam mult pentru copil? întrebă el cu o voce joasă, calmă.

Bettina îl privi cu teamă în ochi, în ochii aceia pe care vroise să-i alunge cu atâta stăruință mintea sa.

– Pot să înot bine, strigă Jessica vioaie.

– Atunci, arată-mi, o provocă bărbatul.

Jessica trecu printre ei, însă Bettina își pierduse aproape toate forțele. Ea trebui să facă eforturi să respire până când ajunseră la mal.

– A fost un lucru nechibzuit, spuse bărbatul.

Trebuie să fii mai atentă la mămica ta, micuțo.

– Mă cheamă Jessica, se prezentă ea radiind.

– Și pe mine Toni, răspunse el vesel.

– Iar pe mami o cheamă Bettina, spuse micuța și-i aruncă mămicii sale o privire vinovată. Bettina însă tocmai închisese ochii pentru că se simțea amețită.

Ariane nu se vedea nicăieri de-a lungul și de-a latul ștrandului. Toni se întreba dacă fusese atât de discretă sau dacă descoperise ceva interesant, căci astăzi își luase cu ea aparatul de fotografiat.

Jessica prelungise conversația monosilabică încă puțin, dar privirea mustrătoare a mamei o făcu să tacă.

Nu era clar dacă Toni căutase să atragă atenția Bettinei asupra lui. Însă ea se așezase pe burtă și întorsese spatele spre el. Chiar dacă oferea o imagine foarte plăcută, Toni nu era mulțumit. El îi făcu cu ochiul Jessicăi, ea îi răspunse la fel, fără să uite să dea din umeri întâmplător și să arunce priviri mamei sale și lui, dându-i să înțeleagă că n-are nimic contra acestei cunoștințe, dar așa e mama ei.

Toni suspină ușor și o așteptă pe Ariane, care tocmai sosea la brațul unui bărbat, care arăta chiar ca un play-boy.

Cu așa ceva nu era obișnuit. Îi aruncă Arianei o privire plină de reproș și în același timp foarte revoltată, pe care ea nici n-o luă în considerare.

Apoi spuse foarte clar, așa încât Bettina să ia la cunoștință:

– Andrè, îmi dai voie să-ți prezint pe soțul meu?

– Pe soțul tău? repetă play-boy-ul șocat, în timp ce Toni se uita la amândoi fără grai.

– Da, pe soțul meu, întări Ariane repetând. Ți-am povestit despre Andrè, Toni, continuă ea la fel de tare. Ne-am întâlnit acum un an la o petrecere la testările de la Roma. Ah, Toni este teribil de comod și abia acum am putut pleca în călătoria de nuntă, Andrè. Nu i-o lua în nume de rău că este atât de ursuz.

Cât de ursuz era Toni, îl da de gol înfățișarea sa. El arunca priviri fugare spre Bettina, care totuși nu aveau cum s-o liniștească.

Jessica fusese impresionată de conversație doar atât cât găsise interesant, că frumoasa doamnă Ariane adusese cu ea așa, fără nici un rost, un bărbat străin. Bettina însă își distrusese și ultima, unica speranță. Ei erau deci într-adevăr căsătoriți și aceste priviri pe care brunetul Toni i le tot arunca, erau doar o obrăznicie.

Așa sunt aceste perechi moderne de tineri căsătoriți, care nu mai recunosc nici un fel de sentimente, de etică, se gândi ea necăjită. Se căsătoresc și se amuză în continuare azi cu una, mâine cu alta. Păcat, gândi ea mai departe, păcat că este atât de drăguț și ea este drăguță, se potrivesc amândoi. Acum, nu mai avea nimic de comentat. Și asta era călătoria lor de nuntă! Eu însă nu sunt o femeie cu care te poți amuza așa, cu una cu două. Acest Toni s-a înșelat.

***

– Chiar trebuia să faci asta, Ariane? întrebă Toni furios, când intrau înapoi în hotel. Farsa ta m-a enervat cumplit.

– Cum vroiai să mă debarasez de el? răspunse ea. Este un bărbat îngrozitor de îndrăzneț. Nu mi-am putut imagina îndrăzneala lui de acum un an. Acum cel puțin l-am înfricoșat. Cu femeile măritate nu vrea să aibă de-a face. Asta i-ar aduce prea multe inconveniente.

– Ce e important pentru mine, chiar nu te interesează? întrebă el supărat. Tocmai mă apropiasem puțin de fermecătoarea noastră vecină și vii tu cu acest Heini.

– Îl cheamă Andrè, îl corectă ea calmă. Heini locuiește la Berlin. Nu fi stupid, Toni. Fii mai degrabă vesel că te-am salvat de la o deziluzie. Ce vrei de la o femeie măritată? Gândește-te puțin, ce vrei să schimbi? Andrè știe asta, de aceea a ales să se retragă.

– M-am îndrăgostit de ea, preciză Toni încântat. Așa ceva încă nu mi s-a întâmplat.

– Dar are un copil. Nu poți face nimic atâta timp cât copilul umblă tot timpul în jurul ei, îi aminti Ariane.

– E o copilă atât de dulce. Mă înțeleg deja foarte bine cu ea. Tu ai distrus totul chiar de la început.

Ea îl observă, îngândurată.

– Tu știi cât de mult te iubesc Toni, spuse ea moale. Vreau să fii fericit. Într-adevăr, ți-o doresc din toată inima. Dar nu poți să te aștepți ca o femeie să accepte să divorțeze doar pentru că îți place ție.

– S-ar putea să fie deja divorțată, obiectă el.

Ariane își ridică ușor tremurat ochii de culoarea violetelor.

– De o astfel de femeie, un bărbat nu se lasă așa ușor despărțit, constată ea cu calm. Ți s-a arătat așa de amabilă?

– Dimpotrivă, mormăi el. Este inabordabilă. Dar în sfârșit, trebuie acum să ia în considerare că și eu sunt căsătorit, după ce tu ai prezentat "știrea" cu o voce atât de puternică.

Ariane îi aruncă o privire tristă.

– Știe Domnul că nu vreau să te rănesc, spuse ea îngândurată. Am fost de acord amândoi, că în această vacanță ne vom ține departe de astfel de aventuri.

– Pe atunci, nu puteam presupune că îmi va tăia calea femeia vieții, oftă Toni. Îi voi spune mâine că nu sunt căsătorit.

– Și ea probabil ți se va destăinui că din fericire este căsătorită, iar soțul ei numai din motive profesionale n-a putut s-o însoțească, presupuse Ariane. Și atunci, ai să rămâi ca un cățeluș plouat. Noi doi, Toni, nu ne îndrăgostim la prima vedere.

El ridică din umeri.

– Tu, poate nu.

***

În această seară, Bettina ceru ca masa să le fie adusă la cameră, deoarece avea o durere de cap imaginară. Jessica era profund întristată, iar dorința mamei ei depășea orice limită.

Și în dimineațile următoare Bettina arăta tot fără chef. Deși afară era un timp minunat, numai pentru a nu se întâlni cu Toni, a vrut să rămână întreaga zi în hotel. De ce se lasă impresionată? Ajunge totuși, îl va privi cu răceală.

Conștiința de sine fu din nou în creștere când se privi în oglindă. De ce n-ar putea flirta și ea o dată cu un bărbat? Există pentru asta destui de mulți francezi cu ochi arzători, care îi arătaseră interes în cele zece zile deja trecute. Ea nu avea nevoie să flirteze chiar pe față, încât Jessica să se simtă un obstacol, dar nici ca din cauza acestui Toni fără rușine, să primească un duș rece.

Își puse o pereche de bikini foarte nostimi, pe care și-i cumpărase acum câteva zile de la un magazin din Paris, într-un acces de frivolitate.

Jessica stabili mândră că mami va face o impresie la fel de bună ca Ariane.

– Ariane este un nume drăguț, reflectă ea. Nu l-am mai auzit niciodată.

Oare pe bărbat chiar îl cheamă Toni, sau așa-l strigă ea?

Bettina nu comentă nimic. Cu sentimente amestecate, luă cunoștință că locurile lor la ștrand se nimeriseră tot lângă ei și de asemenea că nu este anunțată nici o interdicție la înot.

Jessica păstră un timp tăcerea. Apoi se ridică.

– Mă duc să caut scoici, îmi dai voie, mami? întrebă ea.

– Dar să nu te duci departe, o atenționă Bettina ca de obicei.

Jessica porni țopăind, cu găletușa după ea. Bettina o urmărea cu privirea. În dimineața asta nu era atâta agitație pe plaje. Ea își aduse aminte că azi trebuia să aibă loc un zbor de plăcere la Monte Carlo.

Se întinse pe spate, își puse mâinile sub cap și visă la el.

Totuși, Felix era un om destul de amabil, se gândi ea. Dacă va veni, îi va ceda lui toate grijile. Felix era îndrăgostit de ea. Îi făcuse chiar o cerere în căsătorie. Era bine situat, avea o poziție strălucitoare într-un institut științific, era deștept și arăta chiar foarte prezentabil. Desigur, nu ca Toni. Dar era și așa fără sens să-și lege visele de Toni.

Dacă ar fi fost soțul meu, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să arunc altuia vreo privire, se gândea ea mai departe. Însă probabil din cauza meseriei, Ariane gândește atât de liber. O femeie care pozează pe coperta unei reviste, unde orice bărbat o poate admira, probabil că nu mai are instinctele unui orășean oarecare. Ce meserie o fi având Toni?

Jessica găsise multe scoici frumoase.

Ea se așezase acum pe dig și le studia critic, pentru ca pe cele mai mici și mai puțin frumoase, în comparație cu dimensiunile capturii ei, să le arunce înapoi în mare.

O umbră o acoperi.

– Alo, Jessica! spuse o voce gravă de bărbat. Spre bucuria ei, micuța îl recunoscu pe Toni, care se așeză lângă ea.

– Frumoase scoici ai găsit, îi spuse el.

– Astăzi nu sunt așa mulți oameni aici, răspunse ea. Uită-te puțin! Sunt chiar unele care murmură!

Îi puse o scoică la ureche. Chiar dacă Toni nu auzi nici un zgomot, nu încercă s-o contrazică.

– Chiar murmură, o asigură el cu seriozitate.

– V-ați sculat mai de dimineață sau abia acum? se arătă interesată Jessica.

– Astăzi am fost foarte matinali, îi povesti el. Am fost deja în larg cu o barcă cu pânze.

– Aș vrea și eu să navighez o dată, suspină Jessica. Dar mamei i-e frică. Dacă vine însă unchiul Felix, atunci o să mergem cu barca cu motor, mi-a promis.

Unchiul Felix! Aceste două cuvinte îl umplură pe Toni Vandelar de o gelozie arzătoare. El fusese foarte bucuros că o descoperise pe Jessica singură, căci era decis s-o descoasă despre mămica ei frumoasă.

– Cine este unchiul Felix? începu el prevăzător.

– O cunoștință din vacanța de la Marea Nordului, îi povesti cu bunăvoință Jessica. Mami îl cunoaște de mult timp.

Era prieten cu tati.

– Și unde este tăticul tău? vru Toni să afle.

– În cer, îi spuse Jessica. Deja de mult timp. Chiar nu-mi pot aminti cum arăta. Tanti Hilde spune că eram foarte mică, atunci când Dumnezeu cel bun l-a luat la el. Ea mai spune că pe oamenii care mor atât de tineri, Dumnezeu i-a iubit în mod deosebit. Înțelegi?

– Nu, nu înțeleg, răspunse Toni. Dar dacă tanti Hilde spune așa?... El singur se mira, ce-l găsise pe el, Toni cel adevărat, să discute cu această fetiță atât de fermecătoare.

– Tanti Hilde este sora tatei. Ea are grijă de mine, când mami merge la serviciu.

– Ce lucrează mămica ta? întrebă Toni.

– Lucrează la un ziar. Câteodată scrie chiar articole mari, povesti Jessica mândră. Tati era tot reporter.

– Și unchiul Felix? se informă Toni.

– A, el, pare de-a dreptul nebun, spune mami. El nu vine de obicei cu noi. Și tu ce ești? se informă micuța.

– Doctor, răspunse Toni.

Ochii Jessicăi se făcură mari de uimire.

– Doctor? repetă ea cu respect. Nu arăți deloc așa. Doctorul care i-a scos mamei apendicele, era mult mai în vârstă și avea ochelari

– Și eu o să îmbătrânesc, spuse Toni melancolic și o să am nevoie precis și de ochelari.

– Tu, în nici un caz, râse Jessica.

Cine ți-a operat ție apendicele?

El se uită fără să vrea la cicatricea sa și începu să râdă.

– Observi toate cu mare atenție, spuse el mirându-se.

– Mami are exact în același loc cicatricea, chicoti ea. Asta e doar o glumă.

– Acolo se află apendicele la toată lumea.

– Dacă o să trebuiască să-l scot, o să vin la tine, hotărî Jessica.

– Atunci, o să-ți trebuiască puțin noroc, spuse el. Eu nu sunt chirurg, sunt internist.

– Deci tu nu poți să scoți nici un apendice? Nici măcar unul mic?

– Nu, Jessica. Unde locuiți voi, de fapt? continuă el cu întrebările, pentru a afla cât putea de multe, căci nu știa când va mai avea o ocazie atât de favorabilă.

– În Hamburg – Blankenese. Știi unde e? Tu unde locuiești?

– În Berlin, răspunse el.

Jessica îl privi cu atenție. Mama mea a fost o dată la Berlin. N-ai văzut-o atunci?

– Din păcate, nu, răspunse el necugetat.

Jessica îl observă cu o privire de nepătruns.

– Chiar e păcat! regretă ea, căci îmi placi foarte mult. Păcat că nu poți fi tatăl meu, pentru că tu ...

– Jessica! Vocea supărată a mamei sale întrerupse șirul confidențelor ei.

– Bună dimineața, stimată doamnă, o salută Toni politicos.

– Bună dimineața, răspunse Bettina, iritată. Unde te-ai ascuns atâta, Jessica?

– Aici! răspunse micuța, nevinovat. Vezi, mami. Eu am căutat scoici și l-am întâlnit pe Toni. Privirea ei ageră îl zări în spatele mamei. Ah, aici este și unchiul Felix, preciză ea decepționată.

Toni ar fi vrut să-l trimită pe celălalt la dracu, dar asta nu-i folosea la nimic. Doctorul Felix Bronner stătea deja în mărime naturală și-i întinsese mâna Jessicăi, care i-o strânse ezitând.

Acesta e deci rivalul meu, gândi Toni amărât și observă bărbatul cu părul său castaniu, o față și o alură marcantă, care puteau fi ușor evidențiate.

– Acesta e Toni, noul meu prieten, îl prezentă Jessica.

– Vandelar, completă Toni.

– Bronner, spuse și celălalt râzând. Ne vom vedea probabil destul de des, dacă sunteți prietenul Jessicăi.

***

Ariane hoinărea alături de Toni spre cafeneaua de pe plajă.

– Ei, vezi tu, inimă de frate, ea e gata pregătită.

Așteptam de la tine o înfrângere.

– Nu e căsătorită, își aminti el. Soțul ei a murit. Este pe cât se pare ziaristă și locuiește în Hamburg.

– Ai adus știri de tot felul, îl lăudă ea râzând.

– Jessica mi-a povestit. Acest bărbat nu-mi cade deloc bine la stomac. Ai putea să-l bagi în seamă, Ariane.

– Îmi ceri să-l abat din drum? întrebă ea amuzată. El nu aparține însă tipului de bărbat care se lasă așa ușor dirijat. În afară de faptul că astfel de bărbați pot fi periculoși pentru mine.

Scăderea tonului îi atrase o privire piezișă din partea lui Toni.

– Poate fi periculos pentru tine? întrebă el mirat. Este un tip savant.

– Tocmai, eu cunosc destul de mulți play-boy. Îmi stau până sus în gât.

– Tu faci totul prea complicat cu teatrul ăsta, mormăi el. Acum am putea să ne preschimbăm cu toții în niște pomișori, dacă ar fi după jocul tău. Dacă nu ai fi sora mea, ți-aș cere prietenia pentru competență.

– Dar rămân alături de tine, râse ea. Atât de multe femei au venit și au plecat și eu totuși te iubesc constant.

El își puse mâna pe umărul ei și o privi în ochi.

– Ar trebui să mint, dacă ți-aș spune că nu-mi convine, răspunse el cu căldură. Tu ești cea mai minunată și mai fermecătoare soră pe care și-o poate dori un bărbat.

Ea îi privi fața și-l sărută impulsiv pe obraz.

Bettina, care ședea la o masă cu Felix Bronner și cu Jessica și mânca înghețată, simți o împunsătură în inimă când îi văzu. Însă și Jessica observase.

– Ea i-a dat un sărut, remarcă ea. Îl iubește.

– Da, este o femeie încântătoare, se exprimă Felix Bronner.

– Nu-i așa? întări Jessica sinceră. A apărut chiar în revistă.

– Poți s-o înrămezi, Felix, recomandă ironic Bettina, în timp ce el o privea fascinat pe Ariane. Din păcate, este deja dată.

Toni și Ariane se opriră să caute o masă liberă, dar nu mai erau. Deodată, Toni o zări pe Bettina și-i ceru permisiunea.

– Ne permiteți să luăm loc la masa dumneavoastră? întrebă el politicos.

– Da, cu plăcere, răspunse grăbit Felix Bronner.

– A sosit în sfârșit momentul să ne cunoaștem, spuse Ariane cu amabilitate. În vacanță ne permitem să fim mai lejeri.

– Toni, stai lângă mine, ceru Jessica. Noi ne cunoaștem deja bine.

Pentru o ziaristă, ar trebui să fie mai sigură de sine, gândea Ariane, în timp ce Bettina zâmbea discret.

Ea însăși pierdu ceva din siguranța de sine, când întâlni privirea lui Felix Bronner. Spre groaza ei, simți chiar că se înroșește.

Printr-un difuzor, se transmise o informație. Bettina nu auzi chiar nimic, deoarece și ea se confrunta cu un sentiment de iritare văzându-l pe Toni care se întreținea cu Jessica.

– Astă seară este o reuniune la hotelul de pe plajă, spuse brusc Felix Bronner. Am putea să mergem cu toții. Ce părere ai, Bettina?

Ea se trezi brusc din visare.

– Ești foarte întreprinzător, îl ironiză ea. Nu te recunosc deloc așa.

Felix râse.

– Nu vreți să veniți și dumneavoastră? se adresă el lui Toni, uitându-se mai mult la Ariane.

– Noi... desigur, cu plăcere, răspunse Toni spontan.

– Și Jessica? le aminti ea pe ocolite.

– Oh, eu dorm, mami, o asigură micuța cu râsul ei molipsitor. Du-te liniștită!

– Mie nu prea-mi convine, Felix, mărturisi Bettina mai târziu, când rămaseră câteva minute singuri.

El îi aruncă o privire cercetătoare.

– Ar fi trebuit să mă gândesc de ce, răspunse el.

– Dacă tu crezi cumva că sunt geloasă, te înșeli foarte tare, încercă ea să se justifice.

– Eu n-aș fi putut niciodată să presupun că poți fi geloasă din cauza mea, Bettina, răspunse el calm. Dacă totuși ești, eu îmi țin gura.

– Nu mi-am dorit niciodată să mă îndrăgostesc de un bărbat însurat, mărturisi ea jalnic.

– Hai să nu ne facem griji, Bettina. Tu ești deja îndrăgostită.

– Cum poți să faci o astfel de afirmație?

– Draga mea Bettina, o femeie așa de sigură de sine ca tine, care are o astfel de prezență de spirit încât uneori te aduce în stare să te treacă fiori reci pe șira spinării, nu se comportă ca o fetiță decât dacă este îndrăgostită până peste urechi. Eu nu te-am văzut așa niciodată.

– Că ne-am și văzut des, îl ironiză ea. De trei ori pe an.

– Asta nu din cauza mea, îi aminti el. Te rog însă să nu-ți treacă prin cap să simulezi sentimente pe care nu le ai pentru mine, doar pentru a nu te simți vulnerabilă în fața doctorului Vandelar. De altfel, el este la fel de nesigur ca și tine și asta este de asemenea de mirare la un bărbat ca el, mai cu seamă că are o soție atât de plină de farmec.

Bettina râse ironic.

– Tu chiar te-ai îndrăgostit de ea, contraatacă ea, și acum vrei să te justifici în fața mea.

– Hai să nu ne comportăm ca puștimea, propuse el prietenos. Tu te-ai îndrăgostit de el, eu m-am îndrăgostit de ea, asta e destul de tragic. Cred însă că suntem prieteni, Bettina, și de aceea n-avem nevoie să jucăm teatru. Și vom avea atâta caracter, încât să închidem acest capitol.

– Noi poate, însă din cei doi unul poate nu este destul de prudent. Este o pereche foarte ciudată. Ea îi permite orice, chiar și când a încercat să flirteze cu mine. S-a arătat chiar foarte amabilă cu mine și amândoi sunt foarte drăguți cu Jessica. De parcă le-ar aparține, îi fac favoruri amândoi.

Felix Bronner râse răsunător.

– Atâta individualism! Poate că se aseamănă. Și în afară de asta, chiar când ești căsătorit, nu poți să fii sigur că n-ai să te mai îndrăgostești.

Bettina se retrase în tăcere. Se mai liniștise de când venise Felix și acum parcă totul devenea din rău în mai rău. Cât s-ar fi bucurat acum, când el se îndrăgostise de altă femeie. Însă că aceasta trebuia să fie chiar Ariane Vandelar, o lăsase profund consternată.

Felix era un individ fin, asta se putea spune cu certitudine. Era cinstit și de încredere. El rămânea același și în această situație și asta cu atât mai mult o făcea să-i crească simpatia pe care o nutrea pentru el. Îi făcea plăcere să-l știe în apropiere, dar nu-l iubea. Nu exista nici un fior între ei, ca între ea și Toni Vandelar, încât trebuia doar să-l vadă pentru a simți cum își pierde capul. Așa ceva nu i se întâmplase niciodată în toată viața sa. Felix are dreptate. Se simțea jefuită de siguranța de sine și dacă trebuia să-și imagineze că astăzi își va petrece întreaga seară împreună cu el și poate trebuind să danseze cu el, devenea de pe acum nervoasă.

– Chiar n-am nici o rochie potrivită pentru astfel de festivitate, ar fi vrut ea să se dezvinovățească.

– Astăzi nu mai suntem atât de conformiști, lăsă Felix să-i scape. Vrei să te eschivezi, Bettina? De ce nu iei lucrurile mai simplu. Să ne propunem mai bine un test cât de statornici suntem, și mai târziu putem să ne consolăm reciproc.

Capitolul 3

– De ce te îmbraci cu o rochie scurtă? își întrebă Toni sora. La ce îți iei aceste veșminte fermecătoare, când nu le-ai purtat la nici o reuniune până acum.

– Le iau pentru că invitata ta, Bettina, nu și-a luat mai mult ca sigur nici o rochie lungă cu ea și ar fi penibil ca eu să vin acolo astfel împopoțonată.

– Ai într-adevăr mult tact, spuse el recunoscător. Atât de departe nu m-aș fi gândit nicicând.

– Tu ești totuși bărbat. Mă întreb numai cum va continua totul, Toni. Acest Felix este un bărbat bun de însurat. Este amabil cu micuța și o cunoaște pe Bettina deja de ceva timp. Nu este nedrept să ne amestecăm în această idilă? Ce le rămâne după aceea și ce ne rămâne nouă?

– Asta trebuie singură să știi. În ce mă privește, știu exact ce vreau.

Sau poate nu crezi că și eu aș putea să mă însor odată?

– Să te însori? întrebă ea uimită, te gândești la căsătorie? Permite-mi, te rog, să mă minunez.

– Poftim, mormăi el. Chiar tânăr nu mai sunt, Ariane.

– Nu deveni acum lipsit de tact, dădu ea cu o indignare jucată înapoi. Dacă vorbim deja de căsătorie, trebuie mai întâi să te întreb, dacă un bărbat ca doctorul Bronner ar putea fi interesat serios de o femeie care-și câștigă banii ca fotomodel.

– Ea nu trebuie să lucreze ca fotomodel, îi aminti el sarcastic. Ea ar putea de exemplu să lucreze ca profesoară de sport, în profesia pentru care s-a pregătit.

– Unde se câștigă atât de puțin, aprecie ea. A fost totuși pentru mine o mare șansă, că m-am descoperit. Pe lângă faptul că atunci eram chiar dolofană.

El râse.

– Ai învățat repede să te vinzi bine și scump, surioară. Ce apreciez eu la tine este faptul că în ciuda tuturor, ai rămas în străfundul inimii tale aceeași fetiță bună, plină de dragoste.

– Întotdeauna direct, fără ocolișuri, preciză ea. Și eu trebuie să recunosc că nu gândești rău despre mine.

El o mângâie ușor cu palma pe obraz.

– Și dacă n-ai fi sora mea, nici o altă femeie n-ar putea să mă pună în pericol.

– O, nu spune asta. Tocmai trăiesc așa ceva.

Ea își curăță un fir de praf de pe jacheta albă de smoching, se întoarse și-și aranjă încă o dată buclele.

– Să mergem, spuse ea. Nu vom capitula înaintea luptei.

Pe cât de diferite erau Bettina și Ariane, fiecare în parte avea ceva neobișnuit. Bettina într-o rochie de șifon de un verde cald, Ariane în mătase roșie. Puteau amândouă să concureze cu rochiile lor de seară peste măsură de prețioase, chiar dacă nu purtau nici o bijuterie de valoare, închiriată, ca majoritatea doamnelor din sală, atrăgeau amândouă majoritatea privirilor.

Toni o observă pe Bettina încântat. El reacționă nespus de nervos când Felix Bronner afișă o figură dominatoare.

Ariane își pusese în valoare întregul ei farmec. Se putea spune că era obișnuită să se miște într-un cadru public și că se descurcă în orice situații.

Ea se declară fără emoții. Însă Felix Bronner, care era un bun psiholog, simți că ea domină foarte bine situația, pentru că Bettina stă retrasă.

Se dansa în interior și afară, atmosfera era grandioasă. Toată înalta societate dintre Saint Tropez și Cannes își dăduse întâlnire aici.

Felix dansa cu Bettina, Toni cu Ariane, dar Felix se uita la Ariane și Toni la Bettina.

Într-o pauză de dans, Bettina bău cu sete un pahar de șampanie. Ea știa precis că nu era vorba doar de dansul cu Toni și avea nevoie de curaj.

Însă ea îl pierduse de îndată ce brațul lui o cuprinse, mai strâns decât o ținuse pe Ariane. Și în plus, el îi trase mâna

stângă foarte aproape de inima sa, așa încât ea îi putea simți bătăile inimii sub degete.

Rezistența ei se pierdu în cele din urmă, când bărbia lui îi atinse fruntea. Nu se mai putea gândi la nimic și dansul melancolic o cuprinse cu totul, încât întreaga lume părea că se scufundă.

Toni nu-i dădu drumul din brațe când muzica încetă. Urmă un vals lent.

Bettina nu îndrăznea să respire. Mai întâi nu îndrăzni să-l privească, deși simțea că o urmărea încontinuu. Ea îi privea peste umărul lui pe Felix și pe Ariane, care o priveau surâzând, încât Bettina se simți încurcată.

Felix n-are nici o reținere, să flirteze pe față cu Ariane? Însă era deja mai mult decât un flirt, stabili ea imediat.

Apoi, perechile se ciocniră într-un dans plin de temperament și Toni o trase atât de aproape de el, încât își pierdu echilibrul. Când buzele lui îi atinseră fruntea, sângele îi alergă și mai fierbinte prin vene.

– Oh, slavă Domnului, mă vede măcar acum, gândi el.

N-am vrut, gândi ea în același timp, totuși s-a întâmplat. El îi susținu privirea.

– Tu, șopti el încet și foarte, foarte tandru, și ea se simți ca într-un vis, când o luă de pe suprafața sălii de dans și o duse plutind în parcul cel întunecat.

Ea nu se putea elibera din îmbrățișarea lui. Și chiar nu vroia.

În acel moment, totul îi era indiferent și când buzele lui îi căutau gura, nu se gândi măcar o dată la Ariane.

– Tu chiar nu știi în ce te-ai angajat, șopti el.

O, ba da, știa bine. Fusese doar atât de nechibzuită, când încercase să uite.

– Rămâi aici, Bettina, spuse el încet. Îți aduc capa, să nu răcești. Nu vreau să te împart cu nimeni.

După ce-l privi, gândurile sale se răsculară. Alergau și se învălmășeau prin cap încolo și încoace. Ezită doar un moment. Apoi fugi de acolo. Alerga, de parcă viața îi era în pericol. Nici Toni, nici Felix și înainte de toate nici Ariane să nu-i vadă ochii.

Trebuie să plec, se gândea ea. Imediat!

Aproape fără suflare, ajunse la hotel. Într-o secundă, se repezi spre Jessica, dar aceasta dormea adânc. Îi fu imposibil să scoale copila din somn. Trebuia să aștepte cel puțin până mâine dimineață. În afară de asta, lucrurile trebuia să fie oricum împachetate, șederea la hotel trebuia plătită. Și trebuia să-și pregătească un pretext cu care s-o liniștească pe Jessica.

***

– Sunteți mulțumită, acum? o întrebă Felix Bronner pe Ariane.

Ea îl privi încurcată.

– Cu ce?

– Că mi-ați sucit capul, răspunse el răgușit.

– Cu voie. La asta ați contribuit și dumneavoastră.

La mirarea lui, răspunsul a fost un râs prietenos ivit pe buzele ei.

– Și dacă ar fi așa?

Fața lui se întristă.

– Dumneavoastră poate vă face plăcere să glumiți, mie mai puțin, dădu el fără voie înapoi. Dumneavoastră rămâneți în continuare căsătorită.

Ea îi ascunsese până acum adevărul. N-o făcuse înainte de toate pentru că bărbatul îi plăcuse peste măsură. Vecinătatea lui îi permisese ceea ce își dorise dintotdeauna și ceea ce căutase până acum zadarnic: protecție, siguranță, liniște și în afară de toate un sentiment pe care ea nu-l cunoscuse niciodată.

Privirile lui exteriorizau o expresie aproape dureroasă pe fața sa frumoasă.

– Și dacă n-aș fi căsătorită? întrebă Ariane cu un râs de nepătruns.

– Dacă cuvântul "dacă" n-ar exista ... Aș dori să vă întreb imediat dacă vreți să fiți soția mea.

– Și Bettina? se informă ea. Ea este foarte drăguță.

– Mărturisesc cu plăcere că și eu o găsesc la fel. Suntem prieteni buni, dar nu mai mult. Trebuie să recunosc că este

vinovată pentru asta, dacă se poate spune așa. Aș fi fost foarte fericit, dacă ... Se întrerupse și o privi din nou uimit.

– Dacă cuvântul "dacă" n-ar exista ... râse Ariane.

– Mă luați în râs, se lămuri el plin de reproș. Se pare că n-o luați în serios, doamnă Ariane, nici măcar căsătoria.

– O, ba da, iau căsătoria chiar foarte în serios, răspunse ea calm. Atât de serios, încât ...

– Aceasta nu vă împiedică să flirtați cu bărbați străini, iar pe soțul dumneavoastră să-l lăsați, împăcată sufletește, să se uite la alte femei. Prin asta desigur nu veți fi mai fericită.

– Credeți? Eu cred că Toni poate face foarte fericită o femeie dacă o iubește cu adevărat.

– Dar de ce s-a căsă... Mai departe nu putu să continue, deoarece ea îi puse degetul arătător pe gură.

– Nu sunt căsătorită cu Toni, spuse ea repede. Și înainte de a începe cu alte gânduri rele, vă voi spune adevărul; Toni este fratele meu, cel mai corect și mai iubit frate, pe care înainte de toate trebuie să precizez că-l iubesc foarte mult.

– Atunci, ce rost are această comedie? întrebă el dezorientat.

– Vedeți, Toni nu se descurcă ușor cu femeile și nici eu cu bărbații. În vacanțele noastre, am avut până acum mereu tot felul de necazuri. De aceea, m-am gândit că nu ni se va mai întâmpla nimic dacă vom pretinde că suntem o pereche de tineri căsătoriți. Dar, tocmai de această dată se întâmplă altfel. Toni s-a îndrăgostit de Bettina și ...

– Eu m-am îndrăgostit de dumneavoastră. O, Doamne, Ariane! Fața sa luă o expresie încrezătoare, atunci poate că am o mică șansă.

Ea îi aruncă o privire care promitea totul. El îi oferi brațul și o conduse din nou pe suprafața de dans.

– De această dată pot cel puțin să visez cu cugetul împăcat, îi șopti el.

Însă tocmai atunci intră pe ușă Toni, cu o față albă, și se opri chiar între ei.

– N-ați văzut-o pe Bettina? întrebă el agitat.

– Tu însuți ai condus-o în parc, după cum am observat, replică Ariane fără să mai înțeleagă nimic.

El o privi neliniștit.

– Am vrut să-i aduc capa și între timp a dispărut. O, Doamne, nu mai stați așa să vă uitați la mine. Ajutați-mă mai bine s-o caut.

S-au dus s-o caute mai întâi pe afară.

– I-ai spus adevărul? îl întrebă Ariane.

– Tocmai asta vroiam să fac. Îmi este absolut indiferent ce părere ai tu despre asta. Dacă a plecat, ce trebuie să fac?

– Nu poate fi departe. Cel mai probabil în hotel, interveni Felix Bronner. Pot să-mi imaginez că Bettina și-a făcut probleme de conștiință că a provocat dificultăți unui bărbat presupus căsătorit.

– Ariane v-a spus că sunt fratele ei? întrebă Toni epuizat.

– Din fericire, da. Sunt foarte bucuros pentru asta.

Ar fi trebuit să-i spuneți și Bettinei, înainte ca ea să fi putut face altceva, răspunse Felix punându-l pe gânduri.

– Ar trebui să presupun că de aceea a fugit? se apără Toni, descurajat.

– Hai să vorbim măcar o dată deschis de la bărbat la bărbat. Cum v-ați fi simțit dumneavoastră dacă Bettina ar fi fost căsătorită sau dacă ar fi trebuit să acceptați asta?

– Mie mi-e deja de-ajuns de când a apărut, mormăi Toni iritat.

– Și de aceea ar fi trebuit să-i fie milă Arianei de mine, urmă Felix cu un surâs trecător. Acum și pentru totdeauna a acționat cu succes.

Ariane îi aruncă o privire timidă.

– Eu n-am acționat, șopti ea.

– Ce faci tu, nu mă interesează deloc, fierbea Toni. Tu mi-ai stricat planurile, acum ajută-mă s-o găsesc pe Bettina. De flirtat poți s-o faci și după, cât de mult vrei.

– Dar chiar nu vreau să flirtez, protestă violent Ariane. Nici n-am terminat să-i povestesc lui Felix despre tot acest teatru. Ce pot să fac, dacă tu ești atât de greoi.

– Vă rog, nu vă certați, interveni Felix. Bettina precis s-a dus la hotel, acolo o vei găsi cu siguranță, Toni, acum sau mâine dis-de-dimineață. Acordă-i timp. Dacă-i vei explica eroarea, totul va fi în ordine.

– Asta spuneți dumneavoastră, oftă Toni. Mie chiar nu-mi convine. Sunt un măgar, de ce am lăsat-o singură? Nu m-am

gândit deloc că ea considera căsătorit. Oh, Ariane – a fost o idee splendidă! Ar trebui să-ți mulțumesc în genunchi.

– Asta n-ar trebui să suporte și Felix, ripostă Ariane senină. Nu mai face o figură așa posomorâtă, Toni. Nu-ți ajută la nimic. Ne facem cu toții griji pentru asta. Mâine este încă o zi și vor urma încă multe altele frumoase.

– Ești bună să dai sfaturi, o acuză Toni. Ce aș mai putea să fac? Ai găsit, ce-ai căutat.

Acestea fiind zise, îi părăsi și plecă.

– Ce a vrut să spună cu asta? întrebă Felix încet.

– Gândiți-vă puțin, îi recomandă Ariane cu un surâs plin de nostalgie. Sau credeți într-adevăr că flirtez cu orice bărbat?

– Ariane, spuse el încet și-i luă mâna pentru a o duce la buze. Vreți să mergem?

– Vreți să mă părăsiți atât de repede?

– Nu, aș vrea să rămân singur cu dumneavoastră. Numai să nu-mi dați voie să fug.

– Chiar nu mă gândesc la așa ceva, îl asigură ea.

***

Toni privea fără încetare în sus, spre fereastra Bettinei. Văzu lumina scăzută, dar toate simțurile sale nu putură s-o aducă pe Bettina la fereastră.

Așteptă îndelung, apoi se duse la camera ei și ciocăni ușor la ușă.

Nu se întâmplă nimic. Ciocăni încă o dată, ceva mai tare. Nu veni nici un răspuns. Deprimat, porni spre camera lui, reflectând ce ar putea face. Doar că nu îi rămăsese decât să stea și să aștepte.

Bettina, Bettina, Bettina, o striga inima sa. Tu trebuie să simți ce însemni pentru mine.

Dar la ce-ți folosește, dacă simte la fel și se gândește că ești legat de o altă femeie. Ea nu poate aparține oricui, care ar putea să-i iasă în cale.

– Mami, ce faci aici? vocea Jessicăi ajunse dintr-o dată la urechile Bettinei, n-ai auzit, bate la ușă?

Ea auzise, dar nu vroia să știe de nimeni și de nimic. La ce i-ar folosi dacă Toni vine după ea și trebuie să-i dea o explicație. Ar fi fără sens. Și ar face totul și mai greu.

– Trebuie să plecăm mâine dis-de-dimineață, Jessica, spuse ea tristă.

– De ce? întrebă Jessica, somnoroasă.

– Pentru că a intervenit ceva.

– Vrem să ne despărțim de unchiul Felix? presupuse Jessica. Eu nu vreau să plec. Aveam de stat încă două săptămâni.

– O să mergem la unchiul Gerd și la tanti Christa. Am uitat să vorbesc ceva important cu ei.

Jessica reacționă, bănuitoare.

– N-ai spus nimic despre asta până acum.

– Îți spun acum.

– Spune drept, e din cauza banilor?

– La ce bani te gândești?

– Banii tăi, pe care bunicul i-a dat unchiului Gerd.

– De unde știi despre asta? întrebă Bettina, mirată.

– Tanti Hilde a spus că n-a fost corect din partea bunicului, că el i-a dat unchiului Gerd atât de mulți bani și ție chiar nimic.

– Asta e o prostie, Jessica. Unchiului Gerd îi trebuia urgent bani pentru întreprinderea lui.

– Atunci, ce vrei de la unchiul Gerd? N-am mai fost de foarte mult timp la ei.

– Tocmai, acum avem timp să facem o plimbare la ei, explică Bettina hotărâtă. Și acum, mai dormi puțin.

Jessica nu mai putea să adoarmă. Mami era atât de comică. Micuța n-o credea că dorește într-adevăr să plece la unchiul Gerd, deoarece îi cunoștea sentimentele pentru el. Dar ce motiv putea să aibă mami a ei pentru a întrerupe vacanța lor atât de repede? Istețimea copilărească a Jessicăi nu putea să descifreze. Adânc mâhnită, observa cum mami împacheta lucrurile în geamantan, dar cum o privea, văzu că din ochii ei frumoși curgeau lacrimi, așa că tăcu, fără a-i mai pune întrebări.

Între timp, Felix și Ariane se plimbau pe străzile liniștite. Se crăpa de ziuă.

Stătuseră mult pe esplanada plajei, privind jocul valurilor și făcând planuri de viitor.

– Felix, eu nu sunt o femeie care se aruncă într-o căsătorie cu ambele picioare și ochii închiși, spuse Ariane gânditoare. Noi suntem însuflețiți acum de spiritul vacanței. Dacă vom reveni la zilele normale, poate vom vedea lucrurile altfel.

– Tu poate, eu nu. Nu mai sunt un tânăr necopt. Am treizeci și patru de ani, Ariane.

– O, mulțumescu-ți ție Doamne. Cea mai corectă diferență de vârstă. Eu am împlinit douăzeci și șapte.

El rămase surprins, căci arăta mult mai tânără, în ciuda temperamentului său furtunos care răsufla prin toți porii.

– Acum îți spun doar că sunt deja o fată bătrână, continuă ea râzând tare. Dar nu m-am mai simțit de mult așa de tânără ca astăzi.

– Asta e frumos, răspunse el încet. Eu știu ce vreau, Ariane. Te vreau pe tine!

Ea se lăsă sărutată și-i răspunse la sărut. Era fericită, atât de fericită, cum încă nu-și putuse imagina vreodată că ar putea fi.

– Voi avea grijă să nu mai fii fată bătrână, promise Felix râzând. Ne vom lua mai întâi câteva săptămâni fără griji și apoi ne vom regăsi. Însă un lucru pot să-ți spun, de mine nu mai scapi.

– Cine spune asta, că aș vrea să scap de tine? întrebă ea drăgăstoasă.

– Ne vom cumpăra o căsuță frumoasă, Ariane.

Câți copii îți dorești?

– O, Doamne, trebuie să mă hotărăsc pe loc? amână ea răspunsul râzând. Trebuie să-mi acorzi timp, ca să-i pot crește.

El o luă drăgăstos în brațe.

– Acum câteva ore vedeam totul atât de întunecat pentru mine.

Lasă-mă să-mi fac planuri, Ariane.

E atât de minunat!

– Da, e minunat, răspunse ea. Dintr-o minune vine și dragostea. Heini va fi foarte furios.

– Cine e Heini? întrebă el gelos.

– Managerul meu, Hein Heuer.

Dragă Felix, trebuie să-ți spun că sunt sub contract încă o jumătate de an.

– Și eu trebuie să aștept o jumătate de an? Asta e o nebunie, protestă el.

– O jumătate de an e așa de puțin! Și asta nu înseamnă că nu putem să ne vedem.

– Asta înseamnă însă, că vor apărea încă multe poze cu tine.

– Dacă mă iubești, mă vei înțelege, răspunse ea decisă. Asta înseamnă însă și că voi câștiga o sumă de bani frumușică, de care cred că avem nevoie, dacă vrem să avem vreo jumătate de duzină de copii.

– O jumătate de duzină?

– Ce credeai, că voi fi mulțumită cu doi sau trei? Dacă tot vrei copii, atunci o jumătate de duzină. Gândește-te bine cu ce te încarci.

– Dacă tu crezi că ai putea să mă sperii cu așa ceva, te înșeli, răspunse el. Atunci, vei avea cel puțin o ocupație.

Capitolul 4

Toni tresări din ațipeala sa ușoară, când auzi zgomotul unui automobil care demara. Imediat fu în picioare și la fereastă. Întreaga noapte își făcuse tot felul de griji că Bettina poate dispărea într-o clipă pentru totdeauna.

Spre spaima sa, observă cum automobilul ei sport de culoare deschisă fusese scos din locul de parcare.

– Bettina! strigă el cu voce tare. Îi era indiferent dacă-l aude cineva. Ea trebuia să-l audă în orice caz. Până ar fi ajuns jos, ea ar fi fost deja plecată.

– Bettina, stai! strigă el încă o dată. Trebuie să vorbesc cu tine.

Jessica întoarse capul și-l văzu sus. Fața sa mică și bronzată îl privi cu tristețe.

– Toni! strigă ea, te rog, Toni! ...

Însă Bettina ambreie și porni repede din loc.

Toni rămase la fereastră, dezamăgit. Nu, își spuse el, asta nu se poate întâmpla. Ea nu poate pleca fără nici un cuvânt. Era ora cinci dimineața.

În dreptul ușii dintre cele două camere apăru Ariane, îmbrăcată încă în rochia de bal.

– De ce faci atâta zgomot? întrebă ea intrând. Puteai să mă scoli și din morți.

– Numai că tu nici n-ai dormit, observă el. Dacă tot a trebuit să rămâi de mânuță cu iubițelul tău toată noaptea, ai fi putut să vii cu câteva minute mai târziu. Atunci poate ai fi reușit s-o reții pe Bettina.

– Cum așa? A plecat? întrebă Ariane, uluită.

– Tocmai, a plecat cu geamantan cu tot și cu Jessica, bombăni el. N-am să te iert niciodată!

– Hei, ascultă, ce vină am eu? Ai avut timp să-i spui toată noaptea.

– Trebuia să strig în tot hotelul, când nu m-a băgat în seamă?

– Puteai să încerci s-o chemi la telefon. De când ești atât de neajutorat, de lipsit de idei?

– Oricum nu mi-ar fi răspuns, aprecie el. Pune-te în locul ei. Ea crede că sunt căsătorit și pe deasupra cu o femeie foarte atrăgătoare. Ce ar putea să-și închipuie altceva, decât că eu caut o aventură.

– În orice caz, fuga ei este o dovadă că te iubește, explică Ariane.

– Pentru mine este doar o dovadă că este o femeie onorabilă, care nu are nici o înțelegere pentru bărbații însurați care sărută femei străine.

– Așa, va să zică ai sărutat-o? află Ariane, curioasă. Ți s-a părut puțin?

– Poți să-ți râzi de mine cât vrei! se răzbună el. Tu i-ai sucit capul lui Felix al tău. El nici măcar nu se mai gândește la Bettina.

– Și ție nu-ți convine asta? Nu asta doreai? Doar n-ai vrea să-l sfătuiesc să se gândească acum la altă femeie. Ca tată a unei jumătăți de duzină de copii, îi va fi și așa destul de greu.

El o privi uimit.

– V-a luat mult treaba asta, bombăni el. Ați început deja?

– Puah, ai devenit vulgar, spuse ea furioasă. Mă duc să mă culc. Fă ce vrei.

– Aș vrea să-ți spun ce fac, draga mea surioară. Îl voi lua de ceafă pe Felix al tău și-l voi scutura să aflu unde o pot găsi pe Bettina.

– Pentru asta nu-i nevoie să-l scuturi, își permise ea să presupună. Îți va spune de bunăvoie, cu plăcere chiar, căci desigur nu va vrea să se pună rău cu viitorul lui cumnat.

– Dacă ai avea cel puțin o umbră de compătimire pentru mine, spuse Toni plin de reproș.

– Îți va merge totul bine, dacă va trebui să alergi și tu după o femeie, se explică ea fără să se agite. Până acum, întotdeauna au alergat ele după tine și nici așa nu ți-a convenit.

– Și ce va crede Jessica despre mine? întrebă el demoralizat.

Ariane scutură din cap.

– Acum chiar cred că se întâmplă ceva serios cu tine, spuse ea. Dacă deja te gândești la copil!

***

– Mami, Toni vroia să-și ia la revedere de la noi, spuse Jessica, plină de reproș.

De ce ai plecat atât de repede?

– Pentru că n-am vrut să-mi iau rămas-bun de la el, aruncă Bettina mânioasă.

Jessica tăcea și se gândea ce caraghioși sunt uneori adulții.

– Ce va spune unchiul Felix? întrebă ea după un timp de tăcere

– Mi-e indiferent, răspunse Bettina, supărată.

– Toni era foarte drăguț, continuă Jessica după o altă pauză. Apoi adăugă repede. Poți să spui ce vrei, mami. Eu m-am simțit foarte bine cu el. Acum, din păcate, n-o să-l mai vedem.

– Ai putea să dormi, propuse Betina. Avem drum lung înaintea noastră.

– Dar nu vreau să dorm.

Toni locuiește în Berlin. E doctor, dar nu știe să scoată apendice, face altceva. "Intendist" sau ceva asemănător.

– Internist, o corectă mecanic Bettina.

– Ți-a povestit și ție? continuă Jessica.

– Nu.

– Despre ce ați vorbit ieri? V-ați certat?

– Jessica, aș fi foarte mulțumită, dacă ai vrea să nu-mi mai vorbești despre Toni, spuse ca o rugăminte Bettina.

– Dacă aș ști de ce nu trebuie? își spuse Jessica încăpățânată părerea. Tanti Hilde se va mira probabil să ne vadă venind acasă.

– Nu mergem acasă. Ți-am spus doar că mergem la unchiul Gerd.

Spusese doar așa, aruncând o vorbă, acum însă se gândise să-și viziteze fratele, se familiarizase cu ideea.

– Bunicul este în America, își aminti Jessica, iar bunicii îi plac doar Lutz și Janni.

– Asta n-ai voie s-o spui, o contrazise Bettina, obosită.

– De ce n-a venit niciodată la noi? De ce stă mereu la unchiul Gerd? vru să știe Jessica.

Am vrut să scap de o problemă plecând, și acum răscolesc altele cu Jessica, se gândi Bettina, deprimată. Ea știa de ce mama sa nu venea la ele. Hilde era motivul, așa cum fusese Bernd. El le dăduse de înțeles părinților că tinerii și bătrânii nu trebuie să locuiască împreună. Tatăl ei nu luase asta în tragic, însă mama suferise foarte mult.

Și fusese cu atât mai mult rănită când Hilde se mutase cu ele.

Sosise timpul să facă cel puțin pace cu familia ei, se gândi Bettina. Nu-mi voi cere iertare când voi face primul pas.

– Ai să vezi, că nu suntem dorite, profeți Jessica îmbufnată.

Poate că e așa, aprobă în gând Bettina. M-am gândit singură destul de mult și eu la asta.

***

Când Toni intră la el, Felix era buimac și-i răspunse precipitat.

El nu realiză mai întâi de ce a venit, iar apoi vru să se convingă singur că Bettina într-adevăr a plecat.

– Dragă viitor cumnat, continuă Toni hotărât, vreau să am adresa ei.

– A mea? întrebă Felix zăpăcit. Eu încă rămân.

– A Bettinei, desigur. O, Dumnezeule din ceruri, nu mă privi așa năuc. Vreau să plec cu avionul la Hamburg, să fiu acolo când vine.

Felix îi dădu adresa Bettinei.

– Ce-a fost între voi? îl întrebă Toni, care acum devenise mai calm.

– Nimic, răspunse Felix. Bettina are motivele ei.

Nu te poți apropia așa de repede de ea. Și eu aș vrea în locul ei să nu fiu presat.

Toni deja plecase, când Felix primi scrisoarea Bettinei, în care-l ruga să nu-i dea în nici un caz lui Toni adresa ei. Acest "în nici un caz" era și subliniat cu linie îngroșată.

– Să spunem că a fost un noroc că i-am dat adresa înainte de a primi asta, îi spuse Felix Arianei. Asta însă n-o va împiedica pe Bettina să arunce în aer și prietenia noastră.

– Dacă Toni va reuși s-o țină în brațele sale, nu va mai întreba de nimic, îl asigură Ariane cu hotărâre. Se vor fi "bătut" deja între ei și noi ne vom putea bucura în sfârșit de vacanță. Sau vrei să-ți spargi capul acum și cu problemele lor?

– Tu iei toate așa ușor? se miră Felix.

– Se poate trăi și fără să-ți faci viața grea, îi explică ea. Grijile vor veni cu siguranță și singure, dragul meu. Când vom avea o familie numeroasă, vei vedea altfel lucrurile.

Ea reușea în mod magistral să-l aducă de fiecare dată la alte gânduri. Era cu totul altfel decât Bettina, plină de optimism și de dragoste de viață. Era completarea lui perfectă. Îl convinse că n-are sens să-și facă griji, că Bettina și Toni sunt pe cale de a se găsi unul pe celălalt, iar pentru probleme va fi încă destul timp, și oricum se vor ivi singure.

***

Cu sentimente amestecate observă Bettina casa nouă a fratelui său. Era o casă de vacanță, drăguță și confortabilă.

– Unchiul Gerd și-a ridicat o căsuță faină, stabili alături de ea și Jessica. El a primit mulți bani de la bunicul.

Copiii sunt de necontrolat, dar sunt corecți, se gândi Bettina.

– Așa mulți bani n-a primit numai de la bunicul, o contrazise ea.

Și încă de la cine, se gândi ea. "N-am nevoie de nici un ban" îi spusese ea de câteva ori tatălui. Gerd, desigur, i-a luat și pe aceștia.

Apăsă butonul soneriei. Trebui să aștepte îndelung, apoi apăru o doamnă mai în vârstă cu părul cărunt, dar arătând încă în putere.

– Bettina! strigă ea mirându-se. Copilă, dar asta este o surpriză!

– Bună ziua, mamă, răspunse Bettina. Toată rezistența ei se înmuiase, când mama o cuprinse în brațe.

– Mă bucur că ai venit, o asigură doamna Lüders. Nici n-am mai îndrăznit să vă invităm la noi.

– Și eu sunt aici, își anunță prezența Jessica.

– Jessica, micuțo! Anna Lüders o trase spre ea.

– O, bunule Dumnezeu, ce mare te-ai făcut! Și ce brunetă ești! Nu vroiați să stați trei săptămâni pe Riviera?

– Am plecat mai devreme. Am vrut să vă vizitez, explică Bettina ezitând.

– Ce bine. Gerd este plecat cu familia în Italia. Și-a găsit de lucru acolo și acum își petrec și ei câteva zile de vacanță. Altfel nu reușesc. Așa că vă am în vizită doar pentru mine!

– E drăguță casa. Noi avem doar un apartament, privi Jessica împrejur.

– O să avem și noi mai târziu o casă, interveni Bettina, încurcată.

– Ai fi putut s-o ai și tu mai de mult, dacă nu erai așa de încăpățânată, Bettina, spuse încet Anna Lüders.

– Și tu, mamă? îi întoarse vorba Bettina, cu un surâs trecător.

– Tanti Hilde spune ...

Dar Jessica fu întreruptă de mama sa.

– Ce spune tanti Hilde, nu dorim să ascultăm acum.

– Bunico, aș putea să știu totuși, se încăpățână Jessica. Tanti Hilde a spus că tu chiar nu vrei să ne vezi și acum totuși te bucuri?

– Hilde e geloasă, încercă Bettina să aplaneze lucrurile.

– Și eu, răspunse calm doamna Lüders. Ea are copilul aproape întregul an.

– Ai fi putut totuși să ne vizitezi, mamă. Și tata la fel.

– Atâta timp cât Hilde este în casa voastră? doamna Lüders scutură negativ din cap.

– Hai să nu ne comportăm copilărește, mamă. Eu mă bucur să te văd atât de proaspătă și în putere.

– Acum e cu mult mai bine, spuse doamna Lüders.

Dar Jessica noastră arată cam obosită. Nu i-a fost chiar ușor drumul până aici!

– Ba nu, răspunse Jessica. Am plecat foarte devreme.

– Atunci, am să vă pregătesc camera de oaspeți.

– Mai bine ne ducem la hotel, spuse Bettina. Christei s-ar putea să nu-i placă să rămânem aici.

– Dar, copilă, Christa se va bucura la fel ca și mine. Ea vă cunoaște atât de puțin. Să locuiți la hotel? Când aud asta deja ... Nu mă supărați din nou.

– Ai fost supărată, bunico? întrebă Jessica, interesată.

– Să spunem mai degrabă tristă, răspunse Anna Lüders. Ar fi frumos dacă am putea să ne vedem mai des, Jessica.

– Dacă locuim atât de departe unele de altele, spuse micuța. Mama are și așa doar o dată pe an concediu.

Totuși, aș fi putut să vă am lângă mine și eu o dată pe an, spunea privirea Annei Lüders, dar nu răspunse nimic.

– Dacă îți convine, mamă, aș prefera să te iau să stai cu noi, o rugă Bettina. Sau te-ai mutat definitiv aici?

– Doar ți-am scris despre asta. Desigur că locuim încă în casa noastră. Doar pentru că taică-tu este la fratele său, mi-e mai comod să stau aici. De aici nu sunt așa de departe de firmă. Dar vom putea vorbi despre toate mai târziu, sau mâine, dacă ești atât de obosită, Bettina.

Bettina negă.

Și încă mult, mult timp după aceea, avu sentimentul că în sfârșit se întorsese acasă.

Casa părinților Bettinei, care nu era nici pe departe atât de modernă ca bungaloul fratelui său, îi plăcu mult Jessicăi. Balconul, care se întindea pe tot parterul, îi provoca o adevărată încântare.

Înainte de toate livada mare, în care pomii erau înfloriți, o entuziasma.

– Ar fi bine, dacă mami ar reuși, își spuse ea fericită. Sunt bucuroasă că am venit să te văd, bunico. Acum te-am cunoscut din nou.

Acum îi spunea deja "buni", iar brațele sale micuțe înconjuraseră gâtul Annei Lüders.

Am făcut bine, gândi și Bettina.

***

Norii atârnau grei deasupra aeroportului Hamburg, când ateriză avionul. Parcă erau în acord cu sentimentele lui Toni Vandelar. Era deja prea târziu, gândea el, căci abia azi putuse să plece spre Blankenese. Știa de la Felix Bronner că Bettina locuia împreună cu cumnata sa, de aceea nu dorea în nici un caz să provoace vreo supărare.

În camera sa de la hotel, recunoscu că existase un bărbat în viața Bettinei, care jucase un rol important în viața ei și care era tatăl copilului ei.

L-a iubit oare atât de mult? Îl mai iubește încă? După ce recunoscu toate astea, gândi el mai departe, venise el, Toni, o luase în brațe și o sărutase. Oare de aceea plecase?

Dorea să audă asta din gura ei. Vroia să știe dacă înseamnă ceva pentru ea, așa cum crezuse că simte.

Îl cuprinse o puternică neliniște. Își făcea griji pentru ea. Dacă ar fi putut măcar o dată s-o sune? Apoi îi fu limpede că ea nu putuse parcurge o distanță atât de mare într-o zi.

– Sunt aici, Bettina, își spunea el în șoaptă. Te aștept. Unde ești? Unde aș putea să te caut? Te gândești la mine? Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Era epuizat, stors de puteri și căzu într-un somn adânc, fără vise.

Exact ca Bettina, care își găsise în sfârșit liniștea după care tânjise în camera sa de altădată, de când era copilă. Perdelele din voal florentin fluturau ușor în vântul care adia dinspre munți și aducea mireasma rășinii de brad în cameră. Nici zgomotul mării, nici vocea lui Toni.

Bine ai venit acasă, îi spusese mama și-i dăduse un singur sărut. Cu asta, Bettina adormise.

Între orele de vizită permise, Toni Vandelar cobora din taxi în fața unei case de locuit moderne. Se temuse să cumpere flori, totuși, iubind-o puternic pe Bettina, îi adusese în brațe un imens buchet de trandafiri.

Privirea sa căuta cartea de vizită. Erau în total opt, iar pe una din ele scria: "Bettina Christiansen – Hilde Christiansen".

Era un apartament la etajul doi, cu un balcon mic și involuntar se gândi la Jessica.

O casă cu o grădină mare, în care Jessica să se poată juca, ar fi fost mai bună. Oh, cu Jessica se înțelesese deja, pentru ea nu avea a se teme. Ea părea chiar că se grăbise să-l cunoască, spre deosebire de mama ei.

Apăsă butonul soneriei. O voce gravă, care suna cumva răgușit, răspunse la interfon.

– Aș dori la doamna Christiansen, la doamna Bettina Christiansen, repetă el repede.

– Este plecată. Vine abia la sfârșitul lunii, sosi promt răspunsul.

Un clichet și se lăsă liniștea. Deci, n-a ajuns încă, gândi el neliniștit. Calculă repede. Într-adevăr, se putea chiar să nu fi ajuns.

Dar se anunță încă o dată.

– Doctor Vandelar, spuse el grăbit, când vocea răgușită îl întrebă ce dorește. Aș putea vorbi cu doamna Hilde Christiansen?

Buzerul de la intrare zumzăi și ușa se deschise. El intră înăuntru, urcă treptele din fața sa și se opri un timp să se gândească ce trebuie totuși să spună.

O femeie zveltă stătea în dreptul ușii apartamentului. Nu este tipul unei femei obișnuite, stabili Toni în subconștient. Este un tip chiar interesant, cu o figură foarte aspră. Slabă, cu ochi de culoare deschisă, ușor umbriți.

Ea îl cerceta cu un interes fățiș.

– Doctor Vandelar? Am înțeles corect numele dumneavoastră? Chiar și Hilde Christiansen fusese impresionată de Toni Vandelar. Dar care femeie nu era? Cred că ați întrebat de fapt despre cumnata mea, continuă ea vigilentă. În ce problemă doriți să vorbiți cu Bettina?

Toni îi aruncă o privire evaluatoare. Aproape treizeci de ani, gândi el, rezervată, dar nu de refuzat. Drept cine ar vrea să mă ia?

– Aș fi vrut să vorbesc cu doamna Christiansen într-o problemă profesională, explică el din precauție.

Fața ei se lumină.

– Cumnata mea este în vacanță, cu fetița. După cum v-am spus deja, se întoarce abia la sfârșitul acestei luni. Scuzați-mă dacă n-am fost prea politicoasă, domnule doctor Vandelar, dar tot timpul sună interfonul pentru cumnata mea. Nu mai ajung să lucrez deloc.

Vocea ei suna răutăcios, dacă nu chiar cu ură. Trebuie să fiu prudent, decise Toni.

– Ați putea să-mi spuneți unde aș putea s-o găsesc pe doamna Christiansen? întrebă el cu un calm accentuat.

– Este pe Riviera, dar nu vrea să fie deranjată. Fără muncă, fără obligații. O dată pe an trebuie și ea să se dedice copilului. Altfel, eu mă ocup de Jessica. Este un copil foarte vioi. Pot să vă servesc cu ceva?

Toni ezită.

Asta era deja prea personal și privirea ei era aproape ..., da, cum ar trebui să exprime asta? Stimulată? Interesată?

Toni avea experiențele sale trăite cu femeile. Îl cuprinse un sentiment de neliniște.

– Nu, mulțumesc, refuză el politicos. Ați putea să-mi permiteți să vă sun din când în când pentru a afla dacă s-a întors doamna Christiansen?

Nu lăsă să-i scape de pe buze că Bettina părăsise de curând plaja însorită a Rivierei, așa cum nu spusese de fapt de ce o caută. Instinctul său nu-l trădă, că această femeie ar putea să-i facă greutăți, dacă ar ști ce-l leagă pe el de Bettina.

Toni nu se înșelase. Hilde Christiansen se uitase lung după el, după ce plecase. Apoi se privise îndelung în oglindă, pentru ca în sfârșit să tragă o concluzie surprinzătoare

Capitolul 5

Ar trebui să-i comunic Hildei cel puțin că nu mai suntem în Saint Tropez, se gândea Bettina, când se trezi a doua zi de dimineață. Ca să-și pună ideea în aplicare sună la ziar, căci nu exista în zonă nici un oficiu poștal, sau chiar nu se gândise să întrebe la hotel. Cu Hilde te puteai aștepta la orice.

Dacă totuși ar fi găsit un bărbat, Hilde i s-ar fi urcat Bettinei în cap. Însă Hilde, care știa ce șanse are, era prea mofturoasă. Câteva din cunoștințele ei o știau deja pe Bettina și cel puțin două dintre ele căzuseră de acord că majoritatea femeilor ca ea se căsătoriseră imediat.

– Mămico, ești mai veselă? strigă Jessica spre ea.

– Tocmai m-am trezit, răspunse ea.

– Îmi dai voie să mă furișez un pic în pat lângă tine? întrebă Jessica.

– Hai, vino să te alinți, spuse Bettina înțelegătoare.

Micuța se cuibări lângă ea.

– E frumos aici, oftă ea. Ar fi trebuit să fi venit mai des pe aici.

– Da, ar fi trebuit.

– Acum sunteți din nou prietene una cu cealaltă, nu-i așa?

– Da, iubita mea, o asigură Bettina ușurată.

– Și lui Toni i-ar plăcea aici. Îmi lipsește foarte mult, continuă Jessica.

– Încetează te rog cu Toni, o întrerupse repede mama sa.

– Ți-a făcut ceva rău? întrebă copila, mirându-se.

– Uite, scumpo, Toni are o soție minunată. De ce trebuie să se preocupe de noi?

– Dar și Arianei îi place de noi. Mi-a făcut chiar foarte multe fotografii.

– Despre asta nu știu nimic, spuse Bettina mirată.

– Vroiam să-ți facem o surpriză. Acum însă nu se mai poate. Nu pot nici eu să văd măcar pozele.

– Hai, mai bine să pregătim gustarea de dimineață.

Bettina nu dorea să mai continue discuția pe această temă.

– Nu, asta face bunica, o contrazise Jessica. Ea mă iubește și pe mine, nu doar pe Lutz și pe Janni. O lumină trecu peste fața ei. Cum ar fi dacă aș sta cu bunica și nu cu tanti Hilde?

– Poți să rămâi aici, propuse Bettina.

– N-am să-ți lipsesc, mami? întrebă micuța, întristată.

– De tine, de tine sigur o să-mi fie dor. Aici însă ai să te simți bine. Aerul este curat și ție îți place să te joci pe-afară.

– Mie îmi place mai mult să te văd, cel puțin seara, mămico, se alintă Jessica, duioasă. Poate însă ai găsi aici în apropiere un loc de muncă?

La acest gând nu ajunsese niciodată Bettina, însă în perspectiva schimbării raporturilor de familie, acest lucru nu trebuia scăpat din vedere.

– Am să mă mai gândesc, răspunse ea.

– Bine, spuse Jessica. Trebuie să-i spun bunicii numaidecât.

Și imediat o zbughi din pat, vocea ei veselă răsunând în toată casa.

– Bună dimineața, bunico! Vezi, azi a răsărit soarele. Mami vrea să găsească un loc de muncă aici pe-aproape. Ce crezi despre asta?

Bettina nu reușise să audă ce spunea mama ei, căci ajunsese puțin mai târziu în dreptul ușii. Fața sa îngustă și fină se înroșise.

– Este adevărat ce spune Jessica, Bettina? întrebă ea. Vrei să vii într-adevăr în sudul Germaniei?

– Dacă mi s-ar oferi ceva care să-mi convină, încă mă gândesc, mamă, preciză ea după o scurtă ezitare.

– Aici nu poți să întâmpini nici un fel de greutăți, tata are o grămadă de relații, spuse Anna Lüders.

– Nu vreau nici o protecție, mamă. Îmi găsesc singură locul potrivit, stabili Bettina.

– Gândește-te totuși și la copil, o presă Anna.

Nu mai fi așa încăpățânată. Gândește-te puțin și la noi, nu doar la Hilde.

Vechea rivalitate, se gândi Bettina oftând. Cum ar trebui oare să procedeze corect?

– N-are de gând deloc să se mărite? o întrebă mama.

– E foarte emancipată, mamă, evită Bettina răspunsul.

– Din câte înțeleg, n-aș putea oricum să fiu de acord cu voi.

– Ne-am acomodat una cu cealaltă, răspunse repede Bettina. Îi este dragă Jessica, chiar dacă n-o prea arată.

– Și probabil își divinizează încă fratele, completă Anna Lüders. Copilă, noi trebuie să vorbim o dată deschis. S-au adunat atât de multe tăceri între noi.

– Vom avea ocazia să facem asta, spuse Bettina împăciuitoare. Jessica nu trebuie să fie neapărat de față cu noi.

Jessica se așezase deja la masă pentru dejun. Ea îi dărui bunicii sale un surâs larg și stabili recunoscătoare că totul este pe gustul ei.

– Hei, atunci mănâncă totul cu poftă, îi spuse Anna Lüders. Altfel o să ajungi slabă.

– Asta e din cauza înotului, explică Bettina. E grațioasă, dar rezistentă.

De ce n-a putut să fie așa de mai de mult, se gândea doamna Lüders, în timp ce privirea ei se muta de la Bettina la Jessica. Până la căsătoria Bettinei, fuseseră o familie care

trăise cu adevărat în armonie. Atunci au apărut primele disensiuni și neînțelegeri.

– La ce te gândești, bunico? dori să afle Jessica. De ce doar te uiți și nu spui nimic?

– Încă nu-mi vine să cred că sunteți aici, răspunse ea. Sper să rămâneți mai mult timp.

– Rămânem, mami? se adresă Jessica Bettinei.

– Avem timp încă zece zile, spuse Bettina.

De ce a întrerupt vacanța dintr-o dată? se gândea Anna. Trebuie să existe un motiv. Sigur n-a apucat-o brusc dorul de noi, altfel ne-ar fi scris mai înainte. Nu-i ședea deloc în fire Bettinei să vină neanunțată.

– Să sperăm că va fi vreme frumoasă, să putem face excursii, rupse ea tăcerea.

– Mie îmi place! se bucură Jessica. Pot să dorm foarte bine în pat. Unchiul Felix se va fi uitat după noi ca un prost, nu-i așa, mami?

Bettina se înroși puternic.

Deci era un bărbat, se gândi Anna Lüders interesată.

– Dar unchiul Felix nu știe unde suntem? întrebă Jessica, insistentă. Eu chiar nu vreau să vină, Toni însă ar trebui să ne viziteze.

Anna îi aruncă fiicei ei o privire de testare, Bettina se uita însă în farfurie.

În ziua următoare Bettina își chemă cumnata la telefon. Nu vru însă să-i explice unde s-au oprit. Atât trebuia să-i fie Hildei

de-ajuns să știe. Bettina dorea ca zilele petrecute în casa părintească să-i priască, fără reproșurile Hildei și fără ziariștii ei, să fie alături de părinții pe care-i decepționase atât de mult.

Explicațiile nu puteau să rămână fără urmări, situația nu putea continua așa, dacă se decidea să se mute în sudul Germaniei. De fapt, ce o reținea în Hamburg?

Meseria ei? Putea să lucreze oriunde. O schimbare putea fi în avantajul ei. Și Hilde? Trebuia să-și asume responsabilități pentru ea?

Hilde rămăsese foarte mirată, când Bettina o chemase. Desigur, ar fi vrut să știe imediat de ce Bettina n-a rămas pe Riviera. Hilde o întrebase apoi fără jenă dacă decizia ei ciudată avea legătură cu vreun bărbat. Desigur, ea îi era alături, gata să-l insulte, să-l alunge, dar observă că Bettina nu vrea să-i destăinuie secretul său și nici locul unde se află.

Apoi, o înștiințase și ea că un oarecare domn doctor Vandelar a fost la ele acasă și dorise să vorbească de urgență cu Bettina într-o problemă de serviciu. Îi este cumva cunoscut?

Bettina negă. Nu-l cunoaște, îi răspunsese ea și nici n-are intenția să-i transmită adresa sa temporară.

Mai târziu, realizase că vocea Hildei, în mod ciudat, sunase ușurată, aproape veselă.

Toni se dusese așadar imediat după ea. Cum justificase asta soției lui? Ce urmărea de fapt? Bettina alungase toate

gândurile referitoare la el, dar nu putea opri sentimentul șovăielnic de fericire, care crescuse în ea pentru faptul că se interesase deschis și atât de perseverent de soarta ei.

Dar la ce foloseau toate acestea? Ea nu putea accepta, în concepția ei, să facă concesii unui bărbat însurat. Chiar dacă îi dovedea prin comportamentul său că ea înseamnă foarte mult pentru el.

– Ce ți-a spus tanti Hilde? o întrerupse Jessica din gândurile ei. S-a supărat pe noi că stăm la bunica?

Acum trebuia să-i explice și copilei că nu-i spusese Hildei nimic despre asta, dar Jessica părea deja mulțumită.

– Sigur îi e mai bine, spuse ea precoce, altfel ar veni cât ar putea de repede și ne-ar produce aici neliniște.

Jessica adunase ceva experiențe cu tanti Hilde. Instinctiv, își dăduse seama că Hilde avea un motiv pentru care n-o lăsase să-și vizitase bunicii atâta timp.

Nu lipsi mult ca Anna să-i pună deschis întrebarea fiicei sale dacă nu vrea să se căsătorească din nou. Bettina așteptase de mult să vină această întrebare.

– Ești mult prea tânără să-ți trăiești singură viața, îi spusese mama cu multă dreptate. O femeie care arată ca tine are multe șanse. În afară de asta, nu fi supărată pe mine că mă amestec, marea dragoste nu s-a împlinit cu Bernd.

În dragostea cea mare Bettina n-a crezut niciodată. Fratele său se căsătorise cu o femeie pe care o cunoștea de tânăr. Ea crezuse atunci în neștiința ei tinerească, că o astfel de

căsătorie va deveni foarte repede plictisitoare, dar dimpotrivă, a devenit foarte armonioasă.

Armonia nu putuse să se instaleze însă între ea și Bernd. Erau amândoi prea duri, caractere prea puternice pentru a accepta să se adapteze partenerului de viață.

Cât despre ce însemna chemarea dragostei, abia acum trebuise să afle. Și de când îl iubea pe Toni ... mai curând și-ar mușca limba decât să consimtă, ar dori mai bine să nu se mai mărite niciodată. Așa că îi spuse mamei sale doar concluzia.

– Și Felix? întrebă doamna Lüders.

– Un bun prieten, veni răspunsul laconic al Bettinei.

Despre acel Toni, doamna Lüders nu îndrăzni să întrebe. Deși Jessica îi povestise despre plimbări în care

fusese singură cu el, era tot ce dorise să știe.

Bettina se îndrăgostise deci de un bărbat însurat. Acesta era motivul, de aceea întrerupsese atât de brusc șederea în Saint Tropez. Anna Lüders cunoștea acum tragicul adevăr, însă nu-și putea ajuta fiica nicicum. Deveni însă de două ori mai iubitoare și mai grijulie.

– Vezi tu, bunico, spusese Jessica îngândurată, ar fi fost minunat dacă Ariane s-ar fi căsătorit cu unchiul Felix și nu cu Toni. Ar fi putut să fie al mamei mele cu toată dragostea. Știi ce găsesc eu cel mai caraghios... că el a strigat după noi, a strigat "Bettina, rămâi" și "Trebuie să-ți vorbesc".

– Dar ea nu a rămas, vorbi Anna mai mult pentru sine.

– Nu, scutură capul Jessica, adânc întristată. Ea a demarat imediat. Acum însă suntem aici și eu sunt din nou bucuroasă.

***

Toni nu putea să înțeleagă ce-i spusese Hilde Christiansen la ultima sa vizită. Mai întâi că era de nerecunoscut. Ea avea acum o coafură nouă, foarte șic. Părul său aproape șters, fusese acum vopsit. Își făcuse un machiaj foarte decent și se mișca oarecum altfel.

Ea încercase foarte decent să-l convingă să mai rămână. Apoi începuse să-i povestească despre Bettina, cumva precipitat.

– Pot doar să presupun că este vorba despre un bărbat, îi explică ea cu un surâs cu subînțelesuri. O altă explicație nu există. M-a lăsat nelămurită, pentru că știe exact că eu n-am nici un fel de înțelegere pentru astfel de lucruri.

– Și de ce n-ar avea dreptul? întrebă el fără să vrea. Bettina este tânără. N-are dreptul să aibă o viață fericită?

În ochii ei se aprinsese o scânteie. Toni observase însă prea târziu, se trădase. Ea aflase acum că el o cunoaște. O limbă înveninată apăru în gura ei.

– Atunci, nu vă aduc aici chiar probleme profesionale, stabili ea caustic.

O cunoașteți deci pe Bettina, deși cumnata mea tăgăduiește asta. Ce să înțeleg de aici?

Toni decise după câteva ezitări să recunoască adevărul.

– A existat o neînțelegere între noi, îi explică el cu o voce reținută. Bettina crede că sunt însurat. Aș vrea să-i explic înainte de toate această neînțelegere.

Dacă mie îmi place de un bărbat, atunci el este îndrăgostit de Bettina, se gândi Hilde Christiansen profund mâhnită. Așa a fost cu Felix Bronner și așa e acum cu Toni Vandelar. Dar pe ăsta n-o să-l aibă Bettina! Și se decise pe loc să-l împiedice.

– Fratele meu a fost un bărbat neobișnuit, continuă ea vicleană. Un bărbat pe care o femeie nu-l poate uita ușor. Bettina nu se va mai căsători niciodată, știu precis asta. Are un copil, și ea știe ce-i datorează tatălui. Bernd s-a întâmplat să moară mult prea devreme. Eu cred că ar trebui să vă fie foarte clar, domnule doctor Vandelar, înainte de a aduce tulburare în viața Bettinei. Are și așa destulă neliniște din cauza familiei.

Hilde făcu o mică pauză.

– Eu nu mi-am putut realiza viața mea proprie, căci Bettina se împotrivise să stea cu părinții ei, continuă ea imediat. Pentru că ei n-o sprijineau, Bettina a trebuit să-și exercite în continuare meseria.

Bettina este foarte distrusă, se gândi Toni supărat. Dar Hilde, vrea oare să-i șteargă imaginea Bettinei? Dar doar de aceea? Întrebă, interesat:

– Bettina nu și-a exercitat profesia, atunci când bărbatul ei trăia?

Hilde deveni nesigură. Ea nu știa cât reușise să afle doctorul Vandelar despre Bettina.

– Ea a lucrat împreună cu Bernd, răspunse ea grăbit. Se înțelegeau minunat la lucru și își găsiseră scopul comun. Erau făcuți unul pentru altul. Bettina avea nevoie de meseria ei. Nu vroia s-o cedeze nimănui. Dar în această meserie te descurci greu cu obligațiile de mamă. De aceea, mi-am asumat obligația de a o supraveghea pe Jessica.

Surâzând, Hilde încerca acum să schimbe tema:

– Rămâneți mult timp în Hamburg, domnule doctor Vandelar? Oh, vă rog, nu o considerați ca o îndrăzneală, dar aș putea să vă arăt cu plăcere frumosul meu oraș natal.

Asta îmi lipsea încă, gândi Toni dezgustat.

– Nu, îmi pare rău, răspunse el silindu-se să rămână politicos. Plec deja astăzi.

Dar voi reveni, se gândi el și nu voi lăsa lucrurile necercetate, trebuie să vorbesc neapărat cu Bettina, s-o câștig de partea mea, chiar dacă din această cauză Hilde Christiansen va avea accese de furie.

Hilde nu reuși să-și ascundă dezamăgirea.

– Acum, asta ar fi cea mai bună soluție atât pentru dumneavoastră, cât și pentru Bettina, ripostă ea rigid.

***

Uneori, Felix Bronner se rușina puțin că nu-și mai făcea gânduri pentru Bettina; când privea însă în ochii strălucitori ai Arianei, uita din fericire de toate.

Ei ședeau amândoi la ștrand. Ariane își lăsase capul pe brațul lui îndoit și-i îngâna ușor cel mai nou șlagăr. Degetele lui îi alunecau pe spate și din nou se simțea copleșit de gândul că această minunată fată este a lui pentru o viață întreagă.

– Toni! se ridică ea brusc.

– Ei, ce-i cu Toni? întrebă el relaxat.

– Vine! Toni s-a întors. Sări în picioare și alergă în întâmpinarea fratelui.

– Tu stai aici lungită, flirtezi, mulțumită lui Dumnezeu ai un bărbat bun și nu te interesează de nimic altceva! Acesta a fost salutul lui Toni. Mina sa trăda că era nemulțumit din cale afară.

– Nu te-a primit Bettina? întrebă Ariane fără ocolișuri.

– Din păcate n-am găsit-o. Este undeva, dar nu în Hamburg.

– Cum am putut să-mi imaginez că își va petrece restul vacanței cu exaltata ei cumnată, mormăi Felix.

– Dumneavoastră o cunoașteți pe Hilde Christiansen?

– De când vă vorbiți atât de formal? se amestecă Ariane între ei. Felix și cu mine ne căsătorim curând.

Toni îi aruncă o privire fără echivoc.

– Dacă tu ești în al șaptelea cer, observă el cu un ușor reproș, eu pot să m-arunc la câini.

– Atunci, te rog n-o face încă, îi ceru ea. Cine a vrut să-și piardă capul? Au fost odată doi peștișori, care se iubeau unul pe altul atât de mult, fredonă ea.

– Taci, o repezi Toni enervat.

– Ei nu se puteau întâlni deoarece apa era prea adâncă, cântă ea fără jenă mai departe.

– Nu te poți liniști puțin? interveni și Felix. Înțeleg de ce Toni este atât de iritat. Nici eu nu m-aș simți altfel dacă ar trebui să te caut. Apoi, Felix se adresă viitorului său cumnat. Un lucru bun este să-ți păstrezi voința. Ne vom gândi în liniște împreună la cine ar fi putut Bettina să se ducă. Este dificilă, dar n-ai voie să lași să se observe.

– Și are o cumnată extrem de geloasă, aruncă Toni. Și pe tine te-a luat la ochi, în felul ăsta?

Felix râse juvenil.

– Și pe tine deci? Sărmana Bettina, găsește mereu bărbați pe care Hilde îi gonește. Dacă măcar Hilde și-ar găsi în sfârșit un bărbat.

– N-avem nici unul pe care să-l putem monta pentru ea, ca s-o lase pe Bettina în pace, gândi Ariane cu voce tare.

– Era și timpul să-ți dai cu părerea, tu care vrei să devii soția unui cunoscut om de știință, bravă Toni în fața surorii sale.

– Tu ești chiar atât de cunoscut, Felix? îl întrebă ea nevinovat.

– Am descoperit din întâmplare în Hamburg o carte scrisă de el și pe care am luat-o să ți-o prezint, ca să vezi ce te

așteaptă. Și în afară de asta, am auzit că luna viitoare Felix trebuie să țină un turneu de conferințe prin Europa.

– Nu puteai să ții asta pentru tine? întrebă Felix bombănind. Acum suntem în vacanță.

– Cum, vrei să călătorești fără mine prin Europa? exclamă Ariane, surprinsă.

– Sigur că nu! Dar ce îmi mai rămâne de făcut, dacă tu vrei să rămâi devotată lui Heini, remarcă el ironic. Eu te-aș lua cu cea mai mare plăcere.

– Drept iubita sau drept soția ta? întrebă ea strengărește.

– Drept soția mea, natural. O iubită nu-mi pot permite.

– Lucru esențial, tu nu poți să-ți permiți decât o soție, spuse Ariane.

– Ești atât de pretențioasă? aruncă Toni o vorbă.

– Banii de buzunar mi i-am putut câștiga totdeauna singură, explică ea generoasă.

– Cu pozele tale de copertă? Nici nu poate fi vorba, protestă Felix și nu lăsă loc de replică.

– Ei, dacă vrei cel puțin s-o îmblânzești pe sora mea, stabili Toni recunoscător, îți trebuie o mână dură.

Ariane apăsă poznaș mâna lui Felix pe obrazul ei.

– Nu e chiar atât de dură, glumi ea drăgăstoasă. Este chiar foarte moale.

Scuturând din cap, Toni o privi cum ea îl săruta pe Felix.

– O cunosc de douăzeci și șase de ani și trăiesc să văd o altă Ariane, se miră el.

– Dragostea este un dar divin, cântă Ariane. Și eu te cunosc de tot atâta timp și descopăr un frate complet străin. Unde este umorul tău?

– Ai putea să mă iei ceva mai în serios, Ariane. Nu-mi poți pretinde să mă gândesc la prostii. Vreau să știu unde se ascunde Bettina. Unde ar putea fi, Felix?

– Dacă aș fi fost atât de bine informat asupra ei, n-aș fi trăit probabil acest noroc de negândit, să ajung s-o cunosc pe fermecătoarea ta soră.

– El vrea neapărat să se clarifice cu Bettina în această vacanță, constată prietenoasă Ariane. Și eu m-am pus de-a curmezișul.

Felix își așeză brațul pe umerii ei.

– Te iubesc, spuse el și o sărută pe vârful nasului.

– Giugiuleala voastră mă calcă pe nervi, mormăi Toni neprietenos.

– Întinde-te, închide ochii și relaxează-te. Și ție o să-ți surâdă norocul, îl tachină Ariane.

– Chiar poți să suporți să-ți cânte într-una? îl întrebă Toni pe viitorul său cumnat.

– Dar cântă minunat, răspunse Felix.

– Dragostea nu l-a făcut doar orb, ci și surd.

Cu această precizare, Toni se așeză și își ascunse capul în mâinile încrucișate.

Capitolul 6

Gerd Lüders se repatriase cu toată familia sa și acum începuseră pentru Jessica niște zile atât de bogate în evenimente, încât chiar îl uitase pe Toni.

Mai întâi, copiii fuseseră puțin mai reținuți față de cele întâmplate, exact ca Gerd și Bettina, apoi totul fu în regulă.

Bettina putu să se convingă că totuși Christa îi vine în întâmpinare fără nici un fel de prejudecăți. Ea fusese atât de înțelegătoare, veselă și fără nici un capriciu, încât Bettina se întreba acum de ce niciodată nu găsise o cale pentru un contact mai strâns cu cumnata sa.

Christa nu era de fapt drăguță. Strălucirea ei consta într-o toleranță vrednică de iubire, încât aproape oricine se putea înțelege cu ea.

Când Bettina rămăsese să stea de vorbă o dată cu Christa, ea râsese:

– Totul s-a schimbat între noi, Bettina, spusese ea. Și a venit de la sine. Am devenit mai maturi, mai înțelegători și nu mai considerăm totul indiscutabil. Primii noștrii ani de căsătorie n-au fost lipsiți de conflicte. Unul trebuie totdeauna să cedeze și cum celor din familia Lüders le vine foarte greu, a trebuit să las eu mereu ceva de la mine.

Așa făcea și micuța Janni în fața Jessicăi. Mărul discordiei era bunica, pe care Jessica, cu egoismul ei copilăresc, și-o revendica.

– Tu ai avut-o mereu aici, explica ea categoric, acum îmi aparține mie.

– Ea ne aparține tuturor, stăruia Lutz, care era cu o jumătate de an mai mare decât Jessica.

– Dacă Jessica ar fi fost mereu aici, spunea Janni împăciuitoare. Dar când ea a venit o singură dată și o să plece din nou, ar trebui s-o aibă și ea pe bunica mai mult timp.

– Așa o să-i fie și ei mai ușor, stabili Jessica. Aici are grijă de doi. Mi-aș dori și eu un frate, dar tanti Hilde nu va permite așa ceva.

Și împotriva acestei severe tanti Hilde, Jessica era consolată de Lutz.

– Cel mai bine ar fi dacă ai rămâne la noi, o sfătui el îngândurat. Vara este așa de frumos aici!

Jessica nu avea nimic împotriva acestei propuneri. Aceste gânduri fuseseră mereu atât în mintea Bettinei, cât și a Annei Lüders.

– Îți va fi mult mai ușor să te explici cu Hilde, îi spusese Anna Bettinei. Câteodată aproape îmi vine să cred că ai prins frică de ea.

Nu era frică, era însă un mod foarte dificil în înțelegerea obligațiilor fiecăreia. Cu cât ziua întoarcerii sale la Hamburg se apropia, cu atât Bettina devenea mai indispusă. Apoi însă luă o decizie foarte rapidă, când citi în ziar o ofertă de lucru. O cunoscută editură căuta o redactoare în condiții atât de strălucitoare, încât Bettinei pur și simplu nu-i venea să creadă.

Ea se decise imediat și deja în ziua următoare plecă personal pentru interviu. Apoi primi confirmarea. Decizia fusese luată.

Bettina plecă singură la Hamburg, pentru a îndeplini toate formalitățile. Obligațiile sale contractuale o rețineau, însă în cinci săptămâni începea pentru ea un nou capitol al vieții.

– Las-o pe tanti Hilde să ocărască, o sfătui Jessica precoce. Spune-i că trebuie să se mărite și să aibă copiii ei, cu care poate face tot ce vrea ea.

Ar putea fi atât de simplu, se gândea Bettina. Ar fi bine pentru noi toți.

***

– Deja te-ai întors? își primi Hilde Christiansen cumnata. Unde e Jessica?

– La mama mea, răspunse calm Bettina.

– La mama ta? Ai fost acolo? Indignarea îi ascuți limba. Nu vrei să-mi dai și mie o explicație?

– Trebuie? Sunt adultă, Hilde. Am o familie, cu care din fericire mă înțeleg bine. Sunt bucuroasă că am luat hotărârea să merg la ei.

– O decizie foarte surprinzătoare, trebuie să-ți spun, replică Hilde distantă. Are vreo legătură cu un anumit domn doctor Vandelar?

– Nu vreau să vorbesc cu tine despre asta. Îmi voi lua în primire noul loc de muncă în sudul Germaniei și am venit mai devreme să te informez din timp.

Fața Hildei se schimonosi.

– Și îmi spui asta așa, direct, în față? strigă ea, pornită. Vrei să-mi iei copilul, ăsta e motivul principal. Îl lași mai bine la părinții tăi care nu știu să facă nimic, dar nimic pentru el. Vrei să mă îmbolnăvești!

– De ce mi-aș dori asta? Fii rezonabilă, Hilde. Îți mulțumesc că ai fost aici în acești ani pentru Jessica, dar...

– Acum te-ai gândit altfel, acum pot să plec. Mi-am dăruit cei mai buni ani ai vieții mele acestui copil și care este mulțumirea? își adună ea indignarea în acest cuvânt.

– Nu am vrut asta niciodată. Cât de des te-am rugat să-ți vezi de viața ta și ai avut această posibilitate?

Nu vreau să-ți scad cu asta meritele, dar acest reproș nu-l pot accepta.

– Și ai considerat că ai dreptul să ai pe altcineva după Bernd, îi aruncă Hilde în față.

– Nu, răspunse Bettina, calm. Nu am această intenție. Îmi iau o slujbă foarte bine plătită, care îmi lasă mai mult timp pentru Jessica, decât aș fi putut să obțin aici vreodată. Ea are acum prieteni de joacă pe Lutz și Janni. Și nu trebuie să mai trăiască închisă într-un apartament.

– Și nu mai are nevoie s-o suporte pe mătușa ei cea severă ... nu asta vroiai să spui?

– Noi nu vrem să ne despărțim cu ură, Hilde. Experiența m-a învățat cât de multe greșeli se pot face. Nu vreau să mai comit o astfel de greșeală, încercă Bettina s-o calmeze.

– Vrei să faci aluzie la Bernd? se înfurie și mai rău Hilde.

– Asta n-are nimic de a face cu Bernd. Eu mă refer la părinții mei, pe care i-am judecat pe nedrept.

– Și o spui de dragul meu, o ironiză Hilde.

Poate și de dragul tău, se gândi Bettina. Spuse însă cu voce tare:

– Nu vreau să ne certăm, Hilde. Nu mi-ai atras destul de des atenția că nu reușești cu nici un chip să te ocupi de munca ta, deoarece Jessica este atât de zburdalnică? Nu mi-ai spus câteodată că ai fi bucuroasă dacă ai putea să trăiești singură? M-am hotărât. Încearcă să mă înțelegi. Și în afară de asta, poți să vii la noi când vrei.

Hilde rămase încremenită.

– Tu știi exact că n-aș face-o niciodată, se înfierbântă ea. De aceea pui astfel problema. Însă dacă vrei să afli ... ei da, mă bucur că s-a ajuns aici. Eu n-aș putea să suport să trăiesc alături de o femeie, care-și permite aventuri și schimbă din mers prietenii.

Bettina deveni palidă sub bronzul pielii sale; începuse să fiarbă de nervi, în exterior își păstră însă calmul. Fără cuvinte, părăsi locuința și se duse la redacție.

Se adunaseră toți norii pe care-i cunoștea, dar nu reușiseră s-o scoată din argumentele sale.

Acum era din nou o zi obișnuită, o zi ca toate celelalte, în care vroia să-l uite definitiv pe Toni Vandelar. Se aruncase cu mult zel în lucru. Hilde plecase pe drumul ei. Bettina ajungea acum rar pe acasă și chiar sfârșitul săptămânii și-l petrecea în afara casei.

***

Bettina își făcuse cumpărăturile. Deoarece Hilde nu era în apartament, vroia ca acest sfârșit de săptămână să-l petreacă cât mai comod și nici măcar să nu iasă afară să mănânce, cum făcuse în ultimele zile, pentru a evita orice fel de întâlniri.

Își cerceta corespondența.

De la mama sa sosise o scrisoare lungă, apoi alta de la tata din Statele Unite, în care își exprima bucuria și cât fusese de fericit să afle de ultimele ei realizări.

"Mi-ai luat o greutate de 100kg de pe inimă, scria el. Sunt extraordinar de fericit că te-ai apropiat din nou de familie, copilul meu."

"Jessicăi îi merge bine, îi scria mama. Și-a atârnat un calendar deasupra patului și marchează cu un creion roșu în fiecare seară, ziua petrecută aici. Așa știe precis când vii tu. Ne bucurăm foarte mult și vreau să-ți spun încă o dată, din adâncul inimii: voi avea întotdeauna cui să mulțumesc, fiindcă ai găsit drumul spre casă, Bettina; sunt mulțumită și recunoscătoare."

Bettina dobândi un sentiment deosebit. "Voi avea întotdeauna cui să mulțumesc", îi scrisese mama. Tot atât de vinovată sunt față de Tine, Doamne, pentru Toni, se gândi ea, melancolică. Asta e tot ce mi-a rămas.

Sună la intrare.

Cine ar putea fi? reflectă Bettina. Oare trebuie să deschidă? Factorul poștal nu putea fi, femeia de serviciu nici ea. Ea nu vine duminica.

Sună din nou, prelung și insistent. Bettina apăsă butonul și ... totul începu să se învârtă cu ea. Se clătină și fu prinsă de două brațe puternice.

– Bettina, în sfârșit! îi spuse vocea cea gravă la ureche și buze fierbinți o sărutară cu dragoste pe frunte.

– Vă rog, nu! strigă ea apărându-se. De ce ați venit? De ce nu mă lăsați în pace?

– Ascultă-mă, Bettina, îi ceru cu insistență Toni Vandelar. Nu plec până nu-ți explic totul.

– Nu vreau să aud, protestă ea. Am plecat ca să nu înrăutățesc situația.

– Ai plecat înainte să-ți pot spune că nu sunt căsătorit, strigă el enervat.

Bettina simți că-și pierde cunoștința. Nu mai putu articula nici un cuvânt.

– Ariane este sora mea, continuă Toni grăbit, și se căsătorește cu Felix al tău.

– Felix nu este al meu, îl contrazise Bettina mecanic și încercă să-și pună gândurile în ordine. Asta însă nu era atât de ușor.

– Slavă Domnului că Felix nu este al tău, spuse el răsuflând ușurat. Asta însă nu m-ar fi îndepărtat. Aș fi încercat totul pentru a te cuceri, Bettina. Te iubesc! Auzi? Te iubesc!

Buzele lui îi căutau gura. Ea nu mai știa, dacă fusese de acord, ca și ea să-l sărute, pentru că-l iubea și pentru că era liber.

– Hei, tu, șopti Toni plin de tandrețe, tu știi deja cât am suferit că n-am putut să te văd.

Degetele lui îi mângâiau ocrotitoare fața, îi desenau linia ochilor căprui și gura. Ochii lui erau negri de emoție ca noaptea, sentimente fierbinți îi ardeau în suflet.

– Am zburat imediat la Hamburg, povestea el între două săruturi lungi. Nu ți-a spus cumnata ta, că am fost aici?

Ea negă. Gândul la Hilde o aduse brusc la realitate. Dacă Hilde se întoarce mai devreme? Dacă o găsește aici cu Toni? Era de neconceput.

– Să mergem mai bine în camera mea, îl rugă ea timidă. Hilde a vrut să plece să-și petreacă în altă parte sfârșitul săptămânii, dar nu se știe niciodată.

El o văzu îngândurată.

– Ție îți este frică de ea, spuse el uimit. Asta nu ți se poate întâmpla ție, Bettina. Pe mine m-ai renegat, cel puțin așa mi-a spus ea, că nu vrei cu nici un chip să mă cunoști.

– E adevărat, răspunse ea încet. Ce puteam să fac, Toni? Trebuia să iau în considerare că ești căsătorit.

– Capriciul prostesc al Arianei. Când te-am văzut, am știut imediat că voi avea numai neplăceri din cauza ei. Însă nu trebuie să fii supărată pe Ariane. Noi n-am putut avea niciodată o vacanță liniștită. În spatele ei se adunau mereu bărbați și ...

– În jurul tău femei, îl completă ea râzând. Așa va fi mereu.

– Nu va fi așa, o contrazise el. Eu vreau să mă însor cu tine cât mai repede. Unde este Jessica? Abia acum observă că nu vede nicăieri copila.

– La mama mea, răspunse ea încet. Noi am plecat de la Saint Tropez la ea. Nu știam încotro s-o apuc. Eram atât de nefericită!

– Fetiță prostuță! Ai fi putut să economisești atâția nervi, dacă n-ai fi fost atât de grăbită.

– Dar am făcut ceva bun. Vrei să citești ce mi-a scris mama? Trebuie să știi că noi am avut niște diferende. Neînțelegeri copilărești, pe care amândouă le-am dramatizat. Mi-e rușine astăzi de ele.

– Deja îmi pot imagina cum s-a petrecut totul, veni el în întâmpinarea povestirii. Scumpa ta cumnată s-a făcut indispensabilă și a îmbolnăvit-o pe mama ta.

– De unde știi? întrebă ea mirată.

– Am cunoscut-o doar și i-am auzit răutățile. Cât de mult l-ai iubit pe soțul tău. Ce om minunat era, un om care nu poate fi uitat și așa mai departe. Le-am primit cu multă teamă, iubito.

El o roti ușor cu fața spre el și o privi în ochi.

– L-ai iubit într-adevăr atât de mult, Bettina? Ai fost fericită?

Ea se lipi mai tare de brațele lui.

– N-am fost niciodată mai fericită ca astăzi, șopti ea.

– Și acum? întrebă el, după ce o sărutase prelung.

– Ce-i acum? îl întrerupse ea.

– Poimâine trebuie să fiu la Berlin, draga mea fată. Din păcate și eu am o meserie. Va trebui să te las, chiar dacă nu-mi face plăcere. Iar astă seară suntem amândoi așteptați, pentru a sărbători marea revedere. Cei doi, care și ei trebuie să se despartă.

Însă voi încerca să vin cât pot de des la Hamburg, până vom putea să ne căsătorim.

– Eu nu rămân aici, mărturisi ea. Mi-am găsit o slujbă în locurile mele natale. Am semnat deja un contract, Toni.

– Voi cu contractele voastre, gemu el. Din aceeași cauză a apărut și între Ariane și Felix deja prima lor diferență de păreri. De ce ești atât de impulsivă, Bettina?

– Asta mă întrebi tu pe mine? Am vrut să plec de aici. Să încep o nouă viață, fără Hilde, fără amintiri cu tine, fără revederi cu Felix.

– Ar trebui să fiu bucuros că am avut curajul să vin să te mai caut o dată. Unde aș mai fi putut să te găsesc? Nu te-ai gândit nici o clipă că și eu aș putea fi nefericit? Nu ai simțit cât de mult te iubesc?

– O, Toni, dacă ai ști, cum e când totul ți se răstoarnă în cap, cât de disperat poți fi?

– Cele mai proaste gânduri, le știu deja foarte bine, recunoscu el. N-ai voie să mă lași să te aștept mult, Bettina. Promite-mi.

– Nu trebuie să ne precipităm, spuse ea ezitând.

– Asta spui tu. Eu am pierdut paisprezece zile de concediu fără tine. Știi ce înseamnă un sentiment adevărat, Bettina?

– O, da, șopti ea și își puse amândouă brațele în jurul gâtului lui.

– Acum sunt într-adevăr curioasă dacă Toni se întoarce din nou cu figura lui la fel de amărâtă, spuse Ariane.

Ai fi putut să-l însoțești, Felix.

– Nu sunt bun de poștaș al dragostei. Și în afară de asta, dacă Bettina nu vrea, atunci nu vrea. Am experiența mea.

– În acest caz, trebuie să spun că am avut noroc că a fost atât de fermă, remarcă ea. A fost cu adevărat fericită în căsătorie?

– Ea n-a vorbit niciodată despre bărbatul ei. Noi ne-am văzut oricum doar de trei ori, de când a murit el.

– Însă tu l-ai cunoscut. Cum era? Sunt curioasă.

– Asta nu mai trebuie să precizezi, râse el. Era un om bun, prieten cu toată lumea. Deștept, informat, mereu sub presiune. Avea simțul senzaționalului și povestea cu ajutorul diafragmei aparatului de filmat. Știu deja ce te interesează în mod deosebit. Arăta destul de bine. În timpul căsătoriei lor au fost probabil împreună în total vreo două luni. Fusese stabilit ca ea să-l însoțească în toate călătoriile sale în străinătate, însă Jessica era pe drum și el pleca mereu singur.

– Și ea s-a întors sub supravegherea cumnatei sale rigide! Puah, așa ceva nu e pentru mine.

– Sub supravegherea cui te las dacă plec la drum? întrebă el.

– Oh, Toni are deja grijă de mine. Însă nu-ți imagina că am să te las să pleci singur.

– Și ce vor zice cei șase copii despre asta? o necăji el.

– Vor veni cu toții cu mine, îi răspunse ea fără să cedeze.

– Și la școală nu vor trebui să meargă?

– O, Doamne, se abătu ea de la subiect, încă n-au venit pe lume și tu te gândești deja la școală. Eu chiar n-am mers cu plăcere la școală.

– Totuși, ai ajuns un copil deștept, stabili el tandru.

– Deștept? Sunt de plâns pe lângă tine, domnule doctor Bronner.

– Deși până acum n-am făcut decât prostii?

– Șoaptele de dragoste sunt cumva prostii? făcu ea ofensată.

El râse.

– Știi tu, ce găsesc eu deosebit de prețios la tine, Ariane?

– Îți dau voie să-mi spui, fii liniștit.

– Ești atât de minunat de liberă. Tu faci totul cu bună dispoziție.

– Dragostea mea, o să-ți treacă imediat buna dispoziție, murmură ea. Uite, vine Heini.

– De unde știe că ești aici? întrebă el nemulțumit.

– Nu știe. E o întâmplare.

Heini își anunța deja prezența cu voce tare în holul hotelului:

– Ariane, scumpa mea, ce surpriză!

Ariane îi aruncă lui Felix o privire temătoare, când Hein Heuer alergă spre ea și o cuprinse furtunos în brațele sale.

Acesta era salutul lui obișnuit. Ea nu gândise niciodată altceva, dar în ochii lui Felix se adunase atât de multă mânie, încât Hein Heuer îi dădu drumul grăbit.

– Nu sunt singură, spuse ea nervoasă. Vreau să-ți fac cunoștință cu logodnicul meu.

– Tu aiurezi? întrebă bărbatul slab, înalt, cu păr blond deschis, care arăta mult prea bine, ceea ce nu-l impresiona însă pe Felix. Nu poți, așa, pur și simplu, să te logodești. Unde e idiotul?

– Aici e idiotul, răspunse Felix și se ridică agresiv în fața celuilalt. Să stabilim mai întâi cine aiurează aici. Eu nu îți permit s-o iei în brațe pe viitoarea mea soție. Ai înțeles?

– Felix, nu te agita, îl rugă Ariane. Heini o face doar așa, de salut. N-o ia în serios.

– Ce înseamnă serios? se revoltă Hein Heuer. Îmi ies din fire! Dumneavoastră mi-ați luat fata. Credeți că mă dau bătut?

– Mai încet, te rog, îl atenționă Ariane, tulburată. Se uită lumea.

– N-au decât să se uite, explodă Felix. El luă brațul Arianei și o urcă în ascensor. Dacă însă crezuse că Hein Heuer se va lăsa păgubaș, văzu că se înșelase.

– Asta nu puteți s-o faceți. Pur și simplu să plecați, explică el și se înghesui în lift. Domnule, dacă tot sunteți aici, cum v-o fi chemând ...

– Doctor Bronner, aruncă Ariane în grabă. Fii manierat, Hein!

Ochii lui aruncau scântei.

– Nu m-am comportat destul de fin cu un academician? Ție parcă-ți era indiferent titlul, Ariane. O, Doamne, fato,

doar n-ai putut să te schimbi într-atâta. Nu te gândești la munca noastră împreună? Avem doar atât de multe planuri împreună!

Felix își luă inima-n dinți. El văzuse deja că acest bărbat nu era atât de ușor de scuturat.

– Poate ne-am putea întâlni să discutăm rezonabil în spatele ușilor închise, domnule Heuer, propuse el hotărât.

Hein Heuer îi aruncă o privire mânioasă.

– Rezonabil, spuse el, dacă așa ceva ar fi posibil!

Ariane scoase un oftat adânc. Nici nu îndrăzni să se uite la Felix. Dacă ar fi fost cel puțin Toni de față. El avea stilul său propriu de a-l manevra pe Hein Heuer și nu-și pierdea niciodată efectul.

– Hein nu este așa cum vrea să pară, încercă ea să intervină, imediat ce ajunseră în apartament.

– Oprește-te! îi ceru el furios.

Hein Heuer îl privea fix cu ochii încrâncenați.

– Mă gândesc dacă să vă fac knock-out imediat sau mai întâi să vă ascult, cum m-a rugat Ariane.

– Nu vreau decât să discutăm amiabil, îi răspunse Felix rece, însă dacă dumneavoastră vreți neapărat, poftim! Își aruncă puternic pumnul dreapt în bărbia lui Hein Heuer. Acesta se clătină spre spate și căzu într-un fotoliu, pe care Ariane îl împinsese cu inteligență în spatele lui.

– Felix! gemu ea speriată.

– Limba asta o va înțelege mai bine, spuse el supărat.

Poți să-l consolezi, dacă-ți pare așa de rău.

Zicând acestea, ajunsese deja lângă ușă, dar Ariane fugi după el și se aruncă de gâtul lui.

– Ce fel de bărbat ești, Felix?

– În nici un caz slab. Te aștept în camera mea, dacă-l dai afară pe acest domn, Ariane. Dar nu doar pentru azi!

– Oh, Doamne, oftă ea și se îndreptă spre Hein Heuer, care își examina bărbia și se privea uluit.

– E boxer profesionist? întrebă el.

– Nu, om de știință, răspunse ea ironic.

– O, la, la, un om de știință boxer. Acum ai avut de ce să te distrezi. Bărbat la bărbat!

– Tu l-ai provocat, l-ai insultat, îl apără Ariane pe Felix. Te-ai purtat oribil. Ar trebui să creadă că am trăit numai între golani.

– Hei, acum nu mai urlu, milady, bombăni el. N-aveam de unde să știu că este atât de sensibil.

Ochii săi de culoare deschisă luară dintr-o dată o expresie tristă.

– Chiar e serios, Ariane?

– Mai serios nici că se poate. Îl iubesc și vreau să mă căsătoresc cu el.

– Dar mai întâi trebuie să-ți respecți termenul, pretinse el.

– Dacă îți face plăcere să lucrezi cu o viitoare mămică.

– Cu o viitoare mămică? întrebă el fără răsuflare. Ești sigură de asta?

– Desigur, îl asigură ea rece.

El o privi fără să înțeleagă. Apoi scutură din cap.

– O femeie cu astfel de chip, așa o figură, atâtea șanse și acum viitoare mamă, aruncă el disprețuitor printre dinți. Și asta în acest secol. Om de știință ai vrut să fie? Ce știe el? Tu poți să câștigi într-o zi mai mult decât el într-o lună.

– Și dacă ar fi să fie, Hein, răspunse ea serios, atunci nu m-aș mărita cu el.

– Trebuie să afli, spuse el dintr-o dată calm. De asta m-am temut mereu. Tu ești orășeancă până într-a zecea spiță. Bine că te-am întâlnit, acum pot cel puțin pot să-mi aranjez lucrurile.

– Hein, strigă ea bucuroasă, asta înseamnă că pot denunța contractul?

– Ce aș putea să fac cu o viitoare mamă? Tu crezi că vreau să mai fac negoț cu astfel de agățători de bărbii? Bărbatul are o lovitură zdravănă. Îmi pare rău Ariane, au fost vremuri frumoase și chiar credeam că s-ar putea să rămână astfel. Dar nu în aceste condiții. Ești bine apărată de el. Adio scumpo, spuse el încet și astfel ei îi fu clar că despărțirea era definitivă și că lui îi părea rău în mod sincer.

– Putem rămâne prieteni, Hein, spuse ea încet.

El scutură negativ din cap.

– Nu, copilă, de asta nu sunt capabil. Tu găsești oricum totdeauna ceea ce cauți. Acesta ar trebui să fie cel puțin un gând liniștitor.

Capitolul 7

– În sfârșit ai venit, spuse Felix încet, în vreme ce ea intra în cameră.

– Te-ai îndoit cumva? întrebă ea, consternată.

El scutură din umeri.

– Este o altă lume, în care nu mă regăsesc, Ariane.

– Nici nu e nevoie, răspunse ea moale. Eu trebuie să mă integrez în lumea ta. Dacă încă mă mai vrei?!

– Ai ...se întrerupse el. Te-ai decis?

– De decis m-am decis mai de mult. Acum însă ne-am despărțit pentru totdeauna. Hein a fost înțelegător.

– Cum, așa dintr-o dată? întrebă el, consternat.

– I-am povestit că sunt o viitoare mamă, râse ea.

– Ariane!

– Doar asta sunt, răspunse ea exuberant. Nu chiar așa deodată, însă oricum pregătită pentru o mare familie. Că sunt

o orășeancă până într-a zecea spiță, după cum spunea chiar Hein, și totul a venit de la sine. Mai întâi ne vom căsători, și apoi vom face copii.

– Când vrei să ne căsătorim?

– Acum, asta depinde doar de tine. Dar poate vrei să-ți faci călătoria prin Europa fără mine. Cum s-ar spune, ca despărțire de burlăcie?

– Tu, oițo, tu dulceațo, tu cea mai iubită dintre toate oițele, murmură el și-i acoperi fața cu sărutări pline de dragoste.

Acum, cineva bătu la ușă. Vocea lui Felix își schimbă brusc registrul.

– Doar n-a venit înapoi?

– Nici o grijă. A prins frică de lovitura în bărbie, șopti Ariane și își așeză în grabă părul răvășit.

Erau Toni și Bettina. Fața Arianei se lumină și aproape radia, apoi ochii i se umplură de lacrimi.

– Bine ai venit, Bettina! spuse ea încet. Poți să mă ierți că fără voie am provocat atâta necaz?

– Și pe mine, căci iubesc mai mult o altă femeie? întrebă Felix voios.

– În sfârșit, suntem fericiți, spuse Toni, atât de nebuni de fericire!

Această dublă fericire trebuia sărbătorită. Episodul cu Hein Heuer avu de asemenea parte de dezbaterea cuvenită.

Bettina privea uimită cum povestea Ariane despre lovitura în bărbie dată de Felix.

– Știi să faci așa ceva, Felix? întrebă ea mirată.

– Dintr-o singură lovitură, întări Ariane cu admirație. Este un gigant!

– Cine ar fi crezut, râse Bettina.

– Că pot boxa? Tu nu m-ai cunoscut niciodată pe de-a-ntregul.

– Asta a fost spre norocul tău, bombăni Toni, altfel ai fi primit tu o directă în bărbie.

– Fiți cuminți, copii, oftă Ariane. Lumea este atât de frumoasă, atât de minunată!

Totuși, câteva ore mai târziu, se adunară iar nori negri. Toni o condusese pe Bettina acasă, însă tocmai când deschidea ușa, Hilde ieșea furioasă din camera ei.

Ea îi măsură pe Toni și pe Bettina cu o privire nimicitoare.

– Mi-am imaginat că așa va fi, scrâșni din dinți furioasă. Știam că te vei folosi de faptul că sunt plecată. Aduci bărbați străini în această casă, în această casă, în care ai trăit alături de Bernd. Doar nu credeți, domnule doctor Vandelar că dumneavoastră sunteți singurul, continuă ea răutăcioasă.

– Hilde, spuse Bettina plină de reproș, te rog ...!

– Ce o rogi? întrebă Toni calm. Ea nu va avea niciodată înțelegere pentru tine. Te-a insultat, Bettina, ea ar trebui să-și ceară iertare.

– Nici nu mă gândesc, strigă Hilde furioasă.

Astăzi dumneavoastră, mâine doctorul Bronner și ...

– Tot ce se poate, îi completă Toni vorbele. Deoarece doctorul Bronner se căsătorește cu sora mea, iar eu vreau să mă căsătoresc cu Bettina; vom fi astfel legați unii de alții.

Hilde se dădu înapoi.

– Vrei să te căsătorești? Vrei să-i dai copilului lui Bernd un tată vitreg?

Eu nu voi permite asta, nu, eu nu voi permite una ca asta, strigă ea isteric.

– Dumneavoastră va trebui să acceptați în totalitate, își permise Toni să-i explice. Bettina trebuie să decidă singură, foarte bine, asupra propriei sale vieți. Eu cred că ar fi mai bine, Bettina, dacă ai veni cu mine.

– Toni, te rog, șopti ea, n-o să mă cert. Hilde va deveni rațională.

Ușa Hildei fu trântită cu putere. Bettina îl privi consternată pe Toni.

– Te rog, este într-o dispoziție îngrozitoare, lasă-mă singură cu ea!

– Te comporți ca un copil, Bettina, spuse el scuturând din cap. Ea vrea să te șicaneze și să te supună. Ani în șir ți-a inoculat ură împotriva propriilor tăi părinți, acum vrea să-și împrăștie veninul în alte direcții. Toleranța este ceva frumos, Bettina, dar ea merge mult prea departe! Tu nu poți să-ți duci viața cu un asemenea balast de sentimente, pe care le tragi după tine. Dacă ar fi avut o adevărată dragoste pentru tine sau

bunăvoință față de copil, ar fi trebuit să nu-ți facă nici un fel de reproșuri.

– Ea este singură, îi luă apărarea Bettina cumnatei sale. L-a iubit foarte mult pe Bernd.

– Și Ariane mă iubește, ea îmi respectă însă viața mea proprie. A făcut asta întotdeauna. Eu văd lucrurile cu alți ochi. Cazul de aici, și arătă spre ușa Hildei, este egoism pur. Însă dacă vrei să rămâi, eu nu pot schimba nimic. Pe mâine, Bettina. Iubita mea Bettina, spuse el tandru. Când nu va mai trebui să mă despart de tine, voi fi într-adevăr fericit.

Ea se rezemă de ușă și privi în urma lui. Să-ți întâlnești norocul este un lucru foarte rar, gândi ea. Poți primi atât de repede un duș rece.

Apoi bătu încet la ușa Hildei, însă cumnata nu-i dădu nici un răspuns.

Resemnată, Bettina trecu în camera sa. Se întinse în pat, dar nu-și găsi somnul. Jessica, Toni, părinții ei, Hilde, gândurile i se-nvârteau necontenit, ca într-un cerc, în jurul acestor oameni. Cât de multe făcuse oare greșit în viața ei, va comite acum o nouă greșeală? Există însă oameni fără greșeli? Nu-ți poți dovedi asta singur? Nu se sprijină chiar Hilde pe o autoiluzionare? Nu este mai ușor să arunci vina asupra altuia, așa cum se spune?

Dar cine are dreptul să promită? Ea, pentru că a încredințat-o pe Jessica Hildei? Sau Hilde? Bettina nu mai vroia să se mai gândească.

Fusese atât de fericită de când sosise Toni, poate prea fericită, și orice fericire are prețul ei.

Căzu apoi într-o somnolență ușoară, însă spre dimineață, simți ca și cum o ușă se închide ușor. Membrele îi erau grele ca de plumb, încât nu putu să se ridice.

Când se trezi mai târziu, găsi locuința goală. Ușa camerei Hildei era larg deschisă, iar pe masă se afla un bilețel. Pe el fuseseră scrise doar câteva cuvinte: "Vei regreta, Bettina!"

Ce va regreta? O teamă chinuitoare i se cuibări în inimă, pe care nici Toni nu i-o putu alunga, când sosi și o luă în brațele sale pline de mângâieri.

Era capabilă Hilde să-i facă ceva rău, sau era doar o încercare de a-i pune în spinare o povară sufletească, pe care să nu înceteze s-o poarte toată viața?

Toni vedea altfel lucrurile.

– Vrea doar să te sperie, presupuse el. E isterică, dar în esență este rezistentă. Cu mine, tactica ei n-a reușit, acum încearcă alta.

Putea fi adevărat, dar nu reuși s-o liniștească. Toni trebuia să plece înapoi la Berlin. Concediul său se sfârșise.

***

O minunată duminică de mai, caldă, te invita în excursie.

Unchiul Gerd, tanti Christa și bunica duseseră copiii pe malul unui lac. Asta fusese pe gustul Jessicăi. Se plimbaseră apoi cu barca cu vâsle, ceea ce era de-acum un eveniment pe care încă nu-l trăise.

– Asta-i cu totul altceva, decât plimbarea cu tanti Hilde, explică Jessica entuziasmată. Aici poți chiar să te murdărești!

– Totdeauna te ocăra pentru asta? se informă Lutz, uimit. Hei, pe noi, mami nu ne-a ocărât niciodată, nu-i așa, tati?

Gerd Lüders putea doar să-i dea dreptate. Pentru el personal nu erau chiar curați, dar copiii sănătoși erau de preferat altora. Iar cu Jessica încheiase deja o frumoasă prietenie, deși fusese singurul față de care Jessica își ascunsese la început sentimentele.

– Tanti Hilde este atât de îngrozitoare? întrebă ca pentru sine Lutz, de parcă pe el numai această temă l-ar fi interesat.

– Nu chiar îngrozitoare, recunoscu Jessica, doar așa, din când în când. N-am voie să râd tare, trebuie să mă pieptăn de o sută de ori pe zi și mai trebuie să-i arăt mereu mâinile.

Acum, chiar că nu mai era curată, dar pentru asta nu-i dădu nimeni nicio pedeapsă.

– Doar avem aici un lac întreg, râse unchiul Gerd, putem să ne tot spălăm înainte de a merge la masă.

– Mami se va mira, când am să-i povestesc, explică Jessica. O să vină curând. Mai e doar o săptămână.

Îi era dor de mami, dar mai cu seamă seara, pentru că peste zi era foarte ocupată. Copiii aveau grijă să nu se

plictisească. Și când cineva are o grădină atât de mare, chiar nu poate să se plictisească.

– Și săptămâna viitoare vine și bunicul, din nou, completă Lutz. Cu el, avem petrecerea noastră.

Ea se întoarse înapoi acasă, desigur, cu mâinile mai curate decât ale celorlalți. A urmat o masă bună într-un han de țară. Și după ce copiii au avut voie să se dea în carusel și să călărească pe ponei, toți au fost mulțumiți pe deplin.

O zi atât de lungă în aerul proaspăt îi obosise pe toți.

– Dormi la noi, Jessi, o imploră Janni, așa o să putem să mai povestim puțin.

Jessica însă rămase consecventă. Ea vru să doarmă în patul ei frumos, de țară și apoi trebuia să taie cu creionul roșu încă o zi din calendar. O zi care o apropia mai mult de revederea cu mami.

Curajoasă, se vârî în cada de baie pregătită de bunica, nu uită nici să-și facă rugăciunea, în care îi incluse pe toți, înaintea tuturor pe mami și desigur pe Toni.

– O, sfinte Dumnezeule, poate-i spui lui Toni că nu l-am uitat, își încheie ea rugăciunea.

O dată, se gândise chiar că acest lucru ar fi posibil, căci, după cum auzise de la bunica, pentru bunul Dumnezeu nimic nu este imposibil.

– Poți să te duci liniștită la tanti Christa și la unchiul Gerd, bunico, o asigură ea. Eu adorm imediat. Duminica viitoare mami va fi aici, la noi, nu-i așa?

– Da, duminica viitoare va fi la noi, întări Anna Lüders.

Jessica închisese deja ochii.

Apoi însă, îi sperie somnul sunetul insistent al unei sonerii.

Adormită, Jessica tropăi cu piciorușele goale pe dușumea. Nu suna telefonul, ci soneria de la ușă.

– Tu ești bunico? întrebă ea. Ai uitat cheia?

– Eu sunt, tanti Hilde, strigă o voce.

Jessica se miră. Tanti Hilde să vină s-o viziteze! În fond, era foarte drăguț din partea ei. În candoarea ei copilărească nu avu nici o bănuială. Ea îi deschise și-i zâmbi Hildei.

– Bunica este la unchiul Gerd și la tanti Christa, îi povesti ea. Eu deja adormisem.

– Te culci atât de devreme? se miră Hilde.

– Am fost toată ziua pe-afară. Ai concediu? Mami nu ne-a scris că vii, spuse Jessica.

– Trebuia să fie o surpriză pentru tine. Mami vrea să vii cu mine la Hamburg, Jessica.

Copila o privi mirată.

– Dar mami vine pentru totdeauna aici!

– Ea s-a gândit altfel acum. Vrea să se mărite, îi explică Hilde.

– Mami vrea să se mărite? Dar cu cine? strigă Jessica uluită și deveni acum moale cu totul.

– Tu deja vrei să-l cunoști? Doar nu vrei să ai un tată vitreg, Jessica, nu-i așa? Era mult mai frumos când noi trei stăteam

împreună. Trebuie să-i spui mamei tale că așa trebuie să rămână.

Încetul cu încetul, tanti Hilde îi păru Jessicăi caraghioasă. Altă dată nu s-ar fi mirat atât de tare de comportamentul ei neobișnuit, deoarece era obișnuită cu felul ei ciudat de a fi. Acum însă fusese separată de ea un timp relativ lung și totul i se părea ciudat.

Hilde, dimpotrivă, găsea că avusese accidental noroc, pentru că putea să vorbească singură cu Jessica. Ea pregătise totul în detaliu ce ar fi trebuit să-i spună doamnei Lüders, acum însă totul fusese deja depășit.

Insistent și cu jurăminte, o sfătui îndelung pe copilă, ca s-o zăpăcească complet.

– Mami ar fi putut să sune, spuse Jessica în final, când nu mai reuși să înțeleagă nimic, deoarece în căpșorul ei totul era răvășit.

***

Mai întâi, când Bettina se întoarse de la aeroport, observă că telefonul nu era în stare de funcționare. Toni era în drum spre Berlin și ea se simțea acum foarte singură. Înainte de a se întinde, ar fi vrut cel puțin să-i telefoneze mamei. Însă telefonul era mort. Abia după un timp observă că firul fusese tăiat.

Hilde, se gândi ea îngrozită. Hilde voise, dintr-un motiv oarecare, ca ea să nu poată primi sau să nu poată da telefon. Era oare doar din dușmănie sau se ascundea ceva în spatele acestui gest?

I se făcu frică și se grăbi până la cea mai apropiată cabină telefonică. Acolo însă constată că nu are destui bani mărunți la ea.

Atunci, căută un mic local în apropiere. Aici însă nu erau dotați pentru telefoane la distanță și fu refuzată aproape nepoliticos. Își luă automobilul și conduse până la următorul oficiu poștal.

Cu mâini tremurânde, formă numărul părinților săi, dar cum nimeni nu ridica receptorul, se gândi altfel. Pe mama nu vroia s-o tulbure inutil. Mai bine îi telefona fratelui ei, să se intereseze el că totul este în ordine.

Acest gând o mai liniști. Doar pentru că Hilde dispăruse și-i tăiase firul de telefon dintr-un motiv încă necunoscut, nu trebuia să intre în panică. Poate că Hilde a vrut să se răzbune într-un acces de furie ca să n-o sune Toni, sau ea pe el? Cine poate ști ce se poate petrece în mintea unui om care se află în cea mai puternică stare de surescitare și pe de-asupra încă gelos?

Da, poate acesta era motivul, de aceea Hilde se exteriorizase așa. Toni îi plăcuse. Ea făcuse legătura între el și dorința ei spulberată și se simțise de două ori înșelată pentru că el găsise drumul spre ea.

Toni doar îi povestise tot ce spusese Hilde despre ea.

Bettina se mai liniștise după ce formase numărul fratelui său. Curând își recăpătă liniștea, când o voce profundă, plăcut surprinsă, îi răspunse.

Apoi veni și mama la telefon și-i povesti pe îndelete, ce zi minunată avuseseră și cât de tare se bucură că se apropie ziua sosirii ei.

– Jessica este acolo? întrebă Bettina, nervoasă.

– Doarme deja, răspunse mama ei. Mă duc imediat dincolo.

– Te rog mamă, du-te imediat! o imploră Bettina. Hilde a dispărut de azi-dimineață. Mi-e frică. Am să dau telefon mai târziu încă o dată. Telefonul meu nu funcționează. Sunt la poștă.

– Cred că-ți faci gânduri degeaba, spuse Anna Lüders mirată. Te-ai certat cu Hilde? O să se calmeze ea. Da, da, mă duc deja, ca să fii liniștită.

Inima Bettinei bătea încă agitat, când așeză receptorul în furcă.

Un bărbat deschise ușa cabinei.

– Și eu vreau să dau telefon, bombăni el. Cât timp vreți să mai rămâneți aici?

Bettina ieși din cabină. În depărtare bătu ceasul din turla unei biserici. De opt ori, numără ea mecanic. Nu era chiar târziu, încercă ea să se calmeze singură. Totuși, este absurd ce-mi trece prin minte. Ce-ar putea Hilde să facă? Ea trebuie

să aibă în vedere că e și mama acolo. Însă înainte de toate rămânea nervozitatea ei ciudată.

– Aș vrea să știu ce s-a petrecut la Hamburg, spunea în același timp Anna Lüders.

Bettina este complet răvășită. E momentul cel mai bun să se despartă de Hilde. Numai cerul știe câte i-a îndrugat ea zi de zi.

– Mai bine du-te cu mama, își sfătui Christa soțul.

Și acesta plecă împreună cu ea.

***

– Eu nu vreau să plec la Hamburg, tanti Hilde, explica de zor Jessica. Vreau să rămân aici. Aici e frumos. Toată lumea mă iubește.

– Doar și eu te iubesc, Jessica, insista Hilde. Uite, eu te iubesc cel mai mult dintre toți, iar tatăl tău și-a dorit ca eu să rămân mereu cu tine. Dacă ai să ai un tată vitreg, ai să ai și alte mătuși vitrege și atunci n-o să-ți mai placă. Așa se întâmplă întotdeauna.

Jessica o privea sceptic.

– De ce spui așa? o întrebă ea. Ești supărată pe mama?

– Nu sunt supărată. Vreau doar să-ți arăt adevărul, ca să știi ce lași în urmă.

– Ai spune toate astea și dacă bunica ar fi de față? întrebă ea vicleană. Ce ai să-i spui când o să vină?

Anna Lüders și unchiul Gerd tocmai intraseră și Jessica oftă ușurată.

Anna avu nevoie mai întâi de aer, să respire adânc de câteva ori, când dădu cu ochii de Hilde. Grijile Bettinei nu fuseseră deci fără motiv. Ce urmărea Hilde Christiansen?

– Bună seara, spuse Gerd Lüders politicos. Ce surpriză, să vă vedem aici, Hilde!

– Tanti Hilde s-a anunțat la intrare și atunci eu i-am deschis, explică Jessica situația. Am crezut că vrea doar să mă viziteze.

– Nu asta dorește? întrebă Anna, bănuitoare. Antipatia ei veche împotriva Hildei stătea să explodeze.

– M-am gândit foarte serios la această vizită, începu Hilde. După cum am putut să constat, grijile mele referitoare la Jessica nu erau nefondate. Când cineva lasă singur în casă un copil atât de mic, asta dovedește că nu este conștient de răspunderea pe care o are.

Doamna Lüders rămase fără cuvinte, iar Jessica își luă o mină de atac nostimă.

– De ce nu trebuie să rămân singură când dorm? întrebă ea. Totuși, nu vine nimeni. Tu m-ai trezit și dacă nu te-aș fi recunoscut, nu-ți deschideam ușa. De ce nu trebuia să se ducă bunica la unchiul Gerd și la tanti Christa, când eu eram deja obosită și vroiam să mă culc devreme? Puteam să rămân

să dorm vizavi, dar am vrut să mă culc în patul meu frumos.

Ea își privea mânioasă mătușa.

– Și mai ales, se înfierbântă ea în continuare, înainte ca cineva s-o poată opri, mai ales că mi-ai spus numai lucruri neadevărate despre bunicii mei. Ei chiar nu-i iubesc mai mult pe Lutz și Janni, iar tanti Christa s-a bucurat că am venit aici.

– Și eu de asemenea, întări Gerd.

– Și despre bani, poți să-i întrebi și singură, continuă Jessica să înșire toate necazurile.

– Despre care bani? întrebă Gerd surprins, în timp ce Anna Lüders se lupta încă să-și păstreze cumpătul.

– Că bunicul ți-a dat ție bani și mamei mele nu, explică Jessica. Tanti Hilde i-a spus și mamei asta mereu.

– Dar bunicul a primit de mult banii înapoi, interveni acum Anna Lüders. Asta este doar limpede pentru nepoții noștri. Cum ați putut dumneavoastră, Hilde, să ațâțați astfel această copilă?

Apoi se adresă Jessicăi:

– Culcă-te din nou în pat, scumpa mea. Vorbesc eu cu tanti Hilde.

– Dar ea vrea să mă ia la Hamburg, pentru că o să am un tată vitreg. Mami nu mi-a spus nimic despre asta.

– Și tu vrei să pleci cu ea la Hamburg? întrebă Anna, consternată.

Micuța scutură negativ din cap.

– Nu, nu vreau! I-am spus deja. Vreau să rămân aici.

Nu pot să suport, căci mereu îmi spune astfel de lucruri. În Hamburg mă obișnuisem așa, dar aici nimeni nu vorbește astfel, că mami nu mă mai vrea.

– Asta n-am zis, se apără Hilde.

– Eu cred că dumneavoastră ați spus deja prea multe, față de câte poate suporta un copil, îi explică Gerd Lüders rece. Găsesc că este complet iresponsabil din partea dumneavoastră să aruncați sufletul unui copil fără apărare în conflictele dintre adulți.

– Da, a început să-mi explice, insistă Jessica; ce înseamnă de fapt un tată vitreg?

– Asta îți explic eu mâine Jessi, interveni Anna Lüders. Vino, hai să te duc în patul tău.

Jessica îi aruncă din mers Hildei o privire triumfătoare.

– Noapte bună, spuse ea politicoasă. Mă duc să dorm dincolo. Mama ți-a spus mereu. Mami ar fi foarte tristă dacă ar ști ce ai spus despre ea.

Apoi plecă în cealaltă cameră cu bunica ei.

– Bine că ați venit, spuse ea respirând adânc. Chiar nu mai știam ce trebuie să spun. Oare mami se mărită cu unchiul Felix?

– Nu știu, scumpa mea. O să ne spună mami. Nu-ți place de unchiul Felix?

– O, de fapt este foarte drăguț, dar mai este încă un unchi la fel de drăguț, explică Jessica. Toni mi-ar plăcea mai mult, însă el are deja o nevastă.

Observațiile ei nu reușiră s-o liniștească pe Anna. Însă nu vru să alarmeze mai mult copila, care și așa fusese destul de speriată.

– Nu te agita din cauza mătușii Hilde, o sfătui Jessica precoce. Așa e ea uneori. Eu m-am obișnuit cu ea.

Cât de rațional era acest copil! Anna Lüders decise că și ea va fi la fel.

Capitolul 8

În orice caz, să discuți cu Hilde Christiansen rațional, nu era deloc ușor. Îi lipseau rațiunea și înțelegerea. Ea nu putea să înțeleagă că se afla de partea nedreptății. Bernd și mereu Bernd!

Gerd îi aruncă mamei sale o privire de atenționare, căci temperamentul ei amenința să izbucnească.

– Noi nu vrem să aducem nici cea mai mică ofensă lui Bernd, începu el calm, dar a murit acum trei ani, iar Bettina are douăzeci și opt de ani. De ce n-ar trebui să se mărite, dacă găsește un bărbat cu care să fie fericită?

– Mi-ar fi indiferent dacă n-ar exista Jessica. Și eu am un drept asupra copilului fratelui meu. Ea este tot ce mi-a rămas, se înfierbântă Hilde.

– Dacă înțelegeți îndatoririle dumneavoastră de viață, Hilde, prin a o îndepărta pe micuță de mama ei și de restul

familiei, trebuie să vă spun că v-ați jucat deja prea mult cu acest drept.

– Dar dumneavoastră nu-l cunoașteți pe acest bărbat, argumentă Hilde. Este complet nepotrivit să fie tatăl vitreg al acestui copil.

– Dacă sora mea este serios interesată de el, îl vom cunoaște, spuse calm Gerd Lüders. Și dacă noi înșine vom ajunge la aceeași concluzie cu dumneavoastră, tot nu avem dreptul să-i aruncăm cu bastonul peste picioare. Eu personal sunt surprins, nu cred că ea, care-și iubește copilul atât de mult, ar face ceva care să-i dăuneze Jessicăi. Cât despre dumneavoastră, Hilde, v-aș ruga foarte mult să nu întreprindeți nimic care să amestece copilul în conflict. Jessica știe exact ce vrea. Nu vă pierdeți din nechibzuință simpatia ei, dacă vă leagă într-adevăr ceva de copil.

– Atunci, ar fi mai bine să plec, spuse Hilde cu o voce surdă.

– Deja e târziu. Nu mai găsiți nici un tren. Mamă ... îi aruncă el mamei sale o privire rugătoare și Anna Lüders luă o decizie eroică.

– Dacă doriți, puteți rămâne aici peste noapte, îi explică ea rezervată, dar fără a o respinge. Vă poftesc în interesul Jessicăi; și pentru ea va fi mai bine dacă nu plecați acum. Ce va spune Jessica? Puteți să dormiți vizavi.

Agresivitatea Hildei se potoli.

– La asta nu mă așteptam, spuse ea încet, însă ...

Deodată, lacrimile îi inundară fața. Tot ce fac e greșit, strigă ea. Îmi pare rău!

Oare îi pare rău? se întrebă Anna, care chiar ar fi vrut s-o creadă. Și ea făcuse greșeli și ea se încăpățânase în presupuneri eronate mult timp. Atunci o crezuse pe Hilde în avantaj, acum era ea. Prăpastia era destul de mare. Și nu mai vroia s-o adâncească, pentru ca nici o zi să n-o mai îndepărteze pe Bettina.

Dacă ar fi adevărat ce spusese Hilde! Oare Bettina chiar vrea să se căsătorească? Cine era bărbatul și cum era? Găsise oare acum un noroc deplin, sau va lua din nou o decizie pripită?

Jessica se trezi a doua zi dis-de-dimineață. Anna Lüders se sculase încă și mai devreme, după o noapte fără somn.

Jessica se strecură după ea în bucătărie.

– Tu ai lăsat-o pe tanti Hilde să doarmă aici, bunico? întrebă ea.

– Unde ai fi vrut să meargă? Doar nu puteam s-o las în stradă, răspunse Anna.

Micuța aprobă.

– Nu, asta nu se poate. Nu trebuie să răspundem cu aceeași monedă, spune mereu mami. Și nu putem nici oamenii să-i schimbăm. Trebuie să-i luăm așa cum sunt.

Anna trebui să râdă.

– Ei, domnișoară înțelepciune, o s-o luăm așa cum este.

– Ea te sâcâie cu plăcere, continuă Jessica.

Chiar dacă ar avea copiii ei, probabil că ar face la fel. Unchiul Gerd mai înjură câteodată. Și dacă Lutz îl încurcă la muncă, nu e întotdeauna drept cu el. Asta doar câteodată. Totul se învață.

– O, ce fată pieptănată ești! Vezi să fii astăzi deosebit de drăguță cu tanti Hilde, ca ea să nu creadă că nu-ți place de ea, îi recomandă bunica.

Jessica o privi gânditoare pe bunica.

– De fapt, credeam că și tu ai vrea s-o faci de ocară, spuse ea. Dar pentru asta ești mult prea drăguță.

Anna se rușină, căci ar fi vrut într-adevăr s-o ocărască pe Hilde pentru tot ce făcuse. Apoi își dăduse seama că n-ar fi îmbunătățit cu nimic situația. Așa că se pregătise să lase lucrurile în voia lor și să intervină doar dacă Hilde ar face ceva strigător la cer.

Bettina aflase între timp că, Hilde sa era aici. Gerd vorbise ieri seară mult timp cu ea la telefon. Și nici Bettina nu dorea o ruptură.

Bettina nu spusese nimic de vreun bărbat, iar Gerd nu-și chestionase sora despre asta. Se putea pune bază pe cuvintele Hildei, sau totul fusese un balon de săpun?

– Ce este un tată vitreg? întrebă Jessica. Bunico, aseară ai spus că o să-mi explici.

Anna se gândea cum ar trebui să-i spună Jessicăi mai pe înțelesul ei. Dar nu era atât de simplu.

– Tati al tău a murit, începu ea precaută.

– Eu nu i-am spus niciodată tati, o corectă Jessica. Tanti Hilde mi-a povestit despre el de nenumărate ori, dar eu nu mi-l pot închipui, pentru că nu l-am văzut niciodată. Cum aș putea atunci să mă gândesc tot timpul la el, bunico? Aș vrea mai degrabă să știu dacă mami se mărită cu unchiul Felix. Noi nu cunoaștem nici un bărbat în afară de doctorul Walther, însă el e căsătorit și are și copii. Și Toni, completă ea mai încet.

– Ție îți place de acest Toni așa de mult? întrebă Anna neliniștită.

Jessica dădu insistent din cap, afirmativ.

– Am putut să discut cu el atât de frumos. El n-a vorbit cu mine ca și cum aș fi fost un copil mic. Și chiar nu mai sunt un copil așa de mic. Sunt la fel de înaltă ca Lutz și el merge deja la școală.

Jessica făcu o mică pauză, apoi continuă:

– Tanti Hilde spunea că eu nu vreau un tată vitreg. Însă de-adevăratelea chiar vreau să am un tată decât nici unul. Este bine când ai un tată. Așa văd eu la Lutz și Janni. Apoi, mami n-ar mai trebui să muncească.

– Și cu unchiul Felix nu te înțelegi bine? cercetă Anna Lüders mai departe.

– Ba da, dar este doar un unchi. Nu-mi pot imagina cum ar putea să fie tati al meu, chicoti Jessica. Acum mă duc să văd dacă tanti Hilde s-a sculat, ca să putem lua masa de dimineață.

Tanti Hilde se sculase.

– Ai dormit bine? se interesă Jessica, cu candoare. Putem să luăm micul dejun? Mie mi-e foame.

– Eu vreau să-mi iau rămas-bun. Trebuie să prind trenul, refuză Hilde.

– Fără să mănânci ceva? întrebă Jessica, revoltată. Bunica n-o să fie de acord. Vrei să pleci din nou la Hamburg?

Hilde scutură negativ din cap.

– Vreau să-mi petrec pe-aici pe undeva concediul.

– Atunci, poți să rămâi aici, propuse Jessica, prietenoasă. Poți să te plimbi cu noi câteodată și poți s-o cunoști mai bine pe bunica. Ea nu este deloc așa cum mi-ai spus tu mereu.

– Îmi pare rău că am vorbit așa, spuse Hilde. Nu trebuie să fii supărată pe mine, dar mi-a fost teamă că nu-mi va mai da voie să te văd.

– Dar pentru asta chiar nu trebuie să-ți faci nici un gând, râse Jessica.

Poți să ne vizitezi mereu, de câte ori ai chef. Și poți să fii bucuroasă că nu te mai bat la cap.

– A fost chiar atât de rău?

– Ei, uneori m-ai ocărât destul de rău, restabili Jessica adevărul.

Dar asta se uită repede.

– Ar fi frumos dacă ai vrea să uiți și să-mi păstrezi totuși un sentiment de dragoste, o rugă Hilde.

– Desigur, doar ești mătușa mea, îi explică Jessica, acum însă să mergem mai întâi să mâncăm.

***

Bettina putu în sfârșit să respire ușurată, după ce avu o discuție telefonică lămuritoare cu mama sa. Hilde își petrecea câteva zile de vacanță în Oberbayern, deoarece îi era rușine s-o privească în ochi.

Arăta mult mai blândă, îi spusese mama și cel mai bine ar fi dacă și-ar găsi un bărbat.

Despre ce sperase în taină mama sa să afle, un indiciu cât de mic despre un imaginar bărbat, care după vorbele Hildei să-i fie tată vitreg Jessicăi, Bettina nu aminti nimic. Era veselă că telefonul ei funcționa din nou.

Acum putea cel puțin să vorbească cu Toni, care aștepta la fel de îngrijorat să afle câte ceva despre ea.

Referitor la ce făcuse Hilde, el fusese extrem de suspicios. Acum însă își îndreptase mai mult gândurile asupra a ce va spune Jessica despre aceste noutăți.

Bettina însă nu vroise să-i scrie mamei nimic despre asta. Nici la telefon nu putuse să-i spună. Așa că trebui să se scuze față de Toni, că până nu ajunge acasă, nu-i poate transmite nici o impresie din partea Jessicăi.

Săptămâna trecu repede. Își împachetase doar mica ei avere personală. Inventarul vroia să-l lase Hildei drept

amintire de consolare. Bettina trăgea acum o linie de despărțire definitivă. Îl iubea pe Toni fierbinte, adânc și din tot sufletul. Dorea să devină soția lui și știa că viața ei va fi plină. Nu era așa cum fusese cu Bernd. Această nouă căsătorie nu era o asociere de interese, ci o legătură din dragoste, încredere, înțelegere și rațiune. Iar Jessica își găsise locul ei în viață.

Bettina trecu încă o dată prin camerele în care își începuse căsătoria cu Bernd. Cât de departe era acest timp! Trebuia să-i fie rușine pentru asta?

Cum s-ar fi petrecut totul, dacă el n-ar fi murit? se întrebă ea din nou. Atunci, poate nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Toni și fiecare fior de fericire care o cuprinde în apropierea lui, i-ar fi rămas necunoscut pentru totdeauna.

Era bine așa cum se rânduise totul. Încuie bine ușa.

Toni, se gândi ea, în curând vom fi trei pentru un nou viitor. Nu vreau altceva decât să fiu soția ta, mama Jessicăi și apoi mi-aș dori un fiu care să semene cu tine.

Apoi se reuniră cu toții. A fost o primire fericită. Cu o zi mai înainte se întorsese bunicul și acum Jessica avea în jurul ei pe toți cei care-i lipsiseră.

Cel mai frumos dar pentru ea, era că putea din nou să se ducă la culcare cu mami. În zorii primei dimineți, se strecurase foarte încet în camera mamei. Bettina chiar n-o auzise intrând; cu mare precauție, micuța se strecurase în așternut.

Jessica o studiase de la început pe mami, de când a sosit, mai întâi dacă arată la fel ca înainte și apoi a fost mulțumită să mai doarmă un pic lângă ea.

Când Bettina se mișcă, o simți și o luă furtunos în brațe pe mami.

– Bună dimineața, mămico, șopti ea duioasă. Te-am deranjat?

– Tu nu mă deranjezi niciodată, scumpa mea, o asigură Bettina. Mi-ai lipsit așa de mult!

Jessica o privi îngândurată. Ea nu știa cum e drept să înceapă pentru a afla în sfârșit ce vroia neapărat să știe.

– Nu ți-ai petrecut timpul cu unchiul Felix? întrebă ea curioasă.

– Unchiul Felix, de unde-ți veni ideea? răspunse Bettina, mirată. Unchiul Felix se însoară.

Jessica trase aer adânc în piept.

– Atunci, nu e adevărat că voi avea un tată vitreg? întrebă ea într-un suflet. Atunci, se însoară doar unchiul Felix și tu nu?

– Ce ți-a spus tanti Hilde? se interesă Bettina pentru început.

Despre tatăl său vitreg, Jessica nu putea afla decât de la ea. Dar de ce mama nu amintea nimic despre asta?

– A povestit o grămadă de lucruri, începu Jessica. Însă ei nu i le poți crede pe toate. Mie îmi place mai mult să-mi povestești tu lucrurile mai importante, mami.

– De exemplu? întrebă Bettina, pentru a câștiga încă puțin timp.

– Cu cine se însoară unchiul Felix? De unde a găsit el așa deodată o soție?

– Asta e o întreagă poveste, pe care tu poate n-ai să poți s-o înțelegi, Jessica, răspunse Bettina pierdută în gânduri. În esență, lucrurile stau așa: Felix se însoară cu Ariane.

– Ariane? se miră Jessica și repetă tărăgănând acest nume. Ariane este căsătorită totuși cu Toni!

– Nu, nu este! Ea este sora lui Toni.

– Dar de ce a spus atunci așa, că sunt căsătoriți? cercetă Jessica dezaprobator.

– A fost doar o glumă.

– Dar cu așa ceva nu se glumește! explică Jessica mânioasă. Eu n-aș fi crezut că unchiul Toni face astfel de glume.

– Ești supărată pe el?

– De la el a pornit sau de la Ariane?

– A fost ideea Arianei.

– De ce gândesc adulții astfel de lucruri?

Cum ar fi trebuit să-i explice acum Jessicăi mama ei? Deși micuța prindea repede noțiuni noi, așa ceva era totuși cam greu de explicat.

– Arianei îi fac plăcere astfel de glume, scăpă Bettina.

– Și unchiul Felix a reușit să afle? Atunci, trebuie că a fost viclean. Jessica își încruntă fruntea. Și Toni ce face acum?

El nu mai are acum nici o soție!

– El n-a avut niciodată una. Ariane a fost întotdeauna sora lui. Ei se iubesc foarte mult, așa ca Lutz și Janni.

– Ei, se mai ceartă și ei uneori destul de bine, o asigură Jessica. Și când se joacă de-a mama, tata și copilul, Lutz este întotdeauna tata, eu sunt mama și Janni e copilul. Ei n-au ajuns niciodată să se joace de-a căsătoria.

– Hai să ne întoarcem la tema noastră, spuse Bettina cu un oftat adânc. Trebuie să-ți spun ceva, Jessica și sper că te vei bucura. Toni și cu mine ... Noi ...

Însă nu ajunse să termine. Ochii Jessicăi deveniră strălucitori, un chiot de bucurie țâșni de pe buzele ei și apoi strigă de răsună toată casa:

– Te măriți cu Toni al meu! Spune că e adevărat, mami!

Fusese atât de ușor, cum Bettina nici nu sperase.

– Mă mărit cu Toni al tău, confirmă ea răsuflând ușurată.

– Când? Mâine sau poimâine? o presă Jessica.

– În câteva luni, după ce aranjez cu slujba.

– Și Toni? Cel puțin vine încoace?

– Și el trebuie să lucreze.

Surpriza fără margini puse în mișcare tot entuziasmul Jessicăi.

– În Berlin? întrebă ea, nedumerită.

Bettina aprobă.

– Berlinul este atât de departe, murmură Jessica. Vreau neapărat să-l văd. Cum l-ai găsit?

– El m-a găsit, spuse Bettina ușurată.

– Hei, eu nu știu nimic, îi aminti Jessica, scuturând din cap; dacă n-ai fi plecat așa repede, nici n-ar fi trebuit să te caute și apoi aș fi stat și eu cu el poate puțin mai mult.

– Însă un lucru bun tot am făcut, spuse Bettina, căci am ajuns la bunica.

– Și dânsa va fi extrem de tristă, dacă vom pleca la Berlin, spuse Jessica.

La Berlin, se gândi Bettina. Ciudat, ea nu se gândise deloc la asta, că va trebui drept urmare să locuiască acolo.

– Dar Toni nu va fi tată vitreg. El va fi tati cel adevărat, stabili Jessica drept concluzie. Și acum, trebuie să povestim totul bunicii și bunicului.

De asta avu ea grijă imediat. Bettina nu trebui să-și facă deloc griji pentru asta. Elogiul lui Toni a fost adus în cel mai înalt rang. Numai cu joaca de-a căsătoria nu s-a descurcat prea bine Jessica. Și ca să-i explice, a poftit-o pe mami să dea detalii.

Când încă nu fuseseră toate explicate, sosi un buchet imens de trandafiri pentru Bettina și o tavă cu delicatese pentru Jessica. Deasupra fusese așezată o carte de vizită "De la al vostru Toni".

Jessica fu nespus de mândră.

– El se căsătorește cu noi, le explică ea lui Lutz și Janni, care veniseră să admire florile. Acum o să am și eu tati al meu.

Capitolul 9

Ariane sorta hârtiile lui Felix.

– Ordine e asta! bombăni ea. Era și momentul să vină o femeie în casa asta. Dragul meu, dacă nu găsesc certificatul tău de naștere, nu ne putem căsători.

El se uita nedumerit la ea.

– Trăiesc, deci cred că m-am născut, mormăi el. O dovadă atât de caraghioasă o vom găsi doar dacă vrea Cel de Sus!

– Dar totul necesită timp, scumpul meu, îi aminti Ariane îngăduitoare. Altfel nu te voi putea însoți în călătorie drept soția ta.

– Cine întreabă de certificatul de căsătorie? spuse el fără grijă.

Ariane scutură negativ din cap.

– Așa gândește un om de știință serios? îl critică ea. Cine sunt de altfel Ellen și Ruth?

El ridică imediat capul.

– De ce trebuie să afli?

– Ea îi vârî sub nas două fotografii. "Cu dragoste eternă, a ta Ellen!", citi ea. "Pentru totdeauna, a ta Ruth!" Ei, astea da aspecte!

– Sunt din epoca preistorică, spuse el, aruncându-le. Chiar nu-mi mai amintesc de ele.

– Așa spun bărbații mereu. Ar trebui să-i scriu lui Toni, ca să distrugă rămășițele din timpul tinereții, pentru ca Bettina să nu aibă vreun șoc, în caz că va trebui și ea să caute certificatul de naștere.

– Dacă tu ai condus gospodăria fratelui tău, la el trebuie să fie totul în cea mai bună ordine, presupuse Felix, amuzat. Eu n-am avut din păcate o soră atât de grijulie.

– Unde te-ai născut de fapt? întrebă subit Ariane.

– În München. Vezi, ușor, ușor începi să te interesezi acum de trecutul meu.

– Constrânsă de împrejurări, explică ea râzând. Pentru că certificatul tău de naștere ne trebuie, va trebui să-l procurăm. Deci vom zbura la München și cu această ocazie o s-o vizităm pe Bettina.

– Ce ușor te-ai hotărât, dragostea mea. Eu totuși am un serviciu. Nu pot să vin și să plec când vreau.

– Vineri ai o conferință în Stuttgart, îl contrazise ea. Sâmbătă, duminică și luni sunt libere. Cea mai bună ocazie, domnule doctor! Avem timp destul!

– Dacă spui tu! Tu mi-ai plăcut pe loc Ariane. Eu am o memorie slabă.

– Dacă nu mă uiți pe mine, atunci sunt deja mulțumită. Unde ne vom căsători, de fapt?

– Am să mă orientez cu plăcere după tine și tu vei dori bineînțeles să fii înconjurată de prietenii tăi vechi, pe care desigur vrei să-i inviți.

– Lasă acest ton plin de aluzii, contracară ea. Eu nu vreau să invit pe nimeni. Eu voi fi fericită când voi fi depășit deja momentul căsătoriei și nu va trebui să-mi mai fie teamă că pot să apară Ellen sau Ruth să-și ceară drepturile.

– O, cerule mare! oftă el din greu, doar nu vrei să fii geloasă?

– De ce nu? întrebă ea cu o voce surprinzător de serioasă.

– Dar n-ai nici cel mai mic motiv. Îți jur că nu există nici o altă femeie în viața mea. N-am avut în ultimii ani deloc timp pentru astfel de extravaganțe.

– Bettina, de exemplu.

– Acum se ia la luptă cu propria ei cumnată, oftă el. Scumpo, fii îngăduitoare! Găsește te rog certificatul ăla de naștere, ca să ne putem căsători cât mai repede posibil. Cât timp mai avem până la începutul călătoriei?

– Exact optsprezece zile. După câte știu, actele trebuie depuse cu trei săptămâni înainte.

– Cum, așa devreme? De ce toate aceste formalități?

– Pentru ca în caz de necesitate să poată fi făcute valabile drepturile mai vechi, observă ea caustic. Totul trebuie să respecte o anumită ordine.

– Tu, cu chipul tău irezistibil, vei reuși să rezolvi ca noi să nu trebuiască să așteptăm trei săptămâni, explică el cu convingere.

– Te bazezi foarte sigur pe mine.

– Total și sigur. Eu mă ofer ție cu totul, din cap până-n picioare, Ariane.

Ea îi aruncă o privire drăgăstoasă.

– Să sperăm că nu vei regreta niciodată.

– Asta depinde doar de tine, râse el și o luă în brațe.

***

Vara sosise foarte timpuriu și domnea o căldură apăsătoare. Bettina se simțea dărâmată și se bucura că înaintea ei se afla un sfârșit de săptămână liber. Nu putea fi sigură că timpul său de odihnă nu va fi întrerupt. Munca ei nu-i mai plăcea atât de mult. Telefoanele zilnice, pline de dragoste, ale lui Toni o chemau insistent. Jessica avea acum o singură temă de discuție: când se va căsători totuși?

– Mai întâi sunt la rând unchiul Felix și Ariane, răspunsese Bettina obosită de întrebarea ei repetată întruna.

Lasă-mă puțin în pace. Nu mă simt prea bine.

– Ai mâncat iar prea multă înghețată? se interesă Jessica grijulie. Nici mie nu-mi este chiar bine.

– Probabil din cauza acestor călduri îngrozitoare, spuse Bettina. Îmi aduci un pahar cu apă, scumpeteo?

– Apă nu trebuie să bem, spune bunica. Îți aduc mai bine suc de portocale.

– Nu-mi place sucul de portocale, răspunse Bettina înfiorată.

– Altă dată îți plăcea, spuse Jessica mirată. Cafeaua nu-ți mai place! Vrei ceai cu lămâie?

– Da, probabil ar fi mai bun.

– Îți aduc atunci din ăsta, promise Jessica, Rămâi așa întinsă, mămico, și odihnește-te. Altfel o să mă certe Toni și o să spună că n-am avut grijă de tine. Trebuie și așa să-i promit în fiecare zi.

Jessica se întoarse și rămase locului ca blocată. Lângă terasă, în picioare, stătea Toni! El își duse degetul la gură și Jessica înțelese.

Ochii lui erau strălucitor de negri de emoție. Când se apropie, un surâs îi sublinie trăsăturile. Foarte repede, ea își lipi obrajii de mâna sa întinsă, înainte ca el să ajungă lângă Bettina. Micuța preferă apoi să se retragă, pentru a nu tulbura această revedere.

Bettina își oferi buzele gurii lui și umerii ei goi mâinilor sale.

Ea închise ochii, vru mai întâi să se redreseze și atunci deodată totul începu să se învârtă cu ea.

– Bettina, scumpo, n-am vrut să te sperii așa, strigă Toni, când ea îi căzu fără putere în brațe. Grijuliu, o ridică pe brațe și o duse în casă.

Anna Lüders, deja informată de Jessica, se dădu un pas înapoi, când văzu chipul palid al fiicei sale.

– O, Dumnezeule bun, gemu ea și-i arătă lui Toni cu prezență de spirit ușa camerei Bettinei.

– Ce e cu mami? întrebă Jessica, șocată. Nu fi îngrijorată, bunico. Toni este doctor. Mami nu se simțea bine deja mai devreme.

Întrucât o știa acum pe Bettina sub cea mai bună ocrotire, Anna se adresă nepoatei sale. Faptul că mămica sa la vederea lui Toni leșinase, o preocupa peste măsură acum pe Jessica.

– El n-a făcut niciodată așa o figură, cum face Lutz mereu, spuse Jessica gânditoare.

– Și din prietenie poți să greșești, îi dădu Anna de gândit. Și în afară de asta, i-am spus că alergătura asta continuă încolo și încoace pentru mama ta este foarte obositoare.

– Toni o să-i interzică, o consolă Jessica, încrezătoare. Și ea trebuie să-l asculte. Cum ți se pare?

– Chiar n-am apucat să mă uit bine la el, veni răspunsul; deși nu întotdeauna este adevărat că prima privire nu este suficientă pentru a nu avea surprize referitor la felul de a fi al unui om, cred că Toni Vandelar este un om deosebit.

Anumite gânduri totuși o năpădeau, dacă este capabil într-adevăr să fie un tată bun pentru un copil atât de reușit ca Jessica. Că este în stare să facă fericită o soție, de asta nu avea bunica nici o îndoială.

– Mie mi-a plăcut imediat ce l-am cunoscut, povestea încântată Jessica. Să sperăm că mama se va simți bine în curând, ca să-l pot avea și eu un pic lângă mine. Ai făcut într-adevăr prăjituri, bunico? Tanti Christa spune că dragostea trece prin stomac.

Anna privea cu grijă ușa încă închisă.

– Durează cam mult, spuse ea nervoasă. Să sperăm că nu s-a întâmplat nimic grav.

– Toni, șopti Bettina dinăuntru, este adevărat?

Buzele lui îi șopteau la ureche.

– Eu nu sunt ginecolog, scumpa mea, dar toate semnele asta spun. Trebuie să ne căsătorim cât mai repede posibil. Întrebarea este cum spunem asta copilului nostru?

– Mai este timp până atunci, replică ea. Când va fi deja mare, va înțelege că dragostea are prea puțin de-a face cu certificatul de căsătorie.

– Nu m-ai înțeles, realiză el. Eu mă gândeam, cum îi spunem Jessicăi?

– Jessica, repetă ea. Tu ai spus copilul nostru.

– Ea este în final copilul nostru, scumpo. Mie îmi este deja foarte clar că așa trebuie să fie. Noi n-avem voie să facem nici o deosebire. Nici n-ar fi drept.

– Ar trebui înainte de toate s-o eliberăm de spaima pe care a tras-o, propuse Bettina. Ce trebuie să creadă după ce și-a văzut mama leșinată, în loc să ți se agațe de gât fericită.

– Mai bine să nu-i spunem acum nici un diagnostic, fu el de părere. Voi încerca să amân răspunsul.

– Sunt așa de fericită, Toni, atât de nespus de fericită. Vreau doar ca și tu să te bucuri.

– Sigur că mă bucur, însă mă simt un pic caraghios. Desigur n-ai voie în nici un caz să iei asupra ta atâta osteneală. Și, Bettina, poți să primești o veste bună fără să leșini din nou?

Ea îl privea, așteptând.

– Mă simt complet bine, îl asigură ea.

– Mi-am găsit slujbă în München, asta înseamnă că mi-a fost oferită. Am vrut să fiu cel puțin în apropierea ta. Acum sunt de două ori bucuros.

– Și eu o dată!

El o privi adânc în ochi, o ținu duios strâns lângă el și vroia din nou s-o sărute, când ușa se deschise și apăru Jessica.

– Nu mai puteam să aștept, se scuză ea, trebuia să văd neapărat cum îi e mamei.

– Mi-e bine. A fost numai de bucurie! îi făcu ea cu ochiul lui Toni și el râse.

Fusese într-adevăr o bucurie, dar una la care nu se aștepta.

Jessica se lipi de el și-l privi cu atenție.

– Nu mi-ai spus nici "bună ziua", Toni.

El o ridică și-i dădu un sărut. O s-o facem în mod serios, Jessica.

– Eu te cunosc foarte bine, stabili ea mândră. Ești doar puțin cam palid. Mânuțele sale mici îi mângâiau duios fața.

– Mi-ești atât de drag, spuse ea. Îmi dai voie să-ți spun direct "tati", sau trebuie să mai aștept?

Vocea lui era caldă și profundă, când îi răspunse:

– Spune-mi, Jessica. Te ascult cu atâta plăcere, încât nu vreau să mai aștept.

– Tati, spuse ea cu evlavie, scumpul meu tati!

***

Când Toni vru să ceară oficial mâna Bettinei, bunicul îl opri de la formalități. Deoarece el nu trăise dramatica sosire, putuse să se bucure fără nici o emoție de vizita sa. Tocmai stătea de vorbă, față în față cu viitorul său ginere, când veni a doua surpriză a zilei.

Din nou Jessica fu cea care află prima. Ea tocmai se pregătea să informeze întreaga familie de vizita lui Toni.

Pe când părăsea casa, în fața ei opri un binecunoscut automobil.

– Unchiul Felix! strigă ea dezorientată. Ariane! E extraordinar! Tati al meu e și el aici. Știați asta?

– Chiar nu poate fi adevărat, se miră Ariane. Atunci, suntem toată familia împreună.

– Aduc încă o pereche, explică Jessica, importantă. Hei, ce se va bucura bunica, că tot a copt atât de multe prăjituri. Dragostea ta trece tot prin stomac, unchiule Felix?

– Dragostea mea nu mi-a lăsat deloc timp să mănânc, bombăni el. M-a alergat prin toată țara.

– La noi o să primești ceva de mâncare, îl asigură Jessica. Mami a leșinat când a sosit tati.

– Ei, asta pare în stil spaniol, îi șopti Ariane lui Felix. Ea nu pare totuși tipul de femeie care să cadă atât de ușor. Aș putea crede chiar că ne aflăm în fața unui eveniment fericit.

– Nu cobi. Nu-i pentru noi. Noi trebuie mai întâi să facem rost de certificatul meu de naștere, scumpeteo.

– Ce tot șoptiți atâta? întrebă Jessica, curioasă. Poftiți înăuntru, să se bucure toți că și voi sunteți aici.

– Nu-ți mai face griji, sărmane Felix, șopti Ariane. Am găsit deja certificatul tău de naștere. Am dorit doar să petrecem un sfârșit de săptămână fericit în familie.

– Tu, șmechero, râse el.

– Au sosit Felix și Ariane, strigă Jessica prin toată casa. Îi aduc deja la voi.

Ea dispăru, în timp ce ambii fură salutați cu multă prietenie. Casa era acum plină, prietenia crescuse. Jessica se simțea în elementul ei.

– Ce copil! exclamă Ariane, entuziasmată.

Heini ar fi vrut să-i ofere ceva dacă ar fi putut să pozeze pentru o copertă.

– Ce-i ieșea din treaba asta? vru să afle bunicul, imediat interesat.

– Nimic, strigă Toni, înainte ca Ariane să poată răspunde ceva. Ea este Jessica noastră și este doar a noastră. Eu nu-mi dau fiica pentru nici o copertă.

– Dacă tati așa spune, înseamnă că așa e drept, spuse Jessica, diplomată. Aș putea primi bani mulți, Ariane?

– O sumă destul de mare, o asigură ea.

– Păcat, regretă Jessica, însă dacă tati nu vrea, atunci nu fac așa ceva.

– Asta educație! oftă Felix. Cum ai reușit, Toni? Ai putea să-mi dai și mie rețeta ta, pentru viitor?

Toni o luă pe Jessica în brațe.

– Ei, ce rețetă avem noi, scumpa mea?

– Ne iubim, răspunse ea simplu și-i dădu un sărut apăsat și drăgăstos pe gură.

***

– Unde vreți să vă căsătoriți? își întrebă Toni sora.

– Unde vrem să ne căsătorim, Felix? trecu Ariane întrebarea mai departe.

– Unde vrem să ne căsătorim? reflectă el și Jessica scutură consternată din cap.

– Eu nu-i mai dau voie să mănânce atâta, spuse Ariane. Geniile pot să creeze doar dacă sunt flămânde. El chiar nu știe ce l-am întrebat.

– Ei vor să știe unde vă veți căsători, unchiule Felix, îi aminti Jessica îngăduitoare.

– Mie îmi este totuna. Doar să primesc o masă tot atât de divină.

– De ce nu vă căsătoriți atunci aici la noi? întrebă Jessica.

– Da, de ce să nu ne căsătorim aici? se amestecă și Bettina.

– Și de ce să nu sărbătorim o nuntă dublă? preluă Toni grăbit inițiativa.

– Copii, acesta e oul lui Columb, strigă Ariane. Asta înseamnă, dacă eu nu am nimic împotrivă?

– Și dacă Toni își aduce hârtiile sale, aminti Felix.

– Poți să le găsești destul de repede? își întrebă Ariane fratele.

– De ce n-ar fi posibil, dacă vrem să realizăm asta? observă Toni.

Anna Lüders îi aruncă o privire de nepătruns.

– Bunicul are relații bune cu administrația orașului. Când au fost probleme undeva, el a venit totdeauna în ajutor.

– Bettina se înroși. Privirea ei căuta adăpost la Toni, dar el privea rătăcit în podea.

– Să ardem, dar nu de tot, spuse Toni încet.

– Pentru ca și copilul să aibă un tată, spuse Anna Lüders încet.

– Vorbește mai tare, o sfătui soțul ei, preluând discuția. Ți se pare ceva incorect, când totul s-a întâmplat atât de repede?

– Pentru mine totul este foarte corect, răspunse ea cu un surâs cu subînțeles. Din partea mea, nimic nu vă stă în drum.

– Ce înseamnă dragostea, oftă Ariane fericită. N-aș fi crezut niciodată că voi trăi evenimentul deplin al căsătoriei în sânul familiei.

– Am putea să ne înțelegem acum asupra datei căsătoriei? întrebă Felix.

– Acest om îngrozitor se gândește numai la mâncare, gemu Ariane.

– Tu ar trebui s-o rogi pe bunica să-ți dea câteva rețete, Ariane, îi recomandă Jessica frumoasei sale mătuși. Știi doar, dragostea trece prin stomac.

– Cine te-a învățat zicala asta? se miră Ariane.

– Bunica, desigur. Ce știi tu cât de tare se bucură bunicul, când se întoarce din America și-și primește mâncarea sa preferată.

– Care sunt Felix felurile de mâncare preferate de tine? întrebă Ariane, înainte de a-i ura noapte bună.

– În momentul de față desertul, râse el și o sărută.

Jessica nu putea să adoarmă. Ziua fusese mult prea agitată. Ea trebui să-și reamintească toate încă o dată, exact cum se întâmplaseră.

Bunica și bunicul rămăseseră tare uimiți că își găsise un tătic atât de minunat.

Și își aminti totul, de când stătuse pe dig cu Toni și glumiseră împreună, cum el nu putuse să-și trăiască viața dacă nu se ocupa de copii. Janni fusese de-a dreptul invidioasă că Jessica se bucura atât de tare.

Hei, acum și Ariane! Jessica chicoti amuzată, când se gândea cât de tare se mirase că ea se purta atât de îndrăzneață cu Felix. Că mama sa ar fi dorit să vorbească cu Toni, Jessica nu putea în nici un caz să-și imagineze. Atât de plin de dragoste ca Toni, n-ar fi putut nici un alt bărbat să fie cu soția sa. "Îți este într-adevăr bine, scumpa mea?", o întrebase el mereu. "Acum trebuie să ai de două ori mai multă grijă de tine", îi spusese el, când credeau că sunt complet singuri. "Trebuie să verific exact ce lună este".

La asta trebui să se gândească îndelung Jessica și se întreba mereu ce ar putea să însemne această deosebită îngrijorare a lui Toni. Și alte întrebări pe care încă nu putea să și le pună o agitau și decise să se ducă repede încă o dată la Toni, ca apoi să poată dormi.

La el ardea încă lumina, după cum putuse să stabilească privind prevăzătoare prin gaura cheii.

Așa că deschise ușor ușa și ochi patul lui Toni. El își pusese brațul îndoit sub cap și închisese ochii.

– Dormi deja, tati? întrebă Jessica.

Mirat, ridică încet capul.

– Și tu ești încă trează?

– Când cineva are atât de multe pe cap, nu poate să doarmă, răspunse Jessica. Ție nu ți se întâmplă așa?

– Ba da, spuse el mustăcind. Ei, tu vrăbiuțo, vino puțin mai aproape. După cum te cunosc, ai o grămadă de întrebări.

– Cum știi tu! Prevăzătoare, se așeză pe marginea patului, dar când el o trase mai aproape, râse fericită.

– Ce vrei să știi înainte de toate? o întrebă el.

Ea se uită la el gânditoare.

– Mai întâi, de ce a plecat mami atât de repede. Când ai strigat-o. Știai deja că vrei să te căsătorești cu ea?

– O, da, știam deja.

– Dar mami nu știa. Ah, ea credea că ești însurat cu Ariane. Na, asta a fost o glumă proastă. Așa ceva să nu-i mai faci.

– Asta oricum nu mai putem s-o facem, pentru că ne vom căsători în curând.

– Și ce-ai făcut atunci, după ce am plecat noi? vru Jessica să afle.

– Am zburat la Hamburg și v-am căutat, povesti el, conform adevărului.

– Dar noi nu eram acolo. Era tanti Hilde acasă?

El aprobă. Jessica se cufundase în tăcere și se gândea.

– Ce crezi despre ea?

Asta, Toni chiar n-ar fi vrut să spună.

– Va ajunge și ea să se mărite? întrebă Jessica.

– Nu știu, răspunse el pe ocolite.

– Bunica spune că ar putea deveni între timp rațională.

Așa vrem și noi să sperăm, gândi Toni, ca să nu-i facă viața amară Bettinei.

– Ce mi-a spus despre tatăl vitreg n-a fost frumos, continuă Jessica, însă cum este, tati, dacă m-aș mărita și aș vrea să am mulți copii?

– O, Doamne, cu ce-ți spargi tu capul, oftă el și trebui să se gândească un pic.

– Trebuie, totuși. Vreau să știu dacă ai iubit și alți copii? Tu ai luat-o acum chiar de la început. Pe mine deja m-ai câștigat acum, când sunt deja mare.

Îl cuprinse o liniște profundă, când privi în ochișorii ei temători.

– Știi, Jessica, cu tine pot vorbi foarte direct. Cu copii așa de mici n-am avut de-a face. În fața lor, majoritatea bărbaților se uită ca proștii. Copiii mici au mai multă nevoie de mami decât de tati.

Jessica aprobă.

– Dar totuși, completă Jessica, ea mă are doar pe mine. Și eu sunt destul de mare ca să pot să mă ocup de ea.

– Pentru asta sunt foarte fericit, spuse el și o mângâie pe obraji. Este un sentiment plăcut să ai o fiică atât de deșteaptă.

– Dacă toți suntem mulțumiți unii cu alții, spuse Jessica liniștită. Apoi îi dădu un sărut drăgăstos din inimă și fugi îndărăt în camera ei.

Capitolul 10

Pentru că Toni trebuise să plece înapoi la Berlin, lucrurile deveniră mai puțin frumoase, dar bunica spusese, consolând-o, că va trece și acest timp. Mami își făcuse și ea ceva nervi la redacție, despre care nu vru însă să povestească. Ea trebui să meargă încă o săptămână la redacție și abia apoi să poată explica, respirând ușurată, că a fost în sfârșit înțeleasă. Se găsise înlocuitor pentru dânsa.

– Ei, oricum nu le puteai fi de mare ajutor, spusese bunica Jessicăi cu un surâs cifrat, când mami putu rămâne din nou ceva mai mult timp.

Și alte remarce de neînțeles ale bunicii, ca de exemplu: "O, Doamne, n-o lua așa, noi nu suntem puritani" sau: "Sunt bucuroasă că s-a întâmplat așa", rămaseră neclare pentru Jessica. Dar zilele trecură așa de repede și

pregătirile de nuntă îi ocupau pe toți din plin, încât nici Jessica nu ajunse să stea prea mult pe gânduri.

Rămânea încă neclar răspunsul la întrebarea unde vor trebui să locuiască. Dar și pentru asta bunicul avusese în final un sfat. Că lui i-ar face foarte mare plăcere, dacă ar putea să-și construiască o casă aici, astfel ar fi destul de aproape să se vadă, căci Münchenul este destul de departe, iar Toni se va obosi mult prea tare cu alergătura.

Bunicul, cu relațiile sale, găsise repede o căsuță nostimă și modernă, pe care mami putea s-o cumpere. Și de această dată nu îngădui nici un refuz din partea fiicei sale pentru banii pe care el dori să-i dea pentru casă.

La invitația inevitabilă la nuntă, Hilde reacționă printr-o scrisoare foarte politicoasă.

Din păcate, nu putea veni, fiindcă tocmai își planificase o călătorie în străinătate, scrisese ea. Ea însoțea o cunoștință ca translatoare.

Această precizare extrem de prudentă fu de-ajuns ca Bettina să devină încrezătoare în viitor. Dacă Hilde spune deja că vrea să însoțească o cunoștință, pot exista speranțe ca de această dată să fie ceva serios.

– Doamne ajută! se rugă Anna pentru ea.

O decepție trebui totuși să aibă Jessica. Ariane dorea să se căsătorească cu cunună și rochie de mireasă, mami însă refuza, din motive inexplicabile. Ea se decisese pentru un

compleu alb, din dantelă, care era într-adevăr foarte frumos, dar nu corespundea așteptărilor secrete ale Jessicăi.

În sfârșit, toate astea nu erau însă esențiale.

Ziua căsătoriei sosise. Unele temeri, în special din partea lui Felix, că ar putea totuși interveni ceva, se dovediră inutile. Cu actele, totul a fost în regulă. Mulțumită intervenției bunicului, timpul cerut fu radical scurtat. Vremea se anunța bună. Enervare se produse însă, căci Felix rătăcise verighetele, ceea ce Ariane nu-și putuse imagina. Ea le găsise cu simțul ei deosebit într-un loc imposibil și anume în buzunarul pantalonilor săi de la costumul de călătorie.

– Să nu-ți mai permiți niciodată în viitor să-ți ascunzi verigheta în buzunar, îl bombăni ea.

Pentru Jessica, toate se derulau mult prea repede. La Oficiul Stării Civile n-a durat mai mult de un sfert de ceas până când ambele perechi fură căsătorite și în final plecară imediat la biserică.

A fost foarte festiv, dar de ce a plâns bunica, Jessica nu putu totuși să-și explice. Era doar un motiv de bucurie, căci mami a ei devenise doamna Vandelar.

Cum Ariane pleca împreună cu soțul ei în călătorie, Jessicăi i se păru firesc ca mami să-l însoțească pe Toni la Berlin, pentru a lichida apartamentul de acolo. Dar ar fi

vrut și ea să zboare cu ei, să vadă și ea măcar o dată cum locuise tati al ei mai înainte, bunica îi explicase însă că perechilor de tineri căsătoriți trebuie să li se îngăduie câteva zile, să fie lăsați singuri.

Luni de miere se numesc, după cum aflase din povești Lutz. Întâlnise el undeva expresia asta. Jesica vru imediat să afle exact ce înseamnă. Săptămânile unei tinere perechi se numesc așa, pentru că nu au dat încă de greutăți, înainte de a-și începe viața în mod temeinic, îi explică bunicul, mustăcind.

– Ce înseamnă viață temeinică? vru să afle în continuare Jessica.

– Muncă, griji, creșterea copiilor, își dădu cu părerea bunicul.

– Noi avem griji? întrebă Jessica. Dacă nu ne vor ajunge banii, pot să vândă și poza mea pentru copertă.

– Asta ne mai lipsește. Tu știi ce-a spus Toni. Și în afară de asta, ne ajung banii. Sunt încă multe alte griji. Vin ele singure, oftă el. Așteaptă numai, să începi să mergi la școală. Atunci o să înceapă pentru tine viața în mod temeinic.

– Atât de rău totuși nu poate fi, răspunse Jessica, optimistă. O să vedem cum o să-i meargă lui Lutz. Dacă lui n-o să-i placă, mă gândesc mai bine să rămân acasă.

– La școală trebuie să meargă fiecare.

Adică nu poate fiecare să decidă liber. Acest "trebuie" era deci primul temei al vieții, se gândi ea.

– Atunci, nu se poate spune că ai voie să mergi la școală? reflectă ea.

– Desigur, se poate spune și așa.

– Așa e mai bine. "Trebuie" nu e deloc frumos. Trebuie să mă duc acum în pat?

– Ai voie, îi ușură bunicul explicația.

– Dar dacă nu vreau? Poate sună tati sau mami, dacă au ajuns la Berlin.

– Eu îți spun că poate au astăzi altceva mai bun de făcut, se îndoi el.

– Să bea șampanie și să danseze? întrebă Jessica, așa cum fac tanti Christa și unchiul Gerd astăzi, pentru că o astfel de zi festivă trebuie să dureze până în amurg. Ai dansat vreodată cu bunica?

– Putem să încercăm, răspunse el pentru a-i scăpa printre degete.

– De cât timp ești căsătorit cu bunica? vru să știe mai departe Jessica.

– De treizeci și trei de ani, domnișoară curiozitate.

– Asta înseamnă mult. Unchiul Gerd încă nu era pe lume, se miră Jessica, care știa că acum câteva săptămâni el își sărbătorise treizeci și doi de ani de la naștere. Ce vârstă o să am eu când mami și tati vor fi căsătoriți de treizeci și unu de ani?

– Treizeci și opt. Dar știi, Jessica, nu trebuie să ne gândim chiar atât de departe.

– Atunci poate voi fi și eu bunică, reflectă ea.

– Acum, gata, la culcare, oftă el.

Că Toni și Bettina savurau săptămânile lor de miere, nu se putea preciza. Ei făcură tot ce le stătea în putință să aibă ceva timp între drumurile lui Toni. Bettina se ocupa între timp cu împachetatul cărților și tablourilor. Doreau să ia cu ei și frumoasa mobilă veche, care era moștenire de familie.

Acasă la Toni domnea o ordine exemplară, cum Bettina nu se așteptase, Toni sortase deja vechile amintiri.

Doar pe ascuns reușise ea să afle ce fel de relații avusese cu femeile.

– Ai scuturat coșul de gunoi, găsi el explicația, scurt și concis, când ea făcu o dată o remarcă. Poți să fii liniștită Bettina.

N-am făcut nici unei alte femei o cerere în căsătorie. Nu există nici un urmaș pentru care trebuie să plătesc pensie alimentară. Mulțumită?

I se părea aproape de necrezut ca un bărbat ca Toni să nu fi avut nici un fel de conflicte importante. Deja știa cât este de sentimental față de ce lăsa să se vadă în exterior, totuși avea de acum treizeci și patru de ani.

***

Valizele erau deja făcute, mobila scoasă. Îl aștepta pe Toni, care se despărțea de colegii săi, după cum spusese.

În fața ușii apăru o doamnă. O doamnă hotărâtă, după cum stabili imediat Bettina.

Ea ridică ușor ochii săi căprui.

– Doctorul Vandelar nu mai locuiește aici? întrebă ea mirată.

– Tocmai ne pregătim de mutare, răspunse Bettina.

– Noi? sublinie ea mirându-se. Dumneavoastră sunteți soția lui Toni? El chiar s-a însurat?

– Este așa de mirare? întrebă Bettina, păstrând rezerva.

– Este aproape un miracol, preciză doamna. Eu sunt Miriam.

Simplu, Miriam. Părea să presupună că Bettina îi cunoaște numele.

– Am fost atât de mult timp prietenă cu Toni, încât ar trebui să fiu întristată că nu mi-a spus de dumneavoastră, continuă Miriam amabil.

Vă rog să nu vă gândiți în nici un caz că ar trebui să fiți geloasă pe mine.

– Eu nu sunt geloasă, preciză Bettina, ca și cum ar fi dorit singură să se convingă.

– Pot doar să vă felicit, spuse Miriam încet. Și eu mi-am dorit asta. Toni este un bărbat la care orice femeie se gândește cu plăcere. Este un gentleman. Am foarte multe pentru care să-i mulțumesc. Poate vă va vorbi vreodată despre mine, dacă îi veți transmite salutările mele. Sunt doar pentru o scurtă vizită aici și îmi pare rău că nu l-am întâlnit. Dar mă bucur că v-am cunoscut. A primit exact soția la care a visat întotdeauna.

Pentru Bettina fusese ca o fantomă. Această femeie venise și apoi plecase. Cândva, jucase un rol decisiv în viața lui Toni. Miriam! Numele său suna exotic, după cum și arăta.

Accentul ei trăda o străină ca și îmbrăcămintea ei elegantă.

Bettina ședea pe un cufăr de haine și își sprijinea capul în mâini când sosi Toni.

Nemângâiată, se gândi el și privi în jur la camera goală. A sosit timpul să plecăm.

– Multe salutări de la Miriam, spuse Bettina absentă. Ar fi vrut să te vadă.

– Miriam, repetă el îngândurat. Îi merge bine?

– N-ai altceva de spus? întrebă Bettina, uluită.

El râse.

– Ei, acum ești mulțumită că ai reușit totuși să cunoști o bucățică din trecutul meu. Vino, draga mea, taxiul ne așteaptă.

Despre Miriam. el vorbi abia după ce se instalaseră în avion. O cunoscuse într-un bar. Ea era într-adevăr la capătul puterilor, povestea el calm. Soțul o înșelase și ea vroia să i-o plătească. Am stat de vorbă cu ea o noapte întreagă, apoi a venit soțul ei și a făcut o întreagă scenă. N-a fost deloc ușor să-l convingem că n-avusesem nimic de-a face unul cu altul.

– El o înșelase și acum îi făcea o scenă? se miră Bettina.

– Unii bărbați, draga mea, au o artă proprie de a măsura diferit cu același metru.

Ce-i este permis lui, nu este permis niciodată unei femei.

– Să sperăm că tu nu ai această artă?

– Nu, Bettina. Eu pretind fidelitate fără condiții, din moment ce așa au decis amândoi. Atât de la bărbat, cât și de la femeie.

– Ea a spus doar că mă poate felicita, explică Bettina.

– Și nimic altceva? întrebă el râzând.

– Că ai primit femeia pe care ai visat-o. Trebuie că te-a cunoscut destul de bine. Sunt într-adevăr așa?

– Altfel n-ai fi soția mea. Iubita mea soție, îi șopti el duios la ureche.

Vizita scurtă a lui Miriam avusese darul de a-i arăta Bettinei o parte încă ascunsă a soțului ei. Și ea se bucurase de întâmplare.

– Părea a fi fericită, presupuse ea.

– Atunci e bine, asta fu tot ce răspunse el.

Acum locuiau deja de trei luni în noul lor cămin. Toni era mulțumit de noua sa slujbă, care corespundea exact dorințelor sale. Ariane și Felix se deciseseră și ei să părăsească în sfârșit Münchenul, ceea ce Jessica află înaintea tuturor, cu mândrie.

De la Hilde veneau regulat vederi cu salutări din diferitele țări prin care trecea și într-o zi în casă ateriză știrea că se mărită. Puțin mai târziu, avură chiar plăcerea de a-l cunoaște pe soțul ei.

O Hilde extraordinar de drăguță se prezentă la brațul unui bărbat atrăgător, care se prezenta simplu Friedrich Müller, deși deținea trei titluri de doctor.

Spre liniștea Bettinei, revederea decursese foarte armonios. Jessica se întreținuse un timp cu tanti Hilde. Ea îi explicase că are cel mai bun tati din lume și Hilde n-o contrazise.

– Și eu am acum doi fii mici, povesti ea între altele.

– Doi deodată, spuse Jessica, uimită. Și la noi merge repede. Copilașul nostru are nevoie de nouă luni până va veni pe lume.

Acum însă, în curând, vom fi trecut de prima jumătate.

– Fii mei au deja șapte și nouă ani, lămuri Hilde.

– A, așa, spuse Jessica, vicleană. Pe ei i-a adus bărbatul tău. Îi iubești tot așa de mult cum mă iubește tati pe mine?

– Mă străduiesc, răspunse Hilde cu o voce uimitor de blândă.

– Și dacă te enervează, n-ai voie să te superi imediat pe ei, o sfătui Jessica. Copiii chiar nu știu câteodată că-i enervează pe adulți.

– Ce face tati al tău când îl enervezi? o întrebă Hilde.

Jessica se gândi serios.

– De ocărât, nu m-a ocărât încă niciodată. Poate că nu-l enervez. Eu știu foarte bine când vrea să stea liniștit.

Să și-o imagineze pe tanti Hilde ca mamă, îi era destul de greu, dar părea să fie mai bine decât își putuseră imagina cu toții despre ea, căci în curând sosi o scrisoare în care scria foarte frumos despre fiii săi, Frieder și Helmut.

La începutul lui ianuarie, Jessica ajunse să-i cunoască pe cei doi. Hilde îi adusese cu ea într-o scurtă vacanță de iarnă cu familia în Tirol și-i făcuse invitația să stea câteva zile cu ei.

Era mai mult curiozitatea care o împingea pe Jessica să accepte această invitație, decât dorința de a părăsi casa confortabilă a părinților săi. Ea dorea să vadă cu ochii ei cum se descurcă tanti Hilde cu băieții săi.

Se întoarse ușor șocată. Frieder și Helmut fuseseră desigur drăguți cu ea, spunea ea, dar făceau cu tanti Hilde ce vroiau.

– Ea nu-i cicălește deloc, chiar dacă fac prostii, povestea Jessica foarte impresionată. Băieții spun cât de bună e mama. Nici cu mine nu și-a făcut nici o problemă. A fost cu adevărat foarte drăguță, acum însă sunt bucuroasă că sunt din nou acasă.

– Mai bine ca atât nu putea să i se întâmple, își dădu cu părerea Anna, când veni la ei. Căci acum, în ultimele săptămâni înainte de nașterea copilului, îi dădea Bettinei o mână de ajutor.

Copilul era în centrul atenției încă înainte de a se naște. Așteptarea fusese pentru toți foarte obositoare.

***

Ariane îi suna zilnic. Ea se afla pentru moment în Scandinavia, cu bărbatul ei mult prea ocupat, pe care ea îl transformase însă într-un soț exemplar. Dar în câteva săptămâni vroia să-și găsească și ea un domiciliu stabil, căci și Ariane urma să devină mamă. Ea se informa din mers de la cumnata sa, dacă și ei i se întâmplase așa sau dacă așa

trebuie să fie, dacă trebuie să respecte cu strictețe dieta, dacă și ea doarme la fel de prost și dacă Toni este la fel răbdător, cum este Felix al ei.

Jessicăi îi era teamă și acum de surprize.

– Mi-e atât de rău, se văită ea într-o seară.

– Te-ai enervat, spuse bunica. Doar și noi suntem aici.

– Dar vouă nu vă e rău, protestă Jessica. Eu nu vreau s-o enervez pe mami, dar mi-e rău de la stomac.

Când Toni veni acasă, o găsi cu ochii în lacrimi.

– Apendicele, presupuse el, ar putea totuși să nu fie apendicele?

Apendicele era și se potrivise astfel ca atât Bettina, cât și Jessica să trebuiască să fie duse în același timp la clinică. Emoțiile îi acceleraseră Bettinei nașterea.

Toni alerga chinuit între ambele secții ale clinicii, în care lucra și el, încolo și încoace. Nu putea să ajute nici soției sale, nici fiicei, și se certa singur că nu s-a gândit bine să se facă internist.

Nu ajunse nici lângă Jessica la ieșirea din sala de operație după extragerea apendicelui, căci îl chema fiul său abia venit pe lume.

Foarte grăbit, grijuliu și fără complicații, îl eliberă pe tatăl său de o mare grijă.

Bettina îl privea pe micul ei Marian cu dragoste.

– Cum îi e Jessicăi? a fost următorul ei gând.

Ea nu își revenise atât de repede ca mama sa.

Toni îi era alături cu toată inima, când o vedea micuță, palidă și încă sub anestezie, stând așa întinsă. Ea clipi puțin, când el îi strigă duios numele.

– Tati, șopti ea

– Ai un frățior, o informă el.

– Un zâmbet fericit îi lumină fața. Spune-i că-l iubesc, murmură ea, apoi adormi din nou.

În dimineața următoare, dori să știe tot ce s-a întâmplat. Cât de înalt este, cât de greu? Ce ochi are, ce culoare de păr? Vroia să-l vadă imediat cu tot dinadinsul și Anna reuși cu mare greutate s-o consoleze.

– N-am să uit niciodată în ce zi mi-am scos apendicele, explică ea. E ziua de naștere a lui Marian!

Zece zile mai târziu, Toni Vandelar își aduse familia acasă.

Totul decurse măreț. Jessica își observase continuu micul și iubitul ei frate, care ședea rotunjor și mulțumit în leagăn.

Apoi se măsurase în oglindă, pentru a-l surprinde pe tati al ei cu o explicație categorică.

– Tu ai părul negru, eu am părul negru. Tu ai ochi căprui și eu am ochi căprui. Eu arăt mult mai asemănător cu tine decât Marian. Dumnezeu cel scump a știut ce face ca tu să fii tati al meu.

– Îi sunt foarte îndatorat, că mi-a dăruit o fiică atât de frumoasă, îi explică Toni râzând.

– Sunt frumoasă? întrebă Jessica, cochetă.

– N-ai voie să te înfumurezi din pricina asta, o atenționă el.

– Mami este mult mai frumoasă, îl asigură ea, generoasă.

– Copiii mei au cea mai frumoasă mamă din lume, consimți Toni.

Jessica îl privi vicleană.

– Unchiul Felix zice la fel.

– Însă el se gândește la Ariane, interveni Bettina râzând.

– O să-i dăm voie. Pentru mine, în orice caz, tu ești cea mai frumoasă, cea mai iubită și cea mai minunată soție.

Ea îi căzu în brațe și se sărutară.

Jessica se strecurase în vârful picioarelor lângă micul său frățior.

Drăgălaș, el își mișca mânuțele.

– Acum, pot cel puțin să povestesc cu tine, dacă n-au timp de noi, șopti ea mulțumită.

Sfârșit